

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน
อายุ 18 - 30 เดือน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน
ในอำเภอ ปากพลี จังหวัดนครนายก

ปริญญานิพนธ์
ของ
รัก กนิษฐานนท์

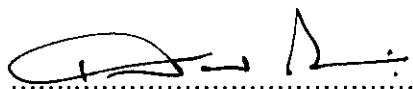
เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2544
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน
อายุ 18 – 30 เดือน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน
ในอำเภอบางพลี จังหวัดนครนายก

ของ
นางสาวรัก กนิษฐานนท์

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ 1...เดือน พฤษภาคม... พ.ศ. 2544

คณะกรรมการสอบปริญญานิพนธ์

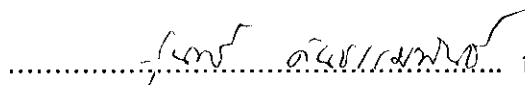
.....ประธาน
(รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตร์ภัทร)

.....กรรมการ
(อาจารย์ไพทยา มีสัจย์)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์สุนทรี กันธรรมพันธ์)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจาก รองศาสตราจารย์ ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร ประธานกรรมการปริญญานิพนธ์ และ อาจารย์ไพทยา มีสัตย์ กรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ที่ได้ให้คำแนะนำ ให้ความรู้ ข้อคิดเห็น และช่วยแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ลัดดาวัลย์ เกษมเนตร ที่กรุณารับเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ในการสอบปากเปล่าและให้คำแนะนำต่างๆ ด้วยดี

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์สุนทรี คันธธรรมพันธ์ ที่ให้ความช่วยเหลือ แนะนำ ในการสร้างและพิจารณาตรวจเครื่องมือ อย่างละเอียดรอบคอบด้วยดี และ กรุณารับเป็นกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม

ขอขอบคุณ คุณนพมาศ สุขประสงค์ เจ้าหน้าที่สาธารณสุขอำเภอปากพลี เจ้าหน้าที่สาธารณสุขสถานีอนามัยนาหินลาด สถานีอนามัยบุ่งเข้ สถานีอนามัยเกาะหวาย สถานีอนามัยหนองหัวลิง และเจ้าหน้าที่ส่งเสริมสาธารณสุขโรงพยาบาลปากพลี ที่ให้ความช่วยเหลือ อนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกในการประสานงานกับชุมชน และให้ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับประชากรในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจนให้กำลังใจ

ขอขอบคุณ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน (อสม.) ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยในการเก็บข้อมูลภายในชุมชน

ขอขอบคุณผู้ปกครอง และเด็ก ๆ ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการทำวิจัย เป็นอย่างดี

ขอขอบคุณ คุณไกรสร คุณเสาวลักษณ์ หมื่นสุนทรและครอบครัว ที่ให้ความอนุเคราะห์ และอำนวยความสะดวกในเรื่องที่พักและอาหารตลอดการทำวิจัย

ขอขอบคุณ คุณศิริรญา เนื่องเจริญ คุณรุ่งวดี กนิษฐานนท์ และพี่เลี้ยงเด็กศูนย์สัสลมทุกท่าน ที่ให้กำลังใจ และให้ความช่วยเหลือในด้านเวลาการทำงาน

ขอขอบคุณ คุณชุมพล ชุณหากัญจน์ ที่ให้ความช่วยเหลือ และอำนวยความสะดวกด้านการเดินทาง การพิมพ์งาน และให้กำลังใจ

ขอขอบคุณ คุณอดิสรณ์ ไชยวรรย์ คุณสุพรรณดา ตรีเพชรพวง และคุณอนุชา มณีรัตน์ ที่ให้ความช่วยเหลือด้านการพิมพ์งาน และให้กำลังใจ

ขอขอบคุณ พี่ เพื่อน และน้อง เอกจิตวิทยาพัฒนาการที่ช่วยเหลือ ให้คำแนะนำและเป็นกำลังใจจนกระทั่งปริญญานิพนธ์นี้สำเร็จลงด้วยดี

ท้ายสุดนี้ผู้วิจัยขอโน้มระลึกถึงพระคุณ บิดา มารดา ที่ให้การอบรมเลี้ยงดูมาเป็นอย่างดี ขอรະลึกถึงพระคุณครู อาจารย์ทุกท่านที่ถ่ายทอดความรู้ต่างๆ ให้ผู้วิจัยได้นำมาใช้เพื่อศึกษาค้นคว้าจนเ็นปัจจุบัน คุณความดี และประโยชน์ที่พึงมีของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดามารดา ครู-อาจารย์ และผู้มีพระคุณเียงทุกท่าน

รัก กนิษฐานนท์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
จุดมุ่งหมายของการวิจัย.....	7
ความสำคัญของการวิจัย.....	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้าวิจัย.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
เอกสารข้อมูลเรื่องจิตรกรรมภูมิทัศน์ของศิลปินในลัทธิโพสโมเดิร์นนิสม์.....	11
เอกสารข้อมูลเรื่องการสร้างสรรคงานจิตรกรรมของปอล เซซานน์.....	18
เอกสารข้อมูลเรื่องรูปแบบภูมิทัศน์ของศิลปินจินโบราณ.....	21
เอกสารข้อมูลเรื่องการสร้างสรรคงานจิตรกรรมของหลี่ถัง.....	25
เอกสารข้อมูลเรื่องภูมิศาสตร์กายภาพภูเขาทางตอนบนของประเทศไทย.....	25
เอกสารข้อมูลเรื่องกลวิธีในการทำงานศิลปะ.....	26
การสัมภาษณ์ศิลปินที่ทำงานศิลปะซึ่งเกี่ยวเนื่องกับภาพภูมิทัศน์.....	30
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้าวิจัย.....	37
4 การสร้างสรรคงานจิตรกรรมภูมิทัศน์ลักษณะเฉพาะตน.....	61
การประมวลผลการศึกษาภาพจิตรกรรมภูมิทัศน์ของศิลปิน.....	62
การประมวลผลการศึกษาภูมิทัศน์ภูเขาทางตอนบนของประเทศไทย.....	64
เนื้อหาและรูปแบบของงาน.....	66
การพัฒนางานสร้างสรรคจิตรกรรมภูมิทัศน์.....	66
การวิเคราะห์งานสร้างสรรค.....	89
5 อภิปรายผล.....	119
บรรณานุกรม.....	121
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	124

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	21
การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	21
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	22
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	22
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	25
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล.....	28
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	30
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	31
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	55
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	55
สมมติฐานในการวิจัย.....	55
วิธีดำเนินการวิจัย.....	56
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	56
สรุปผลการวิจัย.....	57
อภิปรายผลการวิจัย.....	58
ข้อเสนอแนะ.....	64
บรรณานุกรม.....	67
ภาคผนวก	72
แบบสอบถามข้อมูลชีวิตสังคม.....	74
แบบวัดความสามารถทางการพูด.....	74
ภาพคำศัพท์และคำอธิบาย.....	75
ภาพคำศัพท์ ชุด A และคำอธิบาย.....	76
ภาพคำศัพท์ ชุด B และคำอธิบาย.....	77
ภาพคำศัพท์ ชุด C และคำอธิบาย.....	78
ภาพคำศัพท์ ชุด D และคำอธิบาย.....	79
ประวัติย่อของผู้วิจัย	132

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	จำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็ก อายุ 18 - 30 เดือน จำแนกตามระดับ อายุ เพศและ สิ่งแวดล้อมทางภาษา.....	22
2	คำศัพท์เบื้องต้นที่ใช้ในการศึกษา.....	24
3	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการพูด.....	25
4	คำศัพท์ชุดสมบูรณ์ที่นำมาใช้เป็นแบบวัดความสามารถทางการพูด.....	27
5	ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการพูดชุดสมบูรณ์.....	27
6	หมายเลขฉลาก และลำดับการได้รับการทดลอง.....	28
7	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ในแต่ละ วิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	32
8	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความสามารถทางการ พูดของเด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน.....	33
9	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทย ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน.....	33
10	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย จำแนก ตามระดับอายุ ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทาง ภาษา.....	34
11	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	35
12	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน.....	35
13	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการ ฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก.....	36
14	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟัง เสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก.....	36
15	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการ ฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก.....	37

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง (ต่อ)

หน้า (ต่อ)

16	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟัง เสียงและอ่านริมฝีปาก.....	37
17	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มี ที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย....	38
18	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับ การอธิบาย.....	38
19	ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ตาม ตัวแปร เพศ.....	39
20	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวณ ในแต่ ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	40
21	การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความสามารถทางการ พูดของเด็กไทยพวณ ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน.....	41
22	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยพวณ ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน.....	41
23	ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวณ จำแนกตามระดับอายุ ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการ รับรู้ทางภาษา.....	42
24	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็ก ไทยพวณที่มีระดับอายุแตกต่างกัน รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	43
25	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยพวณที่มีระดับอายุต่างกัน รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	43
26	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยพวณที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก.....	44

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง (ต่อ)

หน้า (ต่อ)

27	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก.....	44
28	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยพวที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก.....	45
29	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก.....	46
30	การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของ เด็กไทยพวที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การได้รับการอธิบาย.....	46
31	การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบ การได้รับการอธิบาย.....	47
32	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพว ใน แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ตาม ตัวแปร เพศ.....	48
33	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพว ที่มีอายุ 18 - 22 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	49
34	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพว ที่มีอายุ 22 - 26 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	50
35	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพว ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	51
36	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพว เพศชาย ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวม ทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	52

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง (ต่อ)

หน้า (ต่อ)

37	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน เพศหญิง ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวม ทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา.....	53
38	การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ ทางภาษา.....	54
39	ค่าอำนาจจำแนกของคำศัพท์ที่คัดเลือกมาใช้ในการวิจัย (t).....	81
40	คะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน จำแนกตาม ระดับอายุ และ วิธีการรับรู้ทางภาษา (ร้อยละ).....	82

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ ภาษาเป็นสิ่งที่มีความสำคัญในฐานะที่เป็นสื่อกลางในการติดต่อสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร การสื่อสารโดยใช้ภาษายังเป็นกลไกสำคัญในการถ่ายทอดมรดกทางวัฒนธรรมแก่ชนรุ่นหลัง และตามทัศนะของไวทกอสกี ภาษาเป็นเครื่องมือหรือสื่อกลางที่สำคัญสำหรับกิจกรรมของการคิด (ดวงเดือน ศาสตราจารย์. 2535 : 320)

การใช้ภาษาในการสื่อสารนั้นสามารถแสดงออกหรือมีวิธีในการสื่อได้หลายแบบ เช่น การใช้ท่าทางหรือภาษากาย (Body Language) การสื่อโดยผ่านตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ซึ่งเรียกว่าการเขียน และการเปล่งเสียงที่สามารถสื่อความหมาย ซึ่งเรียกว่า การพูด

การพูด เป็นรูปแบบหนึ่งของภาษาซึ่งมนุษย์ใช้เพื่อสื่อความหมาย แสดงความคิด ความรู้สึก ทัศนคติ ความสามารถทางสติปัญญา และการปรับตัวเข้ากับสังคม การพูดเป็นวิธีสื่อความหมายที่มนุษย์ใช้มากที่สุด และเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการสื่อความหมาย การพัฒนาภาษาและการพูดยังคงเป็นพื้นฐานของพัฒนาการด้านอื่นๆ เช่น พัฒนาการด้านสติปัญญา พัฒนาการด้านอารมณ์ พัฒนาการด้านการปรับตัว และพัฒนาการด้านการเข้าสังคม (เบญจมาศ ภูมิอมร. 2539 : 1) ดังนั้นเด็กที่พูดได้เร็วจะได้รับประโยชน์จากการใช้ความสามารถทางการพูดเป็นเครื่องมือช่วยในการพัฒนาพัฒนาการด้านต่างๆ ความสามารถด้านการพูดในวัยเด็กก่อนวัยเรียน จึงเป็นเสมือนกุญแจเปิดทางไปสู่ความเจริญงอกงามทางสติปัญญา การพัฒนาชีวิตทางสังคม การช่วยเหลือตนเอง และพัฒนาการด้านอื่นๆ (สิริมา ณ นคร. 2537 : 1)

ในการศึกษาด้านภาษาพูด นักภาษาศาสตร์แบ่งการศึกษาออกเป็นระดับ คือ ระดับของเสียงหรือระบบเสียง ระดับคำ ระดับความหมาย ระดับไวยากรณ์ และระดับวาทะบทหรือวาทะสัมพันธ์ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ. 2537 : 1) ในการวิจัยนี้เป็นการศึกษาเฉพาะในระดับคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการพูดสื่อความหมายของเด็กในระยะเริ่มการพูด

"ระดับคำ" ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการพูด การศึกษาในระดับคำนั้น หมายถึง การศึกษาด้านการออกเสียงคำที่มีความหมาย ประกอบด้วยเสียงสระ เสียงพยัญชนะและเสียงวรรณยุกต์ สามารถสื่อสารได้ แม้ว่าจะยังไม่มีโครงสร้าประโยค การพูดคำของเด็กในระยะแรกจะเป็นลักษณะคำโดด (Single word) คือ การพูดเป็นคำคำเดียวเพื่อใช้สื่อความหมายในสิ่งที่ตนต้องการ (Cecilia. 1995 : 12) หรือเป็นการใช้คำ 2 - 3 คำมารวมกัน เพื่อใช้แสดงความคิด โดยเด็กจะละคำบางคำที่ไม่สำคัญออกไป ลักษณะดังกล่าว เรียกว่า ภาษาแบบโทรเลข (Telegraphic speech) (ดวงเดือน ศาสตราจารย์. 2535 : 328) และเมื่อความสามารถในการรับรู้และเรียนรู้คำมีเพิ่มขึ้น การพูดของเด็กก็จะมี ความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น คำพูดจึงเป็นสิ่งจำเป็น ที่แสดงถึงความสามารถของการพัฒนาภาษาพูดของเด็ก

การพูดของเด็ก มีพัฒนาการอย่างมีขั้นตอนโดยเด็กจะเริ่มพูดสื่อความหมายได้เมื่อมี อายุ 1-1.6 ปี และ ประมาณ 2 ปี จึงเริ่มเรียนรู้โครงสร้างของประโยคโดยใช้คำ 2 คำ เมื่อมีการเรียนรู้จำนวนคำมากขึ้น ประมาณ 4-5 ปี เด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่มีโครงสร้างคล้ายผู้ใหญ่ (วรรณา จิตโรจน์ไพบูลย์. 2537 : 11)

; อ้างอิงจาก Foss and Hakes.1978 : 172) และเมื่อเด็กอายุ 7-8 ปี จะมีความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้เท่าเทียมกับผู้ใหญ่ (สิริมา ณ นคร. 2537 : 1) โดยการพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาของเด็กจะเกิดควบคู่ไปกับการรับรู้และการเรียนรู้ภาษา สำหรับการรับรู้และการเรียนรู้ภาษาของเด็กจนถึงขั้นการใช้ภาษาสื่อความหมายได้นั้น ศรียา นิยมธรรม (2518 : 33) กล่าวว่า การเรียนรู้ภาษาของเด็กเกิดได้จากหลายสาเหตุ แล้วแต่ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ได้แก่ ทฤษฎีความพึงพอใจแห่งตน(The Autism Theory) เชื่อว่า การเรียนรู้การพูดของเด็กเกิดจากการเลียนเสียงอันเนื่องมาจากความพึงพอใจที่จะได้ทำเช่นนั้น ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory) เป็นทฤษฎีที่เชื่อว่าการพูดนั้นเกิดได้หลายทางโดยอาศัยการเลียนแบบ ที่เกิดจากการมองเห็นหรือการได้ยิน ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory) เชื่อว่าการพูดจะเกิดมากขึ้นเมื่อได้รับการเสริมแรง ทฤษฎีกลไกของการรับรู้ (Motor Theory of Perception) เชื่อว่า การรับรู้ ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเล่นเสียง โดยอาศัยการอ่านริมฝีปากแล้วจึงเรียนรู้คำ ทฤษฎีความสัมพันธ์ต่อกัน (Interaction Theory) เชื่อว่าการเรียนรู้ภาษาเกิดจากการได้มีสัมพันธ์กับบุคคลในสังคมรอบๆ ตัวเด็ก ภาษาของเด็กจะพัฒนามากขึ้นเมื่อพัฒนาการความรู้เกี่ยวกับโลกมีมากขึ้น และทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา (Cognitive Stage theory) ของเพียร์เจท์ เชื่อว่าเด็กมีความสามารถในการเข้าใจความหมายได้ก่อนแล้วจึงเกิดความสามารถทางการพูดคำ

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเลียนแบบ ทฤษฎีกลไกของการรับรู้ และทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญามาใช้วิเคราะห์เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษา และใช้ทฤษฎีการเสริมแรง โดยการชมเชยเมื่อเด็กแสดงความสามารถทางการพูดในทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

จากการที่ผู้วิจัยได้มีประสบการณ์ในการทำงานกับเด็กก่อนวัยเรียน ได้สังเกตเห็นว่าในการเรียนรู้คำที่เด็กพูดนั้นขึ้นอยู่กับวิธีในการรับรู้ของเด็ก การสอนเด็กโดยการใช้คำซ้ำๆ หรือคำที่เด็กได้ยินบ่อยๆ ไม่ได้หมายความว่าเด็กจะสามารถพูดคำนั้นได้ บางครั้งการที่เด็กได้ยินคำบางคำเพียงครั้งเดียวเด็ก สามารถพูดตามได้ หรือการที่เด็กมองริมฝีปากแล้วเด็กสามารถพูดได้ และการที่เด็กดูภาพยนตร์การ์ตูนแล้วเด็กสามารถพูดได้โดยที่เด็กไม่สามารถอ่านริมฝีปาก ประกอบกับทฤษฎีต่างๆ ที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบใดที่ทำให้เด็กเกิดความสามารถในการพูดได้ และวิธีการรับรู้ทางภาษามีพัฒนาการอย่างไรที่ทำให้เกิดความสามารถทางการพูดได้ ซึ่งวิธีการรับรู้ที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการศึกษา ได้จากการวิเคราะห์บนพื้นฐานของทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา (ศรียา นิยมธรรม. 2518 : 33) ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยนำบางทฤษฎีมาวิเคราะห์เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาได้ 3 วิธี คือ วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปากของผู้พูด ซึ่งได้จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการเลียนแบบ วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก ได้จากการวิเคราะห์ทฤษฎีกลไกของการรับรู้ และวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับคำอธิบาย ได้จากการวิเคราะห์ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญา ซึ่งวิธีการทั้งหมด ผู้วิจัยมีความสนใจนำมาใช้ศึกษาในเด็กอายุ 18 - 30 เดือน ซึ่งเป็นช่วงวัยที่เริ่มมีการพูดคำที่ไม่ใช่การเล่นเสียง และมีความก้าวหน้าในการพัฒนาภาษาพูดอย่างรวดเร็ว โดยในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาผู้วิจัยได้นำทฤษฎีการเสริมแรงมาใช้ โดยการชมเชยทุกครั้ง ที่เด็กแสดงความสามารถทางการพูดคำ

ในการศึกษาทางด้านภาษาของเด็กไทยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในเด็กก่อนวัยเรียนและเป็นเรื่องของพัฒนาการทางภาษา ความก้าวหน้าเรื่องของ จำนวนสัดส่วนถ้อยคำ ความซับซ้อนของประโยคที่ใช้การเข้าใจความหมาย โครงสร้างทางภาษาของเด็ก แต่เรื่องวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ทำให้เกิดความสามารถ

ทางการพูดของเด็กยังไม่มีการศึกษามาก่อน ดังนั้นผลของการศึกษานี้ทำให้ทราบถึงวิธีการรับรู้ที่เหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการฝึกพัฒนาทักษะการพูดของเด็กเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการเริ่มพูดของเด็กได้

ในการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กนั้นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็กนั้นมีอยู่หลายประการดังต่อไปนี้ จากการศึกษาด้านพัฒนาการทางภาษาของ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2519 : 126) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการด้านการพูดของเด็กประกอบด้วย สัมพันธภาพระหว่างเด็กและบิดา มารดา ขนาดครอบครัว ลำดับการเกิด อาชีพบิดามารดา ฐานะทางเศรษฐกิจ ฐานะทางสังคม การเล่นของเด็ก สื่อมวลชน เพศ สติปัญญา และสิ่งแวดล้อม จากการศึกษาพัฒนาการทางภาษาของ จินตนา เนียมเปีย (2522 : 67-78) พบว่า เด็กที่มีสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว การศึกษาของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา ขนาดของครอบครัว อายุ เพศ และถิ่นที่อยู่ ที่แตกต่างกันมีผลต่อความสามารถทางภาษาที่ต่างกัน นอกจากอิทธิพล ดังกล่าว สิ่งแวดล้อมทางภาษา อันได้แก่การใช้ภาษาถิ่น หรือภาษาแม่ ก็เป็นปัจจัยที่กระทบต่อความสามารถทางการพูดของเด็กได้ ตัวอย่างเช่น การศึกษาของ โรจน์ ราชประโคน (2527) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาษาเขมรที่มีผลต่อการพูดและการเขียนภาษาไทยของเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดสุรินทร์ พบว่า อิทธิพลของภาษาเขมรมีผลต่อการออกเสียงวรรณยุกต์ เพราะเกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ คือ ภาษาเขมร ซึ่งภาษาเขมรเป็นภาษาที่ไม่มีเสียงวรรณยุกต์ โดยปกติเด็กจะใช้คำพูดที่มีระดับเสียงสามัญเป็นพื้น ถึงแม้จะเปลี่ยนระดับเสียงสูงต่ำในคำเดิมบ้าง ความหมายของคำก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปตามระดับเสียง ทำให้เกิดความเคยชิน จึงไม่สามารถมองเห็นความสำคัญของเสียงวรรณยุกต์ ทำให้มีโอกาสออกเสียงวรรณยุกต์ของคำบางคำบกพร่องได้ นอกจากนี้ยังพบข้อบกพร่องในด้านการออกเสียงพยัญชนะ ซึ่งเกิดจากคำบางคำในภาษาเขมรที่มีความหมายเหมือนกับคำไทย และออกเสียงใกล้เคียงกัน เมื่อนักเรียนออกเสียงคำนั้นจึงเกิดความบกพร่อง เช่น ภาษาไทยออกเสียง "ทหาร" ภาษาเขมรออกเสียง "ตหาร" เป็นต้น ในด้านความคล่องในการพูด พบว่า เด็กมีการพูดซ้ำ มีการหยุดพูดผิดที่เนื่องจาก นักเรียนคิดคำเป็นภาษาเขมรแล้วใช้ความคิดคำภาษาเขมรเป็นคำภาษาไทยจึงต้องเสียเวลา และบางครั้งคิดไม่ทัน ทำให้ต้องหยุดการพูดผิดจังหวะ อันเป็นอิทธิพลของเด็กที่มีการเรียนรู้และการใช้ภาษาสองภาษา (Bilingual) และจากการศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุในช่วง 7 - 9 ปี ของชนันพร โอภาสพันธ์(2536) พบว่า เด็กนักเรียนไทยเหนือมีพัฒนาการทางภาษาพูดด้านคำศัพท์สูงกว่าเด็กนักเรียนไทยกลาง และเด็กนักเรียนไทยม้ง เนื่องจากปัจจัยหลายประการ เช่น ฐานะทางเศรษฐกิจ ความรู้ของบิดา มารดา สภาพแวดล้อม ความเจริญทางสังคมรอบตัวเด็ก การอบรมเลี้ยงดูทั้งที่บ้านและที่โรงเรียน ซึ่งเป็นไปได้ว่าเด็กไทยเหนือมีปัจจัยดังกล่าวดีกว่า เด็กไทยกลางในกรุงเทพ และเด็กไทยม้ง ซึ่งเป็นเด็กนักเรียนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจค่อนข้างยากจน บิดามารดาส่วนใหญ่ประกอบอาชีพรับจ้าง เกษตรกร ทำให้ไม่ค่อยมีเวลา การปฏิสัมพันธ์ในครอบครัวจึงมีน้อย ดังนั้นพฤติกรรมทางด้านภาษาจึงด้อยกว่าเด็กนักเรียนไทยเหนือ

จากอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมทางภาษาจากงานวิจัยข้างต้นทำให้ผู้วิจัยสนใจว่าสิ่งแวดล้อมทางภาษามีผลต่อการรับรู้ทางภาษาและการเริ่มต้นการพูดของเด็กหรือไม่ ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกศึกษากับพื้นที่ที่มีประชากรที่ใช้ภาษาไทยและภาษาถิ่นด้วย โดยเลือกศึกษาที่ อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก เนื่องจากในพื้นที่ดังกล่าวมีประชากรที่ใช้ภาษาไทย และประชากรที่ใช้ภาษาถิ่นคือไทยพวน

ในการศึกษานี้ ผู้วิจัยได้สนใจศึกษาตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา คือ ตัวแปร เพศ อายุ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา เพื่อศึกษาว่าตัวแปรดังกล่าวมีอิทธิพลต่อความสามารถทางการพูดของเด็กที่

ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกันหรือไม่ โดยผู้วิจัยทำการศึกษากับเด็กอายุระหว่าง 18 - 30 เดือน ใน เขต
อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาแตกต่างกัน คือ มีครอบครัวที่ใช้
ภาษาไทยภาษาเดียวในการสื่อสารในครอบครัว (Monolingual) ในการวิจัยนี้ หมายถึงเด็กไทย และครอบ
ครัวที่ใช้ภาษาถิ่นในการสื่อสารในครอบครัว (Bilingual) หมายถึงเด็กไทยพวน

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่
ต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีอายุต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่มีอายุต่างกัน
5. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีเพศต่างกัน
6. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่มีเพศต่างกัน
7. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน ตามตัวแปรวิธีการ
รับรู้ทางภาษา อายุ และเพศ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบว่าเด็กอายุ 18-30 เดือน ที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาต่างกัน มีความสามารถทางการ
พูดแตกต่างกันหรือไม่ และ ตัวแปรเพศ อายุ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา กับวิธีการรับรู้ทางภาษา มีอิทธิพล
ต่อความสามารถทางการพูดของเด็กอย่างไร
2. สามารถนำผลการศึกษามาใช้เป็นแนวทางในการฝึกทักษะทางการพูดให้กับเด็กอายุ 18 - 30
เดือน และเป็นแนวทางในการศึกษาด้านการรับรู้ทางภาษาต่อไป

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ เด็กไทย และ เด็กไทยพวน ในอำเภอปากพลี จังหวัด
นครนายกซึ่งมีอายุระหว่าง 18-30 เดือน ที่มีสุขภาพทางร่างกายและสติปัญญาปกติ จำนวน 255 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ เด็กชายและเด็กหญิง ชาวไทย และ ไทยพวน ที่มีอายุ 18-30 เดือน ในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก จำนวน 72 คนโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรทดลองแบ่งเป็นดังนี้
 - 1.1 วิธีการรับรู้ทางภาษา
 - 1.1.1 โดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก
 - 1.1.2 โดยการได้ยินเสียงและอ่านริมฝีปาก
 - 1.1.3 โดยการได้รับคำอธิบาย
2. ตัวแปรทางชีวะสังคม ได้แก่
 - 2.1 อายุ
 - 2.1.1 อายุ 18 เดือน - 21 เดือน
 - 2.1.2 อายุ 22 เดือน - 25 เดือน
 - 2.1.3 อายุ 26 เดือน - 30 เดือน
 - 2.2 เพศ
 - 2.2.1 เพศหญิง
 - 2.2.2 เพศชาย
 - 2.3 สิ่งแวดล้อมทางภาษา
 - 2.3.1 ภาษาไทย
 - 2.3.2 ภาษาไทยพวน
3. ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถทางการพูด

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. เด็กไทย หมายถึง เด็กที่มีการใช้ภาษาไทยในการสื่อสารภายในครอบครัว หรือในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีอายุ ระหว่าง 18-30 เดือน ที่มีความปกติทางด้านร่างกาย และสติปัญญา
2. เด็กไทยพวน หมายถึง เด็กที่มีการใช้ภาษาไทยและภาษาพวนในการสื่อสารภายในครอบครัว หรือการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีอายุ ระหว่าง 18-30 เดือน ที่มีความปกติทางด้านร่างกาย และสติปัญญา

3. อายุ หมายถึง อายุของเด็กที่ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ช่วงอายุ เพื่อความชัดเจนในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ
 - 3.1 อายุ 18 เดือน - 21 เดือน
 - 3.2 อายุ 22 เดือน - 25 เดือน
 - 3.3 อายุ 26 เดือน - 30 เดือน
 4. สิ่งแวดล้อมทางภาษา หมายถึง ภาษาที่เด็กและผู้เลี้ยงดูใช้ในการสื่อสารภายในครอบครัว หรือในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้แก่
 - 4.1 เด็กที่ใช้ภาษาไทยกลางภาษาเดียว (Monolingual) ในการสื่อสารในครอบครัว หรือการสื่อสารในชีวิตประจำวัน
 - 4.2 เด็กที่ใช้ภาษาไทย และภาษาพวน ในการสื่อสารภายในครอบครัวหรือในชีวิตประจำวัน
 5. การพูดไม่ชัด หมายถึง การที่ผู้พูดไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องตามภาษามาตรฐาน เช่น ออกเสียงหน่วยเสียงหนึ่งแทนที่อีกหน่วยเสียงหนึ่ง (Substitution phoneme) เช่น คำว่า ความ ออกเสียงเป็น ฟาม จากหน่วยเสียง /khw/ เป็น /f/ หรือคำว่า บาน /ban/ เป็น บ่าน /ban/ จากหน่วยเสียงวรรณยุกต์โท เป็นวรรณยุกต์ตรี หรือไม่ออกเสียงหน่วยเสียงที่มีในคำ (Omission) เช่น ไม่ออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ เช่น กลอง /klon/ ออกเสียงเป็น กอง /kon/ ไม่ออกเสียงหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย เช่น กลอง /klon/ ออกเสียงเป็น กลอ หรือ กอ หรือเพิ่มหน่วยเสียงที่ไม่ปรากฏในคำ (Additions) เช่น กลอง ออกเสียงเป็น กะลอง
- ฉะนั้นในงานวิจัยนี้หากเด็กมีลักษณะดังต่อไปนี้จะไม่มีผลต่อคะแนนที่จะได้รับ คือ ออกเสียงหนึ่งแทนอีกหน่วยเสียงหนึ่ง (substitution) ได้แก่ เสียงพยัญชนะต้น พยัญชนะควบกล้ำ พยัญชนะท้าย สระ และวรรณยุกต์ และการลดหน่วยเสียงที่มีอยู่ในคำ (Omission) ได้แก่การลดเสียงพยัญชนะต้นควบกล้ำ และลดเสียงพยัญชนะท้าย แต่ถ้ามีการเพิ่ม หรือลดจำนวนพยางค์ เช่น กลอง ออกเสียงเป็น กะลอง หรือ ขนุน ออกเสียงเป็น หนุน เด็กจะไม่ได้รับคะแนน
6. การเสริมแรง หมายถึง การที่ผู้วิจัยให้คำชมเชย และยิ้มกับเด็กเมื่อเด็กสามารถแสดงความสามารถทางการพูด หลังจากการได้รับวิธีรับรู้ทางภาษาในแต่ละคำศัพท์

นิยามปฏิบัติการ

1. ความสามารถทางการพูด หมายถึง ความสามารถของเด็กที่เปล่งเสียงคำที่เป็นชื่อภาพได้ หลังจากได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาในเวลาที่กำหนด ซึ่งวัดได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ถ้าเด็กออกเสียงพูดได้ภายในเวลาที่กำหนด ครั้งที่หนึ่งให้ 3 คะแนน ถ้าเด็กไม่สามารถออกเสียงคำนั้นได้ให้กระทำซ้ำครั้งที่สองถ้าเด็กออกเสียงพูดได้ให้ 2 คะแนน ถ้าเด็กไม่สามารถออกเสียงพูดคำนั้นได้ให้กระทำซ้ำครั้งที่สาม ถ้าเด็กพูดได้ให้ 1 คะแนน และถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ในเวลาที่กำหนด หรือมีการเพิ่มหรือตัดคำ ให้ 0 คะแนน ในการพูดได้ของเด็กไม่คำนึงถึงความชัดเจน

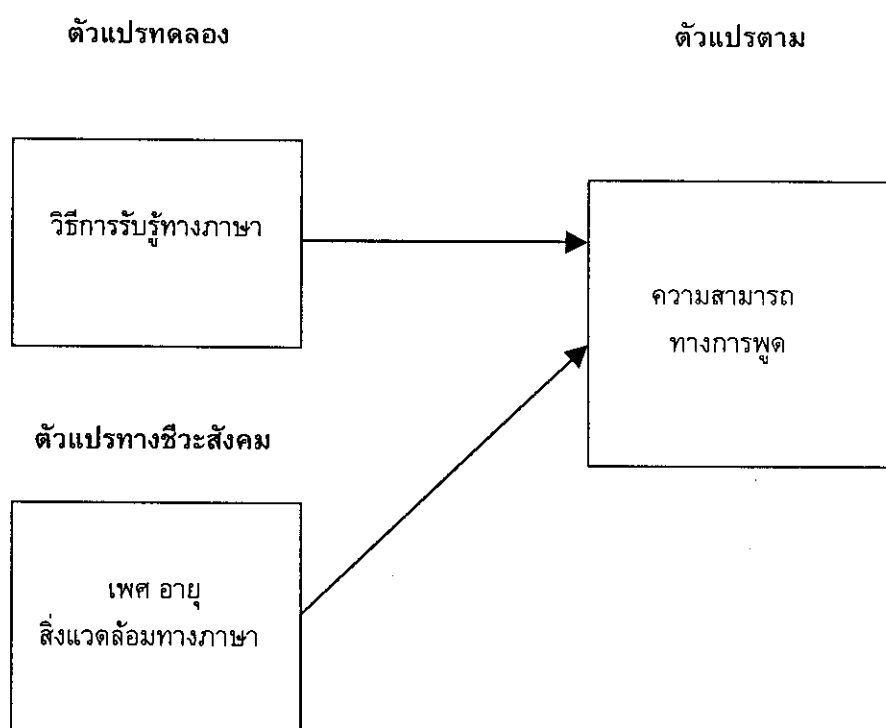
2. วิธีการรับรู้ทางภาษา หมายถึง วิธีการรับรู้ทางภาษาที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการทดลองเพื่อศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็ก มี 3 วิธี ดังนี้

2.1 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก หมายถึง วิธีการที่เด็กได้ดูภาพและรับรู้ชื่อภาพนั้นๆ โดยการได้ยินเสียงพูดชื่อคำจากผู้วิจัยโดยไม่เห็นริมฝีปาก และเด็กสามารถพูดเปล่งเสียงคำๆนั้นได้ภายในเวลาที่กำหนด

2.2 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก หมายถึง วิธีการที่เด็กได้ดูภาพและรับรู้ชื่อภาพนั้นๆ โดยการฟังเสียงพูดชื่อคำจากผู้วิจัยและอ่านริมฝีปาก แล้วเด็กสามารถพูดเปล่งเสียงได้ภายในเวลาที่กำหนด

2.3 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย หมายถึง วิธีการที่เด็กได้ดูภาพแล้วเด็กได้รับการอธิบายรายละเอียด ลักษณะเด่นของภาพ ก่อนการบอกชื่อภาพนั้นๆ โดยที่เด็กไม่เห็นริมฝีปากแล้วเด็กสามารถพูด เปล่งเสียงคำนั้นได้ภายในเวลาที่กำหนด

กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เนื่องจากการศึกษานี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดของเด็ก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำเสนอเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการและการพูดภาษาของเด็ก โดยเริ่มเสนอตามหัวข้อดังนี้

1. ความหมายของภาษาและความหมายของการพูด เพื่อปูพื้นฐานทางความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของภาษาและการพูด

2. ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ซึ่งมีหลายทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการเลียนแบบ ทฤษฎีการเสริมแรง

ทฤษฎีกลไกของการรับรู้ ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ใช้เป็นแนวทางในการสร้างวิธีการรับรู้ทางภาษาของเด็ก นอกจากนี้ยังมีเนื้อหาเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของเด็กตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ และนักจิตวิทยา เพื่อให้ทราบแนวคิดต่างๆของการเกิดการรับรู้ทางภาษาของเด็ก

3. ขั้นพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็ก พัฒนาการด้านการพูดคำประเภทต่างๆ และการพูดคำของเด็กเล็ก ซึ่งผู้วิจัยศึกษาเพื่อนำมาใช้ในการสร้างเครื่องมือวัดความสามารถทางการพูด และมีเนื้อหาเกี่ยวกับ อิทธิพลที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก

4. งานวิจัยของต่างประเทศและในประเทศที่เกี่ยวกับความสามารถทางภาษาด้านการพูดของเด็ก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ความหมายของภาษาและความหมายของการพูด

1. ความหมายของภาษา

โอเวนส์ อี โรเบิร์ต (Owens E.Robert. 1996 : 528) ได้ให้คำจำกัดความของภาษาไว้ดังนี้ "ภาษา" คือ สัญลักษณ์ที่ใช้ร่วมกันในสังคม หรือระบบแบบแผนสำหรับการแสดงความคิด โดยการใช้ความสามารถทางสัญลักษณ์ และการตกลงร่วมกันของสัญลักษณ์นั้นๆ

จูดีท กรีน และ มาร์ค โคลสัน (Judith Green & Mark Coulson. 1995 : 17) กล่าวว่า "ภาษา" คือ ลักษณะเฉพาะของมนุษย์ และภาษาเป็นความสามารถที่เป็นสากล ที่มนุษย์ทั้งหมดและทุกคนใช้ในการติดต่อกัน

เดวิด จี มายเออร์ส (David G. Myers. 1996 : 264) ภาษา หมายถึงแนวทางในการนำองค์ประกอบ 3 อย่าง คือ คำพูด การเขียน หรือ อากัปกริยา มาประกอบกันเพื่อใช้ในการสื่อความหมาย

ศรียา นิยมธรรม (2518 : 1) ภาษา คือ วิธีการทุกอย่างที่ใช้ติดต่อสื่อความหมาย หรือเพื่อแสดงความรู้สึก และความคิดเห็น ซึ่งอาจแสดงออกในลักษณะการพูด การเขียน การทำท่าประกอบ การแสดงสีหน้า และการใช้ภาษาท่าทาง

ดราวัลย์ เกษทอง (2515 : 18) กล่าวถึงภาษาของเด็กปฐมวัย ว่า ภาษา เป็นเครื่องมือในการสมมุติของเด็ก การเรียนรู้และการใช้ภาษาของเด็กจึงมีลักษณะสร้างสรรค์

เอมอร์ ตรูวีเชียร (2533 : 1) กล่าวว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารอย่างหนึ่ง หมายถึงเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกจากบุคคลหนึ่งไปสู่บุคคลหนึ่ง โดยใช้สื่อต่างๆซึ่งอาจจะเป็นภาษาพูด หรือภาษาเขียนก็ได้

สรุปได้ว่า ภาษา คือความสามารถของมนุษย์ ที่ใช้สัญลักษณ์เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การแสดง ความรู้สึก การแสดงความคิดเห็นให้ผู้อื่นเข้าใจโดยการติดต่อสื่อสารและใช้สัญลักษณ์ซึ่งมีการตกลงทำความเข้าใจร่วมกันในความหมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจร่วมกันอย่างถูกต้อง อาจเป็นคำพูด การเขียน หรือ อากัปกิริยา ก็ได้

2. ความหมายของการพูด

โอเวนส์ (Owens,Jr. 1996 : 464) ได้ให้ความหมายของการพูด คือ ขบวนการการเปลี่ยนแปลงของ ประสาทกล้ามเนื้อ ในการสร้างเสียงสำหรับการติดต่อสื่อสาร ซึ่งเป็นเสียงที่มีความหมาย

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2537 : 15) กล่าวว่า การพูด คือ ความสามารถในการใช้กล้ามเนื้อบริเวณ แห้งก้านเกิดเสียง การบังคับปิดกั้นทางเดินของลมหายใจ ทำให้เกิดเสียงซึ่งมีความหมายที่ทำให้เกิดความเข้าใจ

สรุป การพูดคือกระบวนการในการสร้างเสียงที่มีความหมาย โดยใช้อวัยวะต่างๆที่เป็นแหล่งกำเนิด เช่น หลอดเสียง หลอดลม ลิ้น ฟัน และ ริมฝีปาก เสียงที่มีความหมาย เรียกว่า คำพูด

ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา และแนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา

ศรียา นิยมธรรม (2518 : 31-35) ได้กล่าวถึงการเรียนรู้ภาษาของเด็กจนถึงขั้นการใช้ภาษาสื่อความหมายได้นั้น เกิดได้จากหลายสาเหตุ แล้วแต่ความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา ซึ่งผู้วิจัยนำเสนอเฉพาะทฤษฎีที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. ทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา (Theory of Language Development)

1.1 ทฤษฎีการเลียนแบบ (The Imitation Theory)

ทฤษฎีนี้เชื่อว่าการพูดนั้นเกิดได้หลายทาง โดยอาศัยการเลียนแบบ ซึ่งอาจเกิดได้จากการมองเห็นหรือการได้ยิน ผู้ที่ทำการศึกษเกี่ยวกับการเลียนแบบในการพัฒนาภาษา คือ เลวิส (Lewis) การเลียนแบบของเด็กเกิดจากความพอใจและความสนใจของเด็กเองเป็นปฐม ปกติช่วงความสนใจของเด็กนั้นสั้นมาก เพื่อที่จะจดจำเด็กจึงต้องมีสิ่งเร้าซ้ำๆกัน จึงทำให้เด็กมักพูดซ้ำๆในระหว่างการเล่นเสียง บางครั้งจะใช้การเคาะโต๊ะ เคาะจังหวะไปด้วย เมื่อศึกษาถึง กระบวนการในการเลียนแบบภาษาพูด พบว่าจุดเริ่มต้นเกิดเมื่อพ่อแม่เลียนแบบเด็กในระยะเล่นเสียง เมื่อเสียงที่เด็กเปล่งออกมาก่อให้เกิดความสนใจ เด็กจะกล่าวซ้ำอีก และเป็นจังหวะเดียวกับที่แม่ปรากฏตัวขึ้นมาเด็กจึงหยุดพูด แต่แม่อาจไม่สังเกตและอาจพูดกับลูกว่า "แม่หรือคะ" "หาแม่หรือคะ" เท่ากับได้ไปเร้าความสนใจของเด็กขึ้นมาใหม่ เด็กก็ปรารถนาจะทำต่อไป ก้าวแรกในการสอนให้เด็กพูด ควรเป็นการเลียนแบบเสียงที่เด็กพูดในระยะเล่นเสียง และเด็กควรได้รับการฝึกจนมีคำตอบที่คงที่ มีความอยากพูดซ้ำเมื่อพ่อแม่มาพูดหยอกเินด้วยขณะที่เล่นเสียง พ่อแม่ควรใช้ระยะเงียบมาช่วยฝึกด้วย เช่น ช่วงว่างระหว่างการทำเสียง อ้อแอ้ เด็กจะเลียนแบบแม่อาจเร้าความสนใจเด็กใหม่

โดยเราให้พูด ถ้าเด็กตอบสนองด้วยการเลียนแบบก็ควรฝึกต่อไป ขึ้นถัดไปคือการหัดพูดเป็นคำ ในการฝึกทั้งสองขั้นนี้ พ่อแม่จำเป็นต้องเลือกเวลาที่เหมาะสมแล้วจะพบว่าเด็กใช้คำได้เหมาะกับเหตุการณ์หรือท่าทาง

1.2 ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement Theory)

ทฤษฎีนี้อาศัยหลักของทฤษฎีการเรียนรู้ ซึ่งถือว่าพฤติกรรมทั้งหลาย ถูกสร้างขึ้นโดยอาศัยการวางเงื่อนไข ไรน์โกลด์ (Rheingold) และคณะ พบว่าเด็กจะพูดมากขึ้นเมื่อให้ รางวัลหรือการเสริมแรง ไวสเบอร์ก ทอดด์ (Weissberg Todd) และเพื่อนร่วมงานแสดงความเห็นว่า การให้รางวัลทางสังคม คือการเสริมแรงด้วยท่าทางเช่นการยิ้ม การพยักหน้า และรวมถึงการพูดชมเชย ทำให้เด็กอายุ 3 เดือนเปล่งเสียงมากขึ้น แต่พบว่าเสียงที่บ่งความปิติยินดี ไม่อาจทำให้เพิ่มการตอบสนองได้ เพราะ ในการทดลองได้ใช้เทปบันทึกเสียงแทนคน ปรากฏว่าไม่มีการตอบสนอง ตรงข้ามกับ นักแก้วนกขุนทอง ที่สามารถวางเงื่อนไขด้วยจานเสียงหรือเทปได้ เด็กต้องการตอบสนองจากผู้ใหญ่จริงๆ การที่เสียงพูดของเด็กคล้ายคลึงกับเสียงแม่นั้น วินิทซ์ (Winitz) ได้อธิบายว่าเป็นเพราะ เด็กได้รับการเสริมแรงจากเสียงของแม่ แล้วเปลี่ยนมาเป็นเสียงของเด็กเอง การเปล่งเสียงของแม่นั้นมักเกิดขึ้นก่อนและต่อเนื่องกับการเลี้ยงดูทารก ฉะนั้นเด็กจึงเลียนวิธีออกเสียงด้วยวิธีนี้ ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อเสียงแม่ปรากฏควบคู่กับการให้อาหาร ซึ่งจัดว่าเป็นการเสริมแรงโดยตรงอยู่แล้ว ก็ช่วยให้เด็กพูดได้มากขึ้น ดังนั้นเด็กที่มีเสียงพูดเหมือนพ่อแม่มาก คือเด็กที่ได้รับการเสริมกำลังมากกว่าเด็กอื่นนั่นเอง ถ้าพ่อแม่ตอบสนองอย่างเต็มใจจริงจัง เมื่อเด็กพูดพยางค์นั้นก็จะยิ่งปรากฏบ่อยในการพูดของเด็ก เมื่อเด็กอายุประมาณ 1 ปี การเปล่งเสียงพยางค์ ที่คล้ายคลึงกับพยางค์ที่มีความหมาย เช่น " มม มม " และสังเกตว่าแมรีบเอาน้ำหรือนมที่เด็กต้องการมาให้ ก็จะทำให้พยางค์นั้นปรากฏบ่อยยิ่งขึ้น วิธีการแบบนี้เองเป็นการหัดพูด ซึ่งจะทำให้เด็กมีพัฒนาการทางภาษาได้คล้ายคลึงกับการพูดของผู้ใหญ่

จากทฤษฎีนี้ผู้วิจัยได้ให้การเสริมแรงโดยการยิ้มและชมเชยทุกครั้งที่ได้ก็สามารถแสดงความสามารถทางการพูด ภายหลังการได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาทุกวิธี

1.3 ทฤษฎีกลไกของการรับรู้ (Motor Theory of Perception)

ในบางครั้งเด็กจะพูดคำที่ไม่เคยพูดหรือไม่เคยถูกสอนมาก่อนแม้แต่ในระยะเล่นเสียงก็มีได้ เปล่งเสียงที่คล้ายกับคำนั้น จึงสงสัยว่าเด็กเรียนรู้ได้อย่างไร ทฤษฎีนี้ให้คำตอบในแง่ลีเบอร์แมน (Liberman) ตั้งสมมติฐานไว้ว่า การรับรู้ทางการฟังขึ้นอยู่กับการเล่นเสียง จึงเห็นได้ว่าเด็กมักจ้องหน้าเวลาเราพูดด้วย ทำนองเดียวกับเด็กหุนวอก การทำเช่นนี้อาจเป็นเพราะเด็กฟังและพูดซ้ำด้วยตนเอง หรือหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปาก แล้วจึงเรียนรู้คำ จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นวิธีการรับรู้โดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

2. แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษา

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของนักภาษาศาสตร์

2.1.1 แนวคิดของฟอส และ เฮคส์

ฟอสและเฮคส์ (วรรณา วิจิตรโรจน์ไพบูลย์, 2537 : 20-21 ; อ้างอิงจาก Foss and Hakes, 1978 : 266.) ได้ศึกษาพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ

2.1.1.1 การเรียนรู้การผลิตถ้อยความ (Learning to product utterance) เริ่มจากอายุประมาณ 12-18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำๆ เดียวก่อน คำๆ แรกของเด็กมักจะเป็นคำอ้างถึงสิ่งที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์หรือมีความคุ้นเคย หลังจากเด็กอายุ 18 เดือน เด็กจะเริ่มพูดคำได้มากกว่า 1 คำ และช่วงนี้เด็กจะมีพัฒนาการด้านความคิด กล่าวคือ เริ่มมีการวิเคราะห์การกระทำหรือสิ่งต่างๆ ได้ ช่วงอายุประมาณ 2 ปี เด็กจะเริ่มเรียนรู้โครงสร้างประโยค เช่น เริ่มเรียนรู้การเรียงคำ ความสัมพันธ์ของความหมาย เป็นต้น หลังจากนั้น อายุประมาณ 4-5 ปี เด็กจะเริ่มใช้ประโยคที่มีโครงสร้างคล้ายกับประโยคของผู้ใหญ่

2.1.1.2 กระบวนการเรียนรู้ และ ความเข้าใจถ้อยความ (Acquisition processes and learning to understand utterances) ในการเรียนรู้ภาษา ฟอสและเฮค ได้อ้างถึงทฤษฎีที่ใช้ในการเรียนรู้ภาษา เช่น ทฤษฎีการเสริมแรง (Reinforcement) ที่เชื่อว่าพัฒนาการทางภาษาของเด็ก ขึ้นอยู่กับการให้รางวัลหรือการเสริมแรงจากผู้ใหญ่ และทฤษฎีการเลียนแบบ (Imitation) ที่เชื่อว่าเด็กพูดได้โดยอาศัยการเลียนแบบจากผู้ใหญ่ กระบวนการเรียนรู้ภาษาของเด็กจากการศึกษาของฟอสและเฮค ทำให้ทราบถึงกระบวนการและวิธีการเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาของเด็ก มีดังนี้

2.1.1.2.1 เด็กไม่ได้เรียนรู้ภาษา โดยการบรรจุคำและประโยคต่างๆ ทั้งหมดไว้ในสมอง เช่นเดียวกับพจนานุกรม กล่าวคือ เด็กมีคำจำนวนจำกัด แต่สามารถใช้ประโยคได้ไม่จำกัดจำนวน

2.1.1.2.2 เด็กเรียนรู้ในการสร้างประโยคต่างๆ และประโยคส่วนใหญ่ ที่เด็กสร้างขึ้นเป็นประโยคที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

2.1.1.2.3 เด็กเรียนรู้ในการเข้าใจประโยคต่างๆ ที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน

2.1.1.2.4 เด็กเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่างๆ ที่จะช่วยให้เขาใช้ภาษาได้อย่างสร้างสรรค์

2.1.1.2.5 ไม่มีใครสอนกฎเกณฑ์ต่างๆ เหล่านี้ให้แก่เด็ก ผู้ปกครองมักไม่

ตระหนักถึงกฎเกณฑ์เกี่ยวกับเสียง โครงสร้างของประโยคความหมายมากไปกว่าตัวเด็ก เด็กมีความพร้อมทางด้านกฎเกณฑ์ และนำกฎเกณฑ์นั้นสร้างประโยคขึ้นมาใช้

2.1.1.3 ความสามารถในการใช้ภาษา (Becoming linguistically competent) เมื่อเด็กมีการเรียนรู้ภาษาในด้านต่างๆ แล้ว เด็กจะมีความสามารถในการใช้ภาษาจากขั้น คำ ถ้อยความ จนถึงประโยค ในช่วงระยะกลางของวัยเด็ก เด็กจะมีพัฒนาการทักษะในการสนทนา มีทักษะในการพิจารณาคุณสมบัติของผู้ที่สนทนาด้วย ซึ่งเป็นความสามารถขั้นสูงกว่าความเข้าใจและการใช้ภาษา รู้จักใช้น้ำเสียงและเข้าใจคำพูดต่างๆ ได้

สรุปได้ว่า พัฒนาการทางภาษาของเด็กจะเป็นไปตามลำดับขั้นตั้งแต่การออกเสียงเป็นคำ ซึ่งเริ่มจากคำง่าย ๆ จากคำเป็นถ้อยความ จนถึงขั้นประโยค ซึ่งในแต่ละขั้น เด็กจะเรียนรู้เรื่องกฎเกณฑ์ต่างๆ ของ

ภาษาพร้อม ๆ กันไปด้วย จากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัยได้นำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือ โดยการใช้คำที่มีพยางค์เดียว แล้วค่อยเพิ่มจำนวนพยางค์มากขึ้น

2.1.2 แนวคิดของคลาร์กและคลาร์ก

คลาร์กและคลาร์ก กล่าวถึงทฤษฎีที่ใช้ในการศึกษาเรื่องการรับรู้ภาษาพูด นั่นคือ ทฤษฎีกลไกในการรับรู้ภาษาพูด (The motor theory of speech perception) ทฤษฎีนี้ อธิบายว่าคนเราสามารถแบ่งหรือแยกเสียงพูดได้จาก ความรู้เรื่องอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงคือ เราสามารถแยกเสียงที่ได้ยินจากการพิจารณาเสียงที่เราผลิตได้ ทฤษฎีนี้เชื่อว่า การรับรู้ทำให้เกิดการนำกลไกของอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงมาใช้ และการรับรู้ภาษาพูดขึ้นอยู่กับ ความสามารถของผู้ฟังในการเลียนแบบเสียงภาษาพูดด้วย จากการศึกษารายงานของเด็ก คลาร์กและคลาร์ก พบว่าเด็กจะพูดถึงคำที่หมายถึง วัตถุที่อยู่รอบตัวได้ก่อน เช่น คำที่เกี่ยวข้องกับสัตว์เลี้ยง อาหาร และของเล่น และกล่าวถึง เสียงแรกในภาษาเด็ก (First sounds in the child's language) ว่าในขั้นแรกเด็กจะต้องมีการรับรู้เสียงต่างๆ (Perception of speech sounds) เมื่อรับรู้แล้ว จะต้องจำเสียงต่างๆ เหล่านั้นให้ได้ เมื่อจำได้จึงสามารถออกเสียงคำที่ได้ยินนั้น เด็กจะมีความสามารถแยกแยะเสียงหนึ่งออกจากเสียงอื่น ๆ ได้ และสามารถรับรู้ทำนองเสียงได้ก่อนการรับรู้หน่วยเสียง ขั้นต่อมาเป็นการผลิตเสียง เด็กจะเริ่มออกเสียงตั้งแต่ยังเป็นทารก เรียกว่า การเล่นเสียง ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์ทางภาษาแต่อย่างใด หลังจากนั้นจึงออกเสียงเป็นคำ และเด็กมีวิธีทำภาษาให้ง่ายขึ้นโดยออกเสียงคำที่ผู้ใหญ่ออก ด้วยการตัดเสียงพยัญชนะท้ายคำออก เสียงพยัญชนะควบจะออกเป็นเสียงพยัญชนะเดียว และไม่มีการใช้พยางค์ที่ลงเสียงหนัก เมื่อเด็กสามารถพูดเป็นคำได้แล้ว ขั้นต่อไปเด็กจะเริ่มเรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยในโครงสร้างภาษาเช่น สามารถใช้คำที่มีความสัมพันธ์กับไวยากรณ์ประเภทต่างๆ สามารถใช้ประโยคปฏิเสธได้ นอกจากนี้ยังเรียนรู้รายละเอียดปลีกย่อยในหน้าที่ของภาษาควบคู่กันไปด้วย

สรุปได้ว่า ในเรื่องการเรียนรู้ภาษา เด็กเริ่มเรียนรู้ภาษาตั้งแต่ยังเป็นทารก โดยการรับรู้เสียงต่างๆ จากบุคคลรอบๆ ตัว และพยายามออกเสียงเลียนแบบเสียงต่างๆ นั้น เมื่อออกเสียงเหล่านั้นได้แล้ว เด็กจะได้รับแรงเสริมจากผู้ใหญ่ เช่น คำชมเชย เพื่อให้เด็กเกิดความพยายามที่จะเรียนรู้ภาษาต่อไป จากแนวคิดดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาสร้างเป็นวิธีการรับรู้โดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก

2.1.3 แนวคิดของชอมสกี (Chomsky & Jonathan, 1956 : 60-61)

ชอมสกี เป็น นักภาษาศาสตร์ กล่าวว่า ในการพัฒนาภาษาของเด็ก เด็กเกิดมาพร้อมกับลักษณะพิเศษชนิดหนึ่งที่ติดตัวเด็กมา ที่เรียกว่า "ลักษณะเพื่อการเรียนรู้ภาษา" (Language Acquisition device) ซึ่งประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ

2.1.3.1 การสร้างสมมุติฐาน (Hypothesis Making Device) เป็นเครื่องมือที่

คิด

ตัวมา ซึ่งทำให้เด็กสร้างกฎที่มีลักษณะซับซ้อนได้เอง โดยการฟังจากผู้ใหญ่ แล้วพิจารณาตั้งเป็นสมมุติฐานว่าถ้าพูดแบบนี้จะได้ผลอย่างไร

2.2.1.3.2 ความสากลทางภาษา (Linguistic Universal) จากการตั้งสมมุติฐานแล้วเด็กจะได้รับความช่วยเหลือแนะนำจากความรู้เกี่ยวกับลักษณะสากลทางภาษา คือ เด็กจะรู้คำโครงสร้างต่างๆ ทั่วภาษาที่ใช้อยู่รอบๆ ตัวมีลักษณะอย่างไร

2.2.1.3.3 การประเมิน (Evaluation Procedure) เพื่อความถูกต้องของการ

สื่อสารเด็กต้องอาศัยการประเมินซึ่งช่วยให้เด็ก เลือก หรือ ตัดสิน ประโยคที่ได้ยิน เพื่อสรรหาไวยากรณ์ที่ถูกต้อง ที่จะนำมาใช้เพื่อให้การสื่อสารถูกต้อง

2.2 แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการทางภาษาของนักจิตวิทยา

แนวคิดของเพียเจท์ (Owens E. Robert, JR. 1996 : 143) กล่าวถึงพัฒนาการทางภาษา ว่า เป็นความสามารถทางสติปัญญาในการใช้สัญลักษณ์ของเด็ก ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 18-24 เดือน เด็กเกิดมาพร้อมกับปฏิกิริยาสะท้อน และการรับรู้ขั้นประสาทสัมผัส และเมื่อเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมก็จะเกิดการปรับปรุง โดยเด็กจะมีปฏิกิริยาสะท้อนน้อยลงและมีการลดลักษณะการยึดตนเองเป็นศูนย์กลางลง และเริ่มเข้ากับสิ่งแวดล้อม เด็กจะพัฒนาทักษะการจำ และความสามารถในการอธิบายสิ่งที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม ซึ่งจะเป็นไปอย่างช้า ในที่สุดก็เกิดความสามารถทางสติปัญญาในการใช้สัญลักษณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยนำเข้าสู่การสื่อสารกับผู้อื่น สัญลักษณ์สามารถถูกแปรโดยการพูดไปยังผู้ที่ใช้ระบบสัญลักษณ์ เพียเจท์เชื่อว่าเด็กมีความสามารถในการเข้าใจความหมายได้ก่อน จึงเกิดคำพูดขึ้น ซึ่งจากแนวคิดดังกล่าวผู้วิจัย จึงนำมาสร้างเป็นวิธีการรับรู้โดยการได้รับการอธิบาย

ขั้นพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็ก

พัฒนาการด้านการพูดของเด็กนั้นจะเกิดขึ้นเป็นลำดับขั้น เริ่มจากง่าย ๆ ไปจนถึงลักษณะที่ซับซ้อนขึ้น (David G. Myers. 1996 : 264) ซึ่งมีการศึกษาขั้นตอนพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็กไว้ดังนี้

1. ขั้นพัฒนาการทางภาษาและการพูดของเด็ก

1.1 ขั้นเสียงจากปฏิกิริยาสะท้อน (Reflexive Vocalization) ตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 3 เดือน

โดยในช่วงอาทิตย์แรกๆ เด็กมีการสร้างเสียง (ไม่ใช่คำพูด) เพื่อที่จะแสดงความต้องการหรือสื่อสารแสดงความรู้สึกได้แก่ เสียงร้องไห้ ซึ่งมีรายงานว่า ผู้ปกครองสามารถที่จะแยกแยะความแตกต่างระหว่างเสียงร้อง และความหมายที่เด็กถ่ายทอดได้ เช่น ร้องหิว ร้องเพราะโมโห และร้องเพราะเจ็บปวด ซึ่งแต่ละลักษณะจะมีเสียงร้องและจังหวะที่ต่างกัน ประมาณ 4-6 สัปดาห์ เด็กจะเริ่มทำเสียง "ooo" เสียง "อู" หรือที่เรียกว่า "เสียง คู" (cooing) ซึ่งเป็นเสียงที่เกิดจากความพอใจ (Roger Davies & Peter Houghton. 1995 : 183) และ ไม่พอใจ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการพูด แม้ว่าเสียงในช่วงนี้ไม่มีระบบ หรือสัญลักษณ์หากเกิดขึ้นโดยบังเอิญจากการเคลื่อนไหวของอวัยวะที่ทำให้เกิด เสียงซึ่งพบว่าเป็นเสียงสระมากกว่า พยัญชนะ ระยะนี้เด็กเริ่มหันไปหาเสียงพูดที่เด็กเริ่มได้ยิน (ประภาศรี สุคนธชาติ. 2534 : 20)

1.2 ขั้นเล่นเสียง (Babbling stage) ตั้งแต่ช่วงอายุ 3-8 เดือน

อวัยวะในการฟังเสียงและเปล่งเสียงพูดมีวุฒิภาวะมากขึ้น เด็กรู้จักใช้อวัยวะเหล่านี้อย่างชำนาญ ซึ่งวัยนี้อวัยวะหูของทารกจะฟังเสียงของตนเองและฟังได้ชัดเจน ตลอดทั้งเด็กจะตั้งใจฟังเสียงและเลียนเสียงตนเองมากกว่า จึงมักจะกล่าวว่าเป็นระยะเล่นเสียง (Vocal play) เด็กจะสนุกกับการเล่นเสียงตนเอง ซึ่งสังเกตได้จากการยิ้มของเด็กในขณะที่เล่นเสียง เด็กจะเลือกเสียงที่ตนเองมีความสุข และออกเสียงนั้นซ้ำๆ กัน

ในระยะนี้มีความสำคัญต่อพัฒนาการทางภาษาและการพูดโดยก่อให้เกิดทักษะในการออกเสียง เพราะเด็กจะลองทำเสียงต่างๆ ที่ได้ยินและจะเล่นเสียงซ้ำๆ จนกระทั่งอายุประมาณ 5-6 เดือน เด็กจะ

พัฒนาการมาสู่ขั้นการรู้จักเลียนเสียงผู้อื่น เด็กจะส่งเสียงการเลียนแบบโต้ตอบการได้ยิน แต่เป็นเสียงที่ยังไม่มีความหมาย (Robert S. Feldman, 1994 : 257) อายุ 6-9 เดือน เด็กมีการรวมเสียงสระและพยัญชนะทำให้เกิดเสียง เช่น "ดาดา" "หม่า หม่า" เป็นต้น และเด็กจะเริ่มเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำพูดได้ดี โดยจะเชื่อมโยงความหมายเข้ากับสิ่งที่ต้องการ และสิ่งที่ได้ยิน แต่ในขณะนี้ พบว่า การเล่นเสียงแสดงให้เห็นถึงวุฒิภาวะในการเรียนรู้ที่ปรากฏในเด็กทุกคนและปรากฏในเด็กทุกคนด้วย (Roger Davies, 1995 : 184)

1.3 **ขั้นการเทียบเสียง (Lalling Stage)** ในขั้นนี้เด็กมีอายุเฉลี่ย 9 เดือน เป็นระยะที่ประสาทรับฟังเสียงและอวัยวะในการพูด มีการพัฒนามากขึ้น เด็กสามารถจำเสียงพูดจากผู้อื่นได้ละเอียดขึ้น เด็กสามารถเลียนเสียงผู้อื่นและเลียนเสียงตนเองได้ แต่จะเลียนเสียงตนเองน้อยลง ในขั้นนี้เด็กจะเรียนการพูดด้วยการเลียนแบบ คือ เด็กจะพยายามกระทำให้เหมือนที่เด็กได้ฟังการพูด และการแสดงท่าทางประกอบในการพูด หรือบุคคลอื่นๆ ตลอดจนการเลียนเสียงจากเพื่อนเด็กหรือจากสัตว์ ซึ่งการเลียนเสียงมีความสำคัญต่อพัฒนาการทางการพูดเพราะถ้าเด็กได้ต้นแบบที่ไม่ดี หรือผิดปกติ เด็กก็จะมี การพูดที่ผิดปกติไปด้วย ดังนั้น การออกเสียงของตัวแบบควรมีลักษณะชัดและชัดเจน

1.4 **ขั้นการเลียนเสียงผู้อื่นแบบพูดซ้ำ (Echolalia Stage)** เริ่มเมื่ออายุ 1 ปี ซึ่งก่อนที่เด็กจะสามารถพูดคำแรกได้ เขาจะต้องมีความเข้าใจและสามารถทำตามคำสั่งได้ และในช่วงนี้เด็กจะเริ่มการเลียนเสียงจากผู้อื่นมากขึ้นเรื่อยๆ จนสามารถพูดได้ ซึ่งคำพูดแรกๆ ของเด็ก อาจเกิดจากความบังเอิญ และมีพ่อแม่หรือผู้ใกล้ชิดเป็นผู้ให้ความหมาย ต่อมาเมื่อเด็กอายุมากขึ้น เด็กก็จะพูดได้มากขึ้นและยาวขึ้นจนเป็นประโยค

2. ลักษณะการพูดของเด็ก

เมื่อเด็กเริ่มมีความสามารถทางการพูดที่สื่อความหมายได้บ้างแล้วมีการจัดลักษณะขั้นพัฒนาการการพูดของเด็กเป็นขั้นดังนี้

2.1 **ขั้นการพูดเป็นคำ ๆ เดียว (Single Word Stage)** จริงๆ การเริ่มพูดในขั้นนี้ เริ่มตั้งแต่ 4-12 เดือน จนกระทั่งถึง 2 ปี แต่เด็กจะสื่อความหมายคำได้อย่างชัดที่สุด คือ 1 ปี ซึ่งเป็นช่วงของการใช้คำโดด ซึ่งเป็นคำพูดแรกที่เด็กจะหมายถึง สิ่งสำคัญในโลกของเขา หรือสิ่งที่เขาสังเกตเห็นการพูดในช่วงแรก อาจจะเป็นคำที่ไม่ถูกต้องหรือชัดเจนเสมอ เช่น เด็กจะพูด "บิน" กับทุกอย่างที่อยู่บนท้องฟ้า เช่น เหม และนก เป็นต้น ในช่วงนี้พัฒนาการทางการพูด จะมีลักษณะเป็นคำสั้นๆ แต่ครอบคลุมความหมายที่เป็นเป้าหมาย เช่น เด็กพูดว่า "บอล" อาจหมายถึง เขาต้องการเล่นลูกบอล หรือ มองหาลูกบอล ในที่สุดเด็กจะพบความแตกต่างของความหมายซึ่งจะเปรียบเทียบกับคำพูดหรือการกระทำของผู้ใหญ่ เด็กอาจใช้คำคำเดียวแต่มีความหมายถึงทุกอย่าง เช่น เด็กอาจเรียกผู้ชายทุกคนว่า "พ่อ" ซึ่งแสดงว่า เด็กดูจากลักษณะที่เหมือนกันกับที่เขารู้จักเริ่มเข้าใจความหมายได้ดีขึ้นเมื่อเขาทดลองใช้คำในหลายๆ สถานการณ์ โดยกระบวนการนี้ทำให้เด็กได้รูปแบบที่ถูกต้อง

2.2 **ขั้นวลี (Early Sentence Stage)** เริ่มประมาณ อายุ 18 เดือน มีลักษณะการพูดเป็นคำสั้นประมาณ 2 คำ เด็กจะมีความสามารถทางการพูดมากที่สุด 20-50 คำ ซึ่งการพูดจะเหมือนการพูดสั้นๆ ในผู้ใหญ่ ส่วนใหญ่จะเป็น คำนาม และคำกริยา ประโยคยังไม่มีความสมบูรณ์

2.3 **ขั้นประโยคสั้น ๆ (Short Sentence Stage)** ประโยคจะประกอบด้วยคำ 3-4 คำ จะปรากฏในเด็กอายุตั้งแต่ 2 ปีขึ้นไป จะเป็นประโยคสั้นๆง่ายๆ ซึ่งเป็นการพูดที่เรียกว่า ภาษาโทรเลข ซึ่งเป็นภาษาที่เด็กใช้ไวยากรณ์ของตนเอง โดยการละคำบางคำที่ไม่จำเป็นออกไป ดังนั้นจึงยังคงเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ แต่สามารถสื่อสารเข้าใจได้ง่ายขึ้น (Cecilia M. Shore. 1995 : 12)

2.4 **ขั้นเป็นประโยคสมบูรณ์ (Complete Sentence Stage)** ประโยคประกอบด้วย คำ 6-8 คำเกิดขึ้นในระหว่างอายุ 3-4 ปี เด็กจะสามารถพูดประโยคได้ระดับเดียวกับผู้ใหญ่ และเมื่อเด็กอายุ 6 ปี เด็กจะสามารถใช้แบบของประโยคได้ทุกแบบ และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนถึงอายุประมาณ 9 ขวบครึ่ง (ประภาศรี สุคนธชาติ. 2537 : 22)

เดวิด จี มายเออร์ส (David G. Myers. 1996 : 264) ได้สรุปขั้นพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กไว้ดังนี้

อายุ 4 เดือน เป็นขั้นของการเล่นเสียงในลำคอ (Cooring) ซึ่งเด็กจะสามารถอ่านริมฝีปากและแยกเสียงพูดได้ เขาจะรู้ว่าเสียงใดมีแหล่งกำเนิดเกิดจากที่ใดแต่ยังไม่มี ความหมาย

อายุ 10 เดือน เป็นขั้นของการเล่นเสียง (Babbling reveals household language) เป็นการ เล่นเสียงที่เกิดจากภาษาในบ้าน หรือ ภาษาที่ใช้ในครอบครัว

อายุ 12 เดือน เป็นการพูดคำโดดหรือคำๆเดียวที่ใช้ในการแสดง ความหมาย

อายุ 24 เดือน เป็นการพูดด้วยคำสั้นๆที่เรียกว่า "ภาษาโทรเลข" (Telegraphic Speech)

อายุ 24 เดือนขึ้นไป เป็นการพัฒนาภาษาไปสู่รูปแบบประโยคที่สมบูรณ์ จากขั้นการพัฒนาการ ภาษาและการพูดที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น อาจจะแตกต่างกันบ้าง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การจัดแบ่งประเภทของแต่ละบุคคล แต่พัฒนาการทางการพูดของเด็กจะเป็นไปตามลำดับขั้นดังกล่าว จากการศึกษา พบว่า เด็กในช่วงอายุ 2-4 ปี จะมีพัฒนาการทางการพูดอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะด้านการเรียนรู้คำศัพท์ จะมีอัตราการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว การเพิ่มจำนวนคำศัพท์ เกิดจากการเรียนรู้คำศัพท์ใหม่ รวมทั้งการเรียนรู้ความหมายใหม่ของคำศัพท์ที่เคยรู้จักมาก่อน ซึ่งอัตราการเพิ่มของคำศัพท์จะขึ้นอยู่กับประสบการณ์ของเด็กเป็นสำคัญ ซึ่งเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้น จำนวนคำศัพท์จึงได้มีเพิ่มขึ้น (กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. 2529) ทั้งนี้ประสบการณ์ของเด็กก็คือ ผลของการรับรู้ที่เด็กได้รับผ่านวิธีการรับรู้ต่างๆ ซึ่งยังไม่มีคนศึกษามาก่อนว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบใดที่ทำให้เด็กเกิดความสามารถทางการพูด จึงเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยสนใจนำมาศึกษาในการวิจัยนี้

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้นทำให้ผู้วิจัยทราบถึงพัฒนาการการพูดของเด็กในช่วงวัยต่างๆและลักษณะการพูดของเด็กซึ่งเป็นไปตามลำดับขั้นตามระดับอายุ ซึ่งเป็นประโยชน์กับช่วงวัยของกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษา คือ เด็กที่มีอายุระหว่าง 18-30 เดือน ในการศึกษาวิธีการรับรู้ทางภาษาของเด็กในงานวิจัยนี้ ผลจากวิธีการรับรู้ทางภาษา คือ ความสามารถทางการพูดของเด็ก ผู้วิจัยเห็นว่าควรมีการศึกษาถึงลักษณะ หรือประเภทคำที่เด็กวัย 18-30 เดือนสามารถพูดได้ เพื่อนำมาประกอบการสร้างเครื่องมือในการวัดความสามารถทางการพูด ที่เกิดจากการใช้วิธีการรับรู้ทางภาษา โดยศึกษาลักษณะคำพูดของเด็กในระยะแรก มีรายละเอียดดังนี้

3. ลักษณะคำพูดของเด็กในระยะแรก

เซซิลเลีย (Cecilia. 1995 : 12) กล่าวถึงลักษณะคำพูดของเด็กระยะแรกว่า เด็กจะพูดในสิ่งที่เขาสนใจ อาจเป็นสิ่งที่เคลื่อนไหว สร้างเสียงได้ หรือจับต้องได้ ซึ่งสอดคล้อง กับผลการวิจัยของ แคทเธอริน เนลสัน (Katherine Nelson อ้างอิงจาก Peccei. 1994 : 3-4) ซึ่งเป็นนักจิตวิทยา ได้ศึกษาการพูด 50 คำแรกของเด็ก 18 คน พบว่า เด็กส่วนมากจะพูดชื่อคน สัตว์และสิ่งของ ลำดับต่อมา คือคำประเภทแสดงความรู้สึก และลำดับสุดท้ายที่เด็กส่วนใหญ่พูดเป็นคำที่ใช้แสดงมารยาททางสังคม เช่น ค่ะ ครับ ได้โปรด เป็นต้น และจากการสังเกต เนลสัน พบว่า เด็กมักจะพูดสิ่งที่มีขนาดเล็ก และเด็กสามารถจับถือได้ คำพูดแรกๆ จะเป็นสิ่งที่มีการเคลื่อนไหว มีเสียง หรือเปลี่ยนทิศทางได้ เป็นชื่อสัตว์ และคนสิ่งของที่เป็นชิ้นใหญ่ เด็กจะไม่พูดถึงมากนัก ส่วนใหญ่คำที่เด็กเริ่มใช้พูดจะเป็นคำนาม

คำนามมักเป็นคำที่เด็กเรียนรู้ก่อนคำอื่น ๆ และเป็นคำที่เด็กใช้มากที่สุดนั้นจึงมีนักวิจัยศึกษาเกี่ยวกับคำนามที่เด็กใช้บ่อย คำนามที่เด็กพูดได้จำแนกเป็นหมวดต่างๆ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

คำนามที่เด็กพูดบ่อยมักเป็นคำนามในหมวดอาหาร หมวดสิ่งของ หมวดคน หมวดสัตว์ หมวดสถานที่ และหมวดอวัยวะ คำนามที่เด็กใช้บ่อยๆจะเป็นคำนามที่เกี่ยวข้องกับตัวเด็ก เกี่ยวข้องกับบุคคลหรือสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวเด็ก (สิริมา ณ.นกร. 2537 : 8-49)

การศึกษาเรื่องคำนามของเด็กผู้วิจัยส่วนใหญ่นิยมใช้อุปกรณ์รูปภาพมาใช้กระตุ้นความสามารถทางการพูดของเด็ก

ดังนั้นในการวิจัยนี้ผู้วิจัยเลือกใช้คำนามในหมวดของสัตว์หมวดผลไม้และหมวดของใช้ ประกอบรูปภาพ เป็นเครื่องมือเพื่อกระตุ้นความสามารถทางการพูด และใช้ประกอบกับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ใช้ในการวิจัย

นอกจาก การพูดของเด็กจะเป็นเรื่องของคำนามแล้ว ความสามารถในการพูดภาษาของเด็กเป็นส่วนหนึ่งที่ผู้วิจัยได้ให้ความสนใจ เนื่องจากข้อสงสัยที่ว่าทำไมเด็กแต่ละคนจึงมีความสามารถในการพูดแตกต่างกัน บางคนสามารถพูดได้เร็ว บางคนสามารถพูดได้ช้า จึงมีการศึกษาว่าอิทธิพลใดบ้างที่มีผลต่อความสามารถในการพูดของเด็ก ดังต่อไปนี้

4. องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางการพูด

จากการศึกษาของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพิษณุโลก (2539 : 9) กล่าวว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาทางภาษา ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบคือ

1. สถิติปัญญา เด็กที่พูดเร็วมักมีสติปัญญาสูง ซึ่งมีผลการศึกษาที่ยืนยันว่า เด็กที่มีเกณฑ์ภาคเชาว์ (IQ) 140 จะพูดได้เร็วกว่าปกติ 4 เดือน เด็กที่ IQ ต่ำ จะเรียนรู้ภาษาช้ากว่าเด็กปกติหลายเดือน และเด็กปัญญาอ่อนอาจพูดไม่ได้เลย

2. เพศ ผลการวิจัยพบว่า เด็กหญิงมีความสามารถทางภาษามากกว่าเด็กชาย เด็กหญิงใช้คำต่างๆได้มากกว่าเด็กชาย พูดเร็วกว่า ชัดเจนกว่า รู้คำศัพท์ได้มากกว่า

3. สิ่งแวดล้อมทางสังคม ยังคงพบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวปานกลางพูดได้ดีกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวยากจน และเมื่อเปรียบเทียบกันทุกระดับอายุ เด็กที่มีการศึกษาสูงและฐานะทางเศรษฐกิจสูงจะสามารถพูดได้ดีกว่าเด็กที่มีการศึกษาและฐานะทางเศรษฐกิจต่ำเพราะหากเด็กยังมีประสบการณ์มาก ก็มีพัฒนาการทางการพูดที่ดีมากขึ้น

นอกจากองค์ประกอบดังกล่าว โอเวนส์ อี โรเบิร์ต (Owens E.Robert. 1996 : 154) ได้กล่าวว่า เด็กจะได้มาซึ่งการพูดภาษาเมื่อเด็กได้รับรู้เสียงพูด ซึ่งมีอิทธิพลต่อการพูด ลักษณะการรับรู้เสียงที่มีอิทธิพลต่อการพูดของเด็กมีดังนี้

1. ความสนใจของเด็กที่จะเลือกที่จะรับรู้เสียง
2. เด็กได้มีโอกาสที่จะแยกแยะเสียงคำจากการออกเสียงของแม่ (ผู้เลี้ยงดู)
3. มีความถี่ในการได้รับฟังเสียงที่ถูกต้อง
4. ได้มีโอกาสแยกแยะ พิจารณาความถี่ของเสียงพูด
5. มีการเปรียบเทียบเสียงและรูปแบบการออกเสียง
6. มีการจำแนกกับรูปแบบการพูดที่เป็นสากล

แคร แกลเลเวย์ (Clare Gallaway. 1994 : 72-73) ได้ศึกษาการเรียนรู้ภาษาพูดของเด็ก พบว่าความต้องการรูปแบบลักษณะของภาษา และความต้องการทราบถ้อยความกับความหมาย เป็นความต้องการที่ทำให้เด็กในทุกวัฒนธรรม เรียนรู้ที่จะพูดภาษา ถ้าขาดสิ่งหนึ่งสิ่งใดเด็กจะไม่สามารถพัฒนาการพูดได้สมบูรณ์หรือพูดไม่ได้ ดังนั้นการให้เด็กมีประสบการณ์ในการรับรู้ภาษามากจะทำให้เด็กพัฒนาการพูดได้ดียิ่งขึ้น

ในการศึกษาพัฒนาการทางภาษา ด้านชนิดและสัดส่วนถ้อยคำ ของจินตนา สุทธจินดา (2522) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษา ประกอบด้วย

1. สถานภาพทางเศรษฐกิจ และสังคมของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา และถิ่นที่อยู่ ซึ่งมีการศึกษาจำนวนมากที่พบว่าเด็กที่อยู่ในฐานะเศรษฐกิจสูงมีความสามารถทางการพูดดีกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ทั้งในด้านความยาวประโยค และพัฒนาการในการใช้คำชนิดต่าง ๆ และองค์ประกอบด้านการศึกษาของบิดามารดา พบว่ามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดย เด็กที่มาจากครอบครัวที่ได้รับการศึกษาอย่างดี พบว่า มีความสามารถมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวยากจน ในองค์ประกอบของที่อยู่อาศัย พบว่าเด็กที่อยู่ในสังคมเมืองมีความสามารถทางการพูดและการใช้ภาษาได้ดีกว่าเด็กในชนบท แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ในระยะหลังได้มีอิทธิพลบางประการที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงเพราะเด็กในปัจจุบันได้รับอิทธิพลของสื่อต่าง ๆ ทำให้พบว่า เด็กที่มีสภาพเศรษฐกิจและสังคมต่ำพูดได้มากกว่าและมีวุฒิภาวะทางภาษามากกว่าเด็กที่เคยมีการทำวิจัยมาก่อน (Johnson. อ้างอิงจาก จินตนา สุทธจินดา. 2522)

2. ขนาดครอบครัว เพศและอายุ พบว่าอิทธิพลทางสิ่งแวดล้อมอีกอย่างที่มีผลต่อพัฒนาการทางภาษา คือ ขนาดครอบครัว พบว่าครอบครัวขนาดเล็ก เด็กจะได้รับการดูแลเอาใจใส่อย่างดีจากครอบครัว จึงทำให้มีพัฒนาการทางภาษาดีกว่าเด็กที่มีครอบครัวใหญ่มีสมาชิกหลายคน

ศรียา นิยมธรรม (2518 : 54) กล่าวว่า เด็กที่เป็นลูกคนเดียวจะมีความสามารถในการพูดได้เร็วและดีกว่าเด็กวัยเดียวกันที่มีพี่น้อง ความแตกต่างระหว่างเพศและอายุ พบว่า เด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาเด่นชัดกว่าเด็กชาย ความแตกต่างทางด้านอายุ พบว่า เด็กที่มีอายุมากขึ้น จะมีความสามารถทางการพูดมากขึ้นจำนวนการเพิ่มขึ้นของคำเป็นไปอย่างรวดเร็ว

เสนอ ตริวิเศษ (2542 : 23) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องทางการพูดและการเขียนของการเรียนภาษาที่สอง ก็คือ การแทรกแซงทางภาษาแม่ หรืออิทธิพลจาก ภาษาแม่ หรือภาษาถิ่น ซึ่งผู้เรียนจะใช้ระบบเสียง คำ และไวยากรณ์ของภาษาตนมาใช้แทน เสียง คำ และไวยากรณ์ของภาษาที่สองที่แตกต่างไปจากภาษาของตน เช่น คนจีนในเมืองไทยใช้เสียงพยัญชนะในภาษาจีนแต่จื๊ว คือเสียง "ล" แทน

เสียง "ด" เช่นจะพูด "เหล็ก" แทน "เด็ก" นอกจากนี้ ชาวไทยภูเขาที่มีปัญหาในการเรียนภาษาไทย เพราะชาวเขาแต่ละเผ่าต่างมีภาษาพูดเป็นของตนเองไม่มีภาษาเขียน เมื่อเด็กชาวเขาที่พูดภาษาของตนเองซึ่งไม่มีตัวสะกดมาเรียนภาษาไทยที่มีตัวสะกด และเสียงวรรณยุกต์กำกับ จึงออกเสียงคำภาษาไทยได้ไม่ชัดเจน การเรียนภาษาไทยจึงเป็นไปได้ช้ากว่านักเรียนที่พูดภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เช่น คำว่า "บ้าน" เด็กกระเหรี่ยงจะออกเสียงเป็น "บ่า" เมื่อพูดไม่ชัดเลยทำให้เขียนไม่ถูกต้อง ไปด้วย (เรขา ทองสวัสดิ์. 2523 : 4-5)

จากการศึกษาอิทธิพลของปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการพัฒนาการในการพูดภาษาของเด็ก ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจว่าปัจจัยดังกล่าวน่าจะมีอิทธิพลต่อวิธีการรับรู้ทางภาษาซึ่งเป็นมูลเหตุแห่งการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็ก ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำตัวแปร อายุ เพศ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา คือภาษาที่ใช้สื่อสารในครอบครัวหรือชีวิตประจำวัน มาศึกษาร่วมด้วย

จากการศึกษางานวิจัยทั้งต่างประเทศ และในประเทศ ในเรื่องของพัฒนาการทางภาษาด้านการพูดคำของเด็ก พบว่า โดยส่วนใหญ่เป็นการวิจัยที่ศึกษาในเด็กอนุบาล และระดับประถมศึกษาขึ้นไป โดยเน้นในเรื่องของจำนวน สัดส่วนและชนิดของคำ ที่เด็กสามารถพูดและเข้าใจ ความหมาย แต่ในระดับเด็กก่อนวัยเรียน จะเป็นการศึกษาจำนวน และชนิดของคำที่เด็กสามารถพูด แต่ในด้านของวิธีในการรับรู้ทางภาษาที่ทำให้ได้มาซึ่งคำพูดของเด็กยังไม่พบว่ามีการศึกษามาก่อน ดังนั้นผู้วิจัยจึงขอนำเสนองานวิจัยที่เกี่ยวข้องในด้านความสามารถทางการพูดของเด็ก และอิทธิพลที่มีต่อความสามารถในการพูดของเด็ก ดังต่อไปนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยต่างประเทศ

วู เจียง (Wu,Jiang. : 1997) ได้ศึกษาพัฒนาการด้านภาษา การเล่น และพัฒนาการทั่วไปของเด็กจีน ที่ใช้ภาษาแมนดาริน อายุระหว่าง 7-24 เดือน จำนวน 30 คน พบว่า เด็กที่พูดภาษาจีนมีแนวโน้มที่จะมีพัฒนาการด้านภาษา การเล่นและพัฒนาการทั่วไป ใกล้เคียงกับ เด็กที่พูดภาษาอังกฤษ เด็กจีนมีพัฒนาการทางภาษาก่อนอายุ 19เดือน ภายหลัง 19 เดือน พบว่ามีความแตกต่างระหว่างเพศ โดยเด็กหญิงมีพัฒนาการก่อนเด็กชายเล็กน้อย และพบว่าพัฒนาการทางภาษามีความสัมพันธ์กับพัฒนาการโดยทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญในช่วงอายุระหว่าง 19-24 เดือน

เนลสัน (Nelson อ้างจาก Jean Stilwell Pececi. 1994 : 4) ได้ทำการศึกษาคำพูด 50 คนแรกของเด็กที่มีอายุระหว่าง 1-2 ปี จำนวน 18 คน เป็นหญิง 11 คน และ เด็กชาย 7 คนเด็กทั้งหมดมาจากครอบครัวที่มีฐานะเศรษฐกิจปานกลาง ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยให้ แม่ของเด็กบันทึกคำที่เด็กพูดได้เอง ในสถานการณ์ธรรมชาติในระยะเวลา 1 ปี แล้วนำคำพูด 50 คำแรกที่แม่รายงานมาวิเคราะห์ แยกเป็น 5 ประเภท คือ คำนาม คำกริยา คำขยาย คำที่ใช้ในการเข้าสังคม และคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ ผลการศึกษา พบว่า เด็กใช้คำนาม ร้อยละ 65 คำกริยาร้อยละ 13 คำขยายร้อยละ 9 คำที่ใช้ในการเข้าสังคมร้อยละ 8 และคำที่ทำหน้าที่ทางไวยากรณ์ ร้อยละ 4

แม็คคาธี (McCarthy. 1930) ได้ทำการศึกษาพัฒนาการด้านภาษาของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีอายุ 1 ปี 6 เดือนถึง 4 ปี 6 เดือน จำนวน 140 คน แบ่งเป็น 7 กลุ่มอายุ แต่ละกลุ่มอายุห่างกัน 6 เดือน เด็กมาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่างกัน โดยผู้วิจัยใช้หนังสือภาพและของเล่นกระตุ้นให้เด็กพูดและจดบันทึกคำพูดของเด็ก 50 ช่วงคำพูด ไม่รวมคำพูดเลียนแบบ นำคำมาจำแนกประเภท เป็น 9 ประเภท คือ คำ

นาม คำกริยา คำคุณศัพท์ คำกริยา คำวิเศษณ์ คำสรรพนาม คำบุพบท คำอุทาน และอื่นๆ พบว่า การใช้คำชนิดต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปตามอายุที่เพิ่มขึ้น และเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีพัฒนาการทางภาษาในระดับสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ การใช้คำนามและคำอุทานของเด็กลดลงตามอายุที่เพิ่มมากขึ้น ส่วนการใช้คำกริยา คำสรรพนาม คำคุณศัพท์ คำกริยาวิเศษณ์ คำบุพบท และคำสันธาน เพิ่มขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงสามารถใช้คำประเภทต่างๆ ได้มากกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ

แมทลัค (Matluck, 1977 : 2621 A.) ได้ศึกษาลำดับขั้นการเรียนรู้โครงสร้างภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาพูด โดยศึกษาจากเด็กที่พูดภาษาสเปน แคมโคนิส ตากาล็อก และอิลอกาโนเป็นภาษาแม่ และเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยใช้แบบวัดความสามารถทางการพูด ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุสำคัญที่มีส่วนในลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาที่หนึ่งไม่ใช่สาเหตุที่เป็นพื้นฐานสำคัญในลำดับขั้นการเรียนรู้ภาษาที่สอง โครงสร้างทางภาษาแรกมีผลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สอง แต่มีผลน้อยกว่าสาเหตุอื่น คือ ระดับอายุที่เริ่มต้นเรียนภาษาที่สอง ฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

2. งานวิจัยในประเทศ

สมิตรา อังวัฒนกุล และ ภาสินี ศรีรัญ (2526) ได้ศึกษาตัวอย่างคำพูดในเด็กอายุ 2 ปี ถึง 3 ปี จำนวน 20 คน เป็นเด็กหญิง 7 คน เด็กชาย 13 คน โดยใช้เทปบันทึกการสนทนาของเด็กในช่วงต่างๆ คนละประมาณ 5 ชั่วโมง วิเคราะห์ความสามารถด้านการใช้ภาษา ความเข้าใจ การออกเสียง การใช้คำศัพท์ รูปประโยค ผลการศึกษาพบว่า เด็กแยกความแตกต่างของสีได้ และใช้คำนามหมวดสีได้ คำนามหมวดวัน เวลาเด็กเข้าใจความหมายและพูดได้ คำศัพท์ส่วนใหญ่ที่เด็กวัยนี้ใช้ มักเป็นคำ 1 และ 2 พยางค์

เบญจวรรณ วรรณรัตน์ (2530) ได้ศึกษาการเรียนรู้รับโครงสร้างทางภาษาของเด็ก อายุระหว่าง 2-6.3 ปี จำนวน 30 คน โดยแบ่งเป็นช่วงอายุละ 4 เดือน จำนวน 13 ช่วงอายุ โดยการใช้คำถามสัมภาษณ์ ให้เด็กเล่าเรื่องประกอบรูปภาพ ผลการศึกษาพบว่า เด็กมีการเรียนรู้รับโครงสร้างทางภาษาจำนวน 13 โครงสร้าง เช่น โครงสร้างประโยคที่เกิดจาก กริยาวลี โครงสร้างประโยคที่เกิดจาก หน่วยประธาน + หน่วยกริยา + หน่วยขยายกริยา โครงสร้างประโยคที่เกิดจากหน่วยกริยามากกว่า 1 หน่วย และจากการศึกษา พบว่า การใช้คำนามและคำลักษณะนาม มีพัฒนาการมากขึ้นตามลำดับอายุ จาก มากไปน้อย พัฒนาการทางด้านการใช้คำสรรพนามบุรุษที่ 1, 2 และ 3 และเด็กที่มีอายุมากขึ้นมีการใช้คำดังกล่าวได้สูงขึ้น

จินตนา สุทธจินดา (2522) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กก่อนวัยเรียน โดยศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน อายุ 3-6 ปี จำนวน 120 คน โดยใช้แบบสอบถามและแบบทดสอบชนิดรูปภาพ ผลการศึกษา พบว่า เด็กก่อนวัยเรียนที่มีความแตกต่างกันในด้านสถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว อาชีพของบิดามารดา การศึกษาของบิดามารดา ถิ่นที่อยู่ ขนาดของครอบครัว อายุและเพศ มีพัฒนาการทางภาษาด้านชนิด และสัดส่วนของคำ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาสัดส่วนคำแต่ละชนิดพบว่า

1. เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูง มีสัดส่วนของ คำนาม และคำสรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของคำกริยาสูงกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจปานกลางและต่ำ และพบว่าเด็กที่มีฐานะปานกลางมีสัดส่วนของคำวิเศษณ์สูงกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงและต่ำและสำหรับคำอื่นๆ เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสูงมีสัดส่วนสูงกว่าเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำและปานกลาง

2. เด็กที่บิดามารดามีอาชีพรับราชการ ค่าขาย รับจ้าง มีสัดส่วนของคำสรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีอาชีพอื่นและเกษตรกรรม ยกเว้นคำอื่นๆ เด็กที่มีบิดามารดามีอาชีพอื่น ๆ รับจ้าง ค่าขาย และรับราชการมีสัดส่วนสูงกว่าเด็กที่มีบิดามารดาทำอาชีพเกษตรกรรม
3. เด็กที่บิดามารดามีการศึกษาสูงมีสัดส่วนคำนามและคำสรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่นๆ สูงกว่าเด็กที่บิดามารดามีการศึกษารองลงมา
4. เด็กในเขตเมืองมีสัดส่วนของคำนาม-สรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่นๆ สูงกว่าเด็กในเขตชนบท
5. เด็กจากครอบครัวขนาดใหญ่มีสัดส่วนของคำนาม-สรรพนามสูง แต่มีสัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์และคำอื่นๆ กว่าเด็กจากครอบครัวขนาดกลางและเล็ก
6. เด็กที่มีอายุน้อยมีสัดส่วนของคำทุกชนิดต่ำกว่าเด็กที่มีอายุมากกว่า
7. เด็กชายมีสัดส่วนของคำนาม - สรรพนามต่ำ แต่มีสัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์และคำอื่นๆ สูงกว่าเด็กหญิง

อภิญา กังสนารักษ์ (2530) ศึกษาพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยคในการสื่อสารของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์และในครอบครัวปกติ โดยศึกษาเด็กอายุระหว่าง 3-6 ปี ที่อยู่ในสถานสงเคราะห์และครอบครัวปกติ จำนวน 160 คน พบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวปกติมีพัฒนาการทางภาษาตามจำนวนและถ้อยคำและการใช้ประโยคสูงกว่าเด็กที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ เด็กที่มีอายุมากมีพัฒนาการตามถ้อยคำและการใช้ประโยคสูงกว่าเด็กที่อายุน้อยกว่าไม่พบความแตกต่างทางเพศในพัฒนาการตามถ้อยคำและการใช้ประโยคจากการศึกษานี้

จากงานวิจัยที่กล่าวมาแสดงให้เห็นถึงลักษณะของพัฒนาการทางการพูด การใช้คำในการพูดว่ายิ่งเด็กที่มีอายุมากขึ้นมีพัฒนาการด้านภาษาสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยรวมถึงปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ เพศและสิ่งแวดล้อมทางภาษามีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางการพูดของเด็ก ซึ่งเป็นแนวทางให้ผู้วิจัยตั้งเป็นสมมติฐานได้ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. เด็กไทยที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน
2. เด็กไทยพวที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน
3. เด็กไทยที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุต่ำกว่า
4. เด็กไทยพวที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มีอายุต่ำกว่า
5. เด็กไทยเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยเพศชาย
6. เด็กไทยพวเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวเพศชาย
7. เด็กไทยในแต่ละระดับอายุ มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวใน แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา
8. เด็กที่มีเพศเดียวกัน เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพว ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา
9. เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวใน แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

ในงานวิจัยฉบับนี้กำหนดค่าความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ใช้ในการศึกษาที่ ระดับ .05 เท่านั้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน ในช่วงอายุระหว่าง 18-30 เดือนที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน โดยดำเนินการวิจัยดังนี้

1. การกำหนดประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล
5. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นเด็กไทยที่ใช้ภาษาไทยในการสื่อสารในครอบครัว และเด็กไทยพวนที่ใช้ภาษาไทยพวนในการสื่อสารในครอบครัว ใน อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ที่มีอายุ 18-30 เดือน มีสุขภาพทางร่างกายและสติปัญญาปกติ จำนวน 255 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ เด็กชาย และเด็กหญิง ชาวไทยและไทยพวน ที่มีอายุ 18 - 30 เดือน จาก ตำบลเกาะหวาย ตำบลหนองแสง และ ตำบลปากพลี อ.ปากพลี จังหวัดนครนายก จำนวน 72 คน โดยมีวิธีการสุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนดังนี้

1. สืบหาข้อมูลจาก สาธารณสุขอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก โดยสำรวจจำนวนประชากรในแต่ละระดับอายุ ทั้งสิ้น 7 ตำบล จำนวน 255 คน จำแนกเป็นตำบลที่มีเชื้อสายไทย และไทยพวนดังนี้

- 1.1 ตำบลที่มีชาวไทย คือ ตำบลปากพลี ตำบลเนินหินลาด ตำบลโคกกรวด และตำบลเกาะโพธิ์

- 1.2 ตำบลที่มีเชื้อสายไทยพวน คือ ตำบลเกาะหวาย ตำบลท่าเรือ ตำบลหนองแสง และตำบลเกาะโพธิ์

สุ่มตำบลที่เป็นชาวไทย โดยการจับฉลากได้ ตำบลปากพลี และในส่วนของตำบลที่มีเชื้อสายไทยพวน จับฉลากได้ ตำบลเกาะหวาย และ ตำบลหนองแสง

2. จากตำบลในข้อ 1. ผู้วิจัยนำรายชื่อของเด็ก มาจำแนกตาม ระดับอายุ เพศ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา แล้วทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยการจับฉลาก ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กไทย 36 คน และเด็กไทยพวน 36 คน จำแนกตามระดับอายุ เพศและสิ่งแวดล้อมทางภาษา กลุ่มละ 6 คนมีรายละเอียดดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 1 จำนวนกลุ่มตัวอย่างของเด็ก อายุ 18-30 เดือน จำแนกตามอายุ เพศ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา

สิ่งแวดล้อมทางภาษา เพศ อายุ (เดือน)	ภาษาไทย		ภาษาพวน	
	ชาย	หญิง	ชาย	หญิง
18 - 21	6	6	6	6
22 - 25	6	6	6	6
26 - 30	6	6	6	6

รวมทั้งสิ้น 72 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้เครื่องมือแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ

1. แบบสอบถามข้อมูลชีวะสังคม ใช้สอบถามข้อมูลส่วนตัวของเด็ก โดยสอบถามจากผู้ปกครองของเด็ก
2. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ วิธีการรับรู้ทางภาษา คำศัพท์ รูปภาพประกอบ และแบบวัดความสามารถทางการพูด

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือในการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. วิธีการรับรู้ทางภาษาที่ทำให้ได้มาซึ่งการพูดคำของเด็ก มี 3 วิธี คือ
 - 1.1 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก
 - 1.2 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก
 - 1.3 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับคำอธิบาย
 วิธีการรับรู้ทั้งหมดมีลำดับขั้นตอนในการสร้างดังนี้
 1. ศึกษาเอกสารทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการได้มาซึ่งการพูดของเด็ก เพื่อใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ทำให้เด็กเกิดความสามารถทางการพูด

2. นำวิธีการที่ได้ไปให้ รศ.ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร และ อาจารย์ไพทยา มีสัตย์ ตรวจสอบความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity) โดยพิจารณาความสอดคล้องของวิธีการรับรู้ทางภาษากับทฤษฎีพัฒนาการทางภาษา แล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

3. ปรับปรุงวิธีการรับรู้ตามข้อแนะนำ จากข้อ2 แล้วนำวิธีดังกล่าวไปทดลองใช้กับเด็กที่มีลักษณะคล้ายกับกลุ่มตัวอย่าง เพื่อนำมาปรับปรุงดูความเหมาะสม ดูการใช้เวลา ก่อนนำไปใช้จริง

2. เครื่องมือวัดความสามารถทางการพูด ได้แก่ คำศัพท์ และรูปภาพประกอบ มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

2.1 การเลือกคำศัพท์

2.1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพูดคำของเด็ก และเลือกคำจากงานวิจัยที่เกี่ยวกับพัฒนาการด้านคำศัพท์ของเด็กไทยที่มีอายุระหว่าง 2-5 ปี สามารถพูดได้เป็นคำในหมวดสัตว์ สิ่งของ และผลไม้ โดยสร้างคำศัพท์จำนวน 3 ชุด ชุดประกอบด้วยหมวดคำที่กล่าวมาแล้ว

2.1.2 เกณฑ์ในการเลือกคำศัพท์ คำศัพท์ทั้ง 3 ชุดประกอบด้วยคำในหมวด สัตว์ สิ่งของ และผลไม้ โดยในการเลือกคำศัพท์ผู้วิจัยได้มีหลักเกณฑ์เบื้องต้นในการเลือกคำศัพท์ ดังนี้

2.1.2.1 เกณฑ์พยัญชนะต้น

2.1.2.2 เกณฑ์พยัญชนะท้าย

2.1.2.3 เกณฑ์วรรณยุกต์

2.1.2.4 เกณฑ์ฐานที่เกิดเสียงของพยัญชนะและสระ

2.1.2.5 เกณฑ์พยางค์

ในเบื้องต้นได้คำศัพท์ทั้งสิ้น 63 คำ โดยแบ่งเป็นชุดA ชุดB และชุดC แต่ละชุดประกอบด้วยคำศัพท์ 21 คำ ดังต่อไปนี้

ตาราง 2 คำศัพท์เบื้องต้นที่ใช้ในการศึกษา

คำศัพท์ชุด A	คำศัพท์ชุด B	คำศัพท์ชุด C
1. ปีน	1. ปู	1. ปลา
2. ผ้า	2. ผึ่ง	2. ผัก
3. มีด	3. มด	3. หมัด
4. ม้า	4. หมา	4. หมวก
5. หมอน	5. หมี่	5. หมู
6. ช้าง	6. ชาม	6. ช้อน
7. เสื่อ	7. เสื่อ	7. เสื่อ
8. ส้ม	8. ส้อม	8. สร้อย
9. แกะ	9. กุ้ง	9. กบ
10. ไก่	10. ไข่	10. ไข่
11. โต๊ะ	11. เตี้ย	11. ตู้
12. ห่าน	12. หอย	12. แห
13. ร่ม	13. เรือ	13. แรด
14. กลอง	14. กล้อง	14. กล้อง
15. ควาย	15. ขวาน	15. กวาง
16. เขียด	16. เขียง	16. ขวด
17. ขนม	17. ขนุน	17. ฝรั่ง
18. มะม่วง	18. มะยม	18. มังคุด
19. มะขาม	19. มะพร้าว	19. มะปราง
20. กระเป๋	20. แก้ว	20. กางเกง
21. มะเขือยาว	21. มะเขือพวง	21. มะเขือเทศ

2.1.3 นำคำศัพท์ที่ได้ไปให้ผู้มีคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน คือ รศ.ดร.ดวงเดือน ศาสตรภัทร หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา อาจารย์ไพทยา มีสัตย์ และ อาจารย์สุนทรี คันธรมพันธ์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาศาสตร์ พิจารณาคำว่ามีความเหมาะสมกับวัย และความสามารถทางการพูดของเด็ก แล้วนำมาปรับปรุงตามข้อเสนอแนะ

2.1.4 นำคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาในข้อ 2.1.3 มาจัดทำภาพประกอบ

2.2 การสร้างภาพประกอบ

ผู้วิจัยได้เลือกภาพประกอบจากบัตรภาพคำศัพท์ รูปภาพมีสี่สไลด์ ขนาด 6 x 5 นิ้ว ซึ่งมีเนื้อหาเดียวกับคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.3 แบบวัดความสามารถทางการพูด

เป็นแบบวัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้ประเมินความสามารถทางการพูดของเด็ก โดยการนำคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาในข้อ 2.1.3 มาสร้าง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนประเมินความสามารถทางการพูดของเด็ก คือ เมื่อเด็กได้รับวิธีการรับรู้ที่ทำให้ได้มาซึ่งการพูดคำของแต่ละวิธีและแต่ละคำศัพท์ ถ้าเด็กสามารถพูดได้โดยไม่ตัดคำ หรือเพิ่มคำ แม้จะยังออกเสียงได้ไม่ชัดเจนภายในเวลา 10 วินาทีแรก ให้ 3 คะแนน ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ในเวลาที่กำหนด ให้ทำซ้ำอีก 2 ครั้ง โดยถ้าเด็กพูดได้ภายในเวลา 10 วินาทีที่ 2 ให้ 2 คะแนน และถ้าเด็กพูดได้ภายในเวลา 10 วินาทีที่ 3 ให้ 1 คะแนน ถ้าเด็กยังพูดไม่ได้ ให้ 0 คะแนน

การหาคุณภาพเครื่องมือ

นำเครื่องมือ อันประกอบด้วย ภาพและคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณา จากผู้ทรงคุณวุฒิ ไปใช้ศึกษากับเด็กที่มีลักษณะคล้ายกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน โดย ในการวิจัยนี้ ใช้เด็กจากตำบลเนินหินลาด อำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก มีวิธีการทดลอง และเก็บข้อมูลเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างจริง นำผลที่ได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูดมาตรวจให้คะแนน นำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น โดยใช้ วิธีหาสัมประสิทธิ์แอลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น แสดงในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการพูด

ชุดคำศัพท์	จำนวน (คำ)	ค่าความเชื่อมั่น (Alpha)
A	21	.9508
B	21	.9593
C	21	.9431
รวม	63	.9833

จากการหาคุณภาพของเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ทำการปรับปรุงคำศัพท์ โดยใช้เกณฑ์ ดังนี้

1. เป็นคำศัพท์ที่เด็กไม่รู้จักหรือไม่สามารถพูดได้มาก่อน
2. มีค่าอำนาจจำแนก โดยวิธีของการแจกแจงที (t-distribution) มากกว่า 1.75
3. เป็นคำศัพท์ที่ผ่านการพิจารณาความยากง่ายในการออกเสียง โดย อาจารย์สุนทร

คันธรรมพันธ์ และอาจารย์ไพทยา มีสัตย์ ผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาศาสตร์ จากการพิจารณา เหลือคำศัพท์ ชุดละ 12 คำ รวมทั้งสิ้น 3 ชุด 36 คำ และเพิ่มคำศัพท์เสริมชุด D ในกรณีที่เด็กสามารถพูดคำศัพท์ชุดหลักได้ ก่อนการได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษา คำศัพท์ทั้ง 3 ชุด คือ ชุด A, B และ C จะมีจำนวนคำศัพท์ที่มีความ ยากง่ายในการออกเสียงเท่าเทียมกัน โดยมีจำนวนคำที่ออกเสียงยากง่ายเท่ากัน ซึ่งใช้เกณฑ์ความยากง่าย ดังนี้ คือ

3.1 คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเดียว ซึ่งมีการออกเสียงที่ง่ายกว่าคำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะ ต้นควบกล้ำ เช่น /-l/ และ /-w/ เป็นต้น

3.2 คำศัพท์ที่มีเสียงสระเดียว จะมีการออกเสียงที่ง่ายกว่า คำศัพท์ที่มีเสียงสระประสม เช่น /ia/ และ /ua/

3.3 คำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์ 1 พยางค์ มีการออกเสียงที่ง่ายกว่าคำศัพท์ที่มีจำนวนพยางค์ มากกว่า 1 พยางค์

3.4 คำศัพท์ที่มีเสียงพยัญชนะต้นเดียวแต่ละหน่วยเสียง ยังมีความยากง่ายแตกต่างกัน ตามระดับความสามารถในการออกเสียงของเด็กในแต่ละช่วงอายุ ความยากง่ายดังกล่าวนำมาใช้ในการ พิจารณาคำด้วย ซึ่งแสดงรายละเอียดดังต่อไปนี้ (ดารณี ศักดิ์ศิริผล, 2542 : 5)

3.4.1 เด็กอายุ 2.1 ปี – 2.6 ปี สามารถออกเสียงพยัญชนะต้น คือเสียง ม น ห ย ค อ

3.4.2 เด็กอายุ 2.7 ปี – 3.0 ปี สามารถเพิ่มเสียง ว บ ก ป

3.4.3 เด็กอายุ 3.1 ปี – 3.6 ปี สามารถเพิ่มเสียง ท ต ล จ พ

3.4.4 เด็กอายุ 3.7 ปี – 4.0 ปี สามารถเพิ่มเสียง ง ด

3.4.5 เด็กอายุ 4.1 ปี – 4.6 ปี สามารถเพิ่มเสียง ฟ

3.4.6 เด็กอายุ 4.7 ปี – 5.0 ปี สามารถเพิ่มเสียง ช

3.4.7 เด็กอายุ 5.1 ปี – 5.6 ปี สามารถเพิ่มเสียง ซ

3.4.8 เด็กอายุ 7 ปีขึ้นไป สามารถเพิ่มเสียง ร

คำศัพท์ทั้งหมดที่ผ่านเกณฑ์ แสดงในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 คำศัพท์ชุดสมบูรณ์ที่นำมาใช้เป็นแบบวัดความสามารถทางการพูด

คำศัพท์ชุด A	คำศัพท์ชุด B	คำศัพท์ชุด C	คำศัพท์เสริมชุด D
1. มืด	1. ผี้ง	1. หมัด	1. ผ้า
2. ม้า	2. มด	2. หมวก	2. หมอน
3. ส้ม	3. ชาม	3. ส้อม	3. ชัน
4. กุ้ง	4. แกะ	4. ปู	4. แพะ
5. ฟ่าน	5. หอย	5. แห	5. หงส์
6. ร่ม	6. เรือ	6. แรด	6. ลิง
7. กลอง	7. กล้อง	7. กล่อง	7. กลอน
8. เขียด	8. ขวาน	8. กวาง	8. เขียง
9. มังคุด	9. องุ่น	9. ขนุน	9. ขนม
10. มะขาม	10. มะม่วง	10. มะยม	10. มะนาว
11. กระเป๋	11. มะพร้าว	11. มะพร้าว	11. มะกรูด
12. มะเขือยาว	12. มะเขือเทศ	12. มะเขือพวง	12. มะเขือเปราะ

คำศัพท์ชุดนี้มีค่าความเชื่อมั่นแสดงดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 5 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถทางการพูดชุดสมบูรณ์

ชุดคำศัพท์	จำนวนข้อ	ค่าความเชื่อมั่น
A	12	.9207
B	12	.9226
C	12	.9201
รวม	36	.9729

เมื่อได้แบบวัดความสามารถทางการพูดชุดสมบูรณ์แล้ว ผู้วิจัยนำแบบวัดความสามารถทางการพูดชุด 36 คำดังกล่าว และคำศัพท์เสริมไปใช้ศึกษากับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างทุกคน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาทั้ง 3 วิธี ในลักษณะของการวัดซ้ำ เนื่องจากต้องการศึกษาว่าในเด็กคนเดียวกัน เมื่อได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน ความสามารถทางการพูดของเด็กจะเป็นเช่นไร โดยใช้ แบบแผนการทดลองแบบ Repeated Measure Design (RM-3) เพื่อดูว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาแต่ละวิธีทำให้ความสามารถทางการพูดของเด็กเป็นอย่างไร ดังนั้นในการศึกษาแต่ละครั้งเด็กจะได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษา 1 วิธี และทั้งระยะเวลาในการได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาวิธีต่อไปห่างกัน 1 วัน จนกว่าจะได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาครบทั้ง 3 วิธี โดยผู้วิจัยสุ่มเด็กเข้ารับการทดลอง และกำหนดชุดคำศัพท์ให้กับเด็ก ดังนี้

1. วิธีการสุ่มเข้ารับการทดลอง

1.1 ทำฉลากเพื่อใช้ในการสุ่มเข้ารับการทดลองให้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 6 ใบ แต่ละใบจะประกอบด้วย

วิธีการทดลอง 3 วิธี คือ

วิธีที่ 1 หมายถึง วิธีการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก

วิธีที่ 2 หมายถึง วิธีการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

วิธีที่ 3 หมายถึง วิธีการได้รับการอธิบายและบอกชื่อภาพ (ไม่เห็นริมฝีปาก)

ฉลากแต่ละใบมีการสลับวิธีการรับรู้ทางภาษาทั้ง 3 วิธี โดยใช้หลักความน่าจะเป็น แสดงรายละเอียดในตาราง 6

ตาราง 6 หมายเลขฉลาก และลำดับการได้รับวิธีการทดลอง

หมายเลขฉลาก	วิธีการทดลอง (ตามลำดับ)
1	1 2 และ 3
2	1 3 และ 2
3	2 1 และ 3
4	2 3 และ 1
5	3 1 และ 2
6	3 2 และ 1

1.2 การจับฉลาก ผู้วิจัยจะจับฉลากให้เด็กทุกคน โดยกระทำที่ละกลุ่มเพศ อายุ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา ถ้าการจับฉลากใบใดเคยได้รับการจับขึ้นมาแล้ว ผู้วิจัยจะทำการจับใหม่

2. การรับชุดคำศัพท์

ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยได้ใช้ชุดคำศัพท์ ทั้งหมด 3 ชุด คือ ชุด A , B และ C กำหนดให้ผู้รับการทดลองทุกคนได้รับชุดคำศัพท์ ชุด A เป็นลำดับที่ 1 ชุด B เป็นลำดับที่ 2 และชุด C เป็นลำดับที่ 3 เสมอ เพื่อให้ชุดคำศัพท์แต่ละชุดกระจายอยู่ในทุกวิธีการรับรู้ทางภาษาเท่าๆกัน เพื่อไม่ให้เกิดการใช้ คำศัพท์ซ้ำอันอาจมีผลต่อความสามารถทางการพูดได้ และใช้คำศัพท์ชุดD เสริมในกรณีที่เด็กสามารถพูดคำศัพท์นั้นได้ โดยใช้คำในลำดับเดียวกันกับคำศัพท์ที่เด็กพูดได้

วิธีดำเนินการทดลอง

1. เนื่องจากการทดลองรายบุคคล ผู้วิจัยจะทำความคุ้นเคยกับเด็กและผู้ปกครองของเด็กก่อน โดยการสอบถามข้อมูลส่วนตัวของเด็ก พูดคุยกับเด็กเพื่อทดสอบว่าเด็กมีความผิดปกติด้านการได้ยินหรือไม่

2. เมื่อสร้างความคุ้นเคยกับเด็กแล้ว ผู้วิจัยจึงดำเนินการตามที่ได้สุ่มเด็กเข้ารับการทดลอง ดังนี้

2.1 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ให้เด็กดูภาพ แล้วถามเด็กว่าเป็นรูปอะไร ถ้าเด็กพูดได้ให้ทำการเปลี่ยนภาพคำศัพท์โดยใช้คำศัพท์เสริมชุดD ถ้าเด็กพูดไม่ได้ให้ดำเนินการทดลองต่อไป โดยบอกชื่อภาพนั้นกับเด็กโดยไม่ให้เด็กเห็นริมฝีปาก ให้เวลาเด็ก10 วินาที ถ้าเด็กพูดตามได้ จึงเริ่มคำต่อไป โดยดำเนินการแบบเดิม ถ้าเด็กไม่สามารถพูดตามได้ ให้เด็กฟังซ้ำอีก 2 ครั้ง ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้จึงเปลี่ยนคำใหม่ดำเนินการจนครบทุกคำศัพท์ทุกครั้งที่เด็กพูดได้เด็กจะได้รับคำชมเชย

2.2 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก ให้เด็กดูภาพ แล้วถามเด็กว่าเป็นรูปอะไร ถ้าเด็กพูดได้ให้ทำการเปลี่ยนภาพคำศัพท์โดยใช้คำศัพท์เสริมชุด D ถ้าเด็กพูดไม่ได้ให้ดำเนินการทดลองต่อไป โดยใช้ให้เด็กดูที่ริมฝีปาก แล้วบอกชื่อภาพกับเด็กและให้เด็กพูดตาม ให้เวลา10วินาที ถ้าเด็กพูดได้จึงเริ่มคำต่อไป ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ ให้ทำซ้ำอีก 2 ครั้ง ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้จึงเปลี่ยนคำใหม่ดำเนินการจนครบทุกคำศัพท์ ทุกครั้งที่เด็กพูดได้จะได้รับคำชมเชย

2.3 วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับคำอธิบาย คือ ให้เด็กดูภาพ แล้วถามเด็กว่าเป็นรูปอะไร ถ้าเด็กพูดได้ให้ทำการเปลี่ยนภาพคำศัพท์ โดยใช้คำศัพท์เสริมชุดD ถ้าเด็กพูดไม่ได้ ให้อธิบายลักษณะเด่นของภาพ แล้วบอกชื่อภาพกับเด็กโดยไม่ให้เด็กเห็นริมฝีปาก และให้เด็กพูดตาม ภายในเวลา 10 วินาที ถ้าเด็กพูดได้จึงเริ่มคำต่อไป ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ ให้ทำซ้ำอีก 2 ครั้ง ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ จึงเปลี่ยนคำใหม่ ดำเนินการจนครบทุกคำศัพท์ ทุกครั้งที่เด็กพูดได้จะได้รับคำชมเชย

ในแต่ละครั้งที่ทำการศึกษา จะมีการวัดความสามารถทางการพูดทุกครั้ง และ ในการดำเนินการศึกษาในแต่ละครั้งจะใช้วิธีการรับรู้เพียง 1 วิธี เท่านั้น แล้วทิ้งระยะ 1 วัน จึงดำเนินการศึกษาวิธีอื่นต่อไปจนครบทุกวิธี

3. นำข้อมูลที่ได้จากข้อ 2 มาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การจัดกระทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากแบบวัดความสามารถทางการพูดของเด็กมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด ดังนี้ คือ ภายหลังจากที่เด็กได้รับรู้ชื่อคำศัพท์โดยผ่านวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ผู้วิจัยดำเนินการแล้วทีละ 1 คำ ถ้าเด็กสามารถพูดคำศัพท์ได้ ภายใน 10 วินาทีแรกให้ 3 คะแนน ถ้าพูดได้ภายใน 10 วินาทีที่ 2 ให้ 2 คะแนน และถ้าพูดได้ภายใน 10 วินาทีที่ 3 ให้ 1 คะแนน ถ้าเด็กไม่สามารถพูดได้ หรือพูดโดยการตัดพยางค์ หรือพูดโดยการเพิ่มพยางค์ ให้ 0 คะแนน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS 9.0 ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (means) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ
 - 2.1 หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้ สัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient)
3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน
 - 3.1 ใช้ t-test ในการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยในการทดสอบสมมติฐาน ข้อ 5 6 7 8 และ 9
 - 3.2 ใช้ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated measures analysis of variance) ในการทดสอบสมมติฐาน ข้อ 1 และ 2
 - 3.2 ใช้ One - way ANOVA ในการทดสอบสมมติฐาน ข้อ 3 และ 4
 - 3.3 ใช้ Scheffe's test ในการเปรียบเทียบพหุคูณ (Multiple comparisons)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความเข้าใจตรงกันในผลการวิเคราะห์ข้อมูล และการแปลความ ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N แทน จำนวนเด็กในกลุ่มตัวอย่าง

$\bar{x}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S.D แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

SS แทน ผลบวกกำลังสองของคะแนน (Sum of Square)

MS แทน ค่าเฉลี่ยของผลบวกกำลังสองของคะแนน (Mean Square)

df แทน ระดับชั้นความอิสระ (Degree of freedom)

t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t - distribution

F แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F - distribution

* แทน ความมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

M1 แทน วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดย
ไม่เห็นริมฝีปาก

M2 แทน วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดและอ่านริมฝีปาก

M3 แทน วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยมีการนำเสนอเรียงตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้ และนำเสนอเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 การศึกษาของกลุ่มเด็กไทย

ตอนที่ 2 การศึกษาของกลุ่มเด็กไทยพวน

ตอนที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กไทย และเด็กไทยพวน

มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การศึกษาของกลุ่มเด็กไทย

การศึกษาของกลุ่มเด็กที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาเป็นภาษาไทย โดยเสนอ ค่าสถิติพื้นฐาน และเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กไทย ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ตามตัวแปร อายุ และเพศ ผลการวิเคราะห์แสดงเป็นลำดับ ดังนี้

ตาราง 7 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด	
		X	S.D
การฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก	36	18.14	9.49
การฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก	36	24.94	8.37
การได้รับการอธิบาย	36	19.67	8.36
รวมทุกวิธีการรับรู้	108	20.92	9.15

จากตาราง 7 พิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการพูดสูงที่สุด รองลงมาคือวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย และวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และเพื่อทดสอบดูว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาทั้ง 3 วิธีทำให้ความสามารถทางการพูดของเด็กแตกต่างกันหรือไม่ จึงได้ทดสอบต่อโดย นำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ผล เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ว่า เด็กไทยที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ แสดงในตาราง 8 ดังต่อไปนี้

ตาราง 8 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	7367.25	35		
ภายในกลุ่ม	1599.00	72		
วิธีการรับรู้ทางภาษา	918.06	2	458.03	47.07*
ส่วนที่เหลือ	681.278	70	9.73	
ทั้งหมด	8966.25	107		

$$F_{.05}(2,72) = 3.13$$

จากตาราง 8 แสดงว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกันทำให้เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 ซึ่งนำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อเพื่อเปรียบเทียบรายคู่โดยวิธีการเชฟเฟ ผลการวิเคราะห์แสดงใน ตาราง 9 ดังนี้

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน

	M1 $\bar{X}$	M3	M2	
วิธีการรับรู้ทางภาษา		18.14	19.67	24.94
การฟังเสียงพูดตรง โดยไม่เห็นริมฝีปาก	18.14		*	
การได้รับคำอธิบาย	19.67		*	
การฟังเสียงและ อ่านริมฝีปาก	24.94			

จากตาราง 9 ในการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยเป็นรายคู่ พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงกว่า วิธี

การรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบได้รับการอธิบาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และ ในการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก กับ วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย คะแนนความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

ในการวิจัยเปรียบเทียบโดยตัวแปรระดับอายุของเด็กไทย ผู้วิจัยแสดงค่าสถิติพื้นฐานจำแนกตามระดับอายุ ในตาราง 10 ดังนี้

ตาราง 10 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยจำแนกตามระดับอายุ ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	ระดับอายุ (เดือน)	N	คะแนนความสามารถทางการพูด	
			$\bar{X}$	S.D
การฟังเสียงพูด	18 – 22	12	10.75	4.96
ตรงโดยไม่เห็น	23 – 26	12	16.83	8.26
ริมฝีปาก	27 – 30	12	26.83	7.06
การฟังเสียง	18 – 22	12	18.58	7.18
และอ่าน	23 – 26	12	25.25	7.36
ริมฝีปาก	27 – 30	12	31.00	5.75
การได้รับ	18 - 22	12	12.58	4.58
การอธิบาย	23 – 26	12	19.25	6.70
	27 – 30	12	27.17	6.32
รวมทุก	18 – 22	36	13.97	6.48
วิธีการรับรู้	23 – 26	36	20.44	8.09
	27 – 30	36	28.33	6.50

จากตาราง 10 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพบว่า คะแนนความสามารถทางการพูดมีค่าสูงขึ้นตามระดับอายุที่สูงขึ้น ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า เด็กไทยที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูง

กว่าเด็กไทยที่มีอายุต่ำกว่า ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 และแสดงการวิเคราะห์ แยกเป็นแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตาราง 11 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	11173.167	2	5586.583	53.68*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	10927.583	105	104.07		
รวม	22100.750	107			

จากตาราง 11 ผลการวิเคราะห์แสดงว่า เด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่ามีคู่ใดบ้างที่มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ่ แสดงผลในตาราง 12 ดังนี้

ตาราง 12 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 – 22	23 – 26	27 – 30
		13.97	20.44	28.33
18 - 22	13.97		*	*
23 - 26	20.44			*
27 - 30	28.33			

จากตาราง 12 เด็กไทยที่มีระดับอายุที่สูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย เด็กไทยที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มี อายุ 18 - 22 เดือน และอายุ 23 - 26เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็ก ไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 3

ในการวิเคราะห์ความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ที่มีระดับอายุต่างกันโดยพิจารณาแยกในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา มีการแสดงผล ดังต่อไปนี้

ตาราง 13 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1582.722	2	791.361	16.66*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1567.583	33	47.503		
รวม	3150.306	35			

จากตาราง 13 แสดงว่า เด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ที่มีระดับอายุต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อหาว่า ระดับอายุที่ต่างกัน มีคู่ใดที่มีความสามารถทางการพูดต่างกัน โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ่ ผลแสดงในตาราง 14 ดังนี้

ตาราง 14 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรง โดยไม่เห็นริมฝีปาก

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		10.75	16.83	26.83
18 - 22	10.75			*
23 - 26	16.83			*
27 - 30	26.83			

จากตาราง 14 ผลการวิเคราะห์ แสดงให้เห็นว่า เด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กอายุ 18 - 22 เดือน และ 23 - 26 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางการพูดของเด็กไทยอายุ 23 - 26 เดือน กับ อายุ 18 - 22 เดือน ไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การวิเคราะห์ผลความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ที่มีระดับอายุต่างกันได้ รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีการแสดงผลในตารางดังนี้

ตาราง 15 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	926.722	2	463.361	10.01*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1527.167	33	46.278		
รวม	2453.889	35			

จากตาราง 15 แสดงว่าเด็กไทยที่มีระดับอายุที่ต่างกันได้ รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่าระดับอายุคู่ใดมีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยวิธี เซฟเฟ ผลแสดงในตาราง 16 ดังนี้

ตาราง 16 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		18.58	25.25	31.00
18 - 22	18.58			*
23 - 26	25.25			
27 - 30	31.00			

จากตาราง 16 แสดงว่า เด็กไทย ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกับเด็กไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และเด็กไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูด ไม่แตกต่างจากเด็กไทยอายุ 18 - 36 เดือน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การวิเคราะห์ผลความสามารถทางการพูดของเด็กที่มีระดับอายุที่ต่างกันที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย แสดงผลในตาราง 17 ดังนี้

ตาราง 17 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	279.167	2	639.582	18.12*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1164.833	33	35.298		
รวม	2444.000	35			

จากตาราง 17 แสดงว่า เด็กไทยที่มีระดับอายุที่ต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่ามีระดับอายุคู่ใดที่มีความสามารถทางการพูดต่างกัน โดย วิชีเชฟเฟ่ แสดงในตาราง 18 ดังต่อไปนี้

ตาราง 18 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		12.58	19.25	27.17
18 - 22	12.58		*	*
23 - 26	19.25			*
27 - 30	27.17			

จากตาราง 18 แสดงว่า เด็กไทยที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย เด็กที่มีระดับอายุที่สูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย เด็กอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กอายุ 18 - 22 เดือน และเด็กอายุ

23 - 26 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย โดยจำแนกตัวแปร เพศ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 5 ที่ว่า เด็กไทยเพศหญิงมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยเพศชาย โดยใช้ t - test วิเคราะห์ แสดงผลในตาราง 19 ดังนี้

ตาราง 19 ค่าสถิติพื้นฐานและการเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษาตามตัวแปรเพศ

วิธีการรับรู้ทางภาษา	เพศ	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ชาย	18	16.56	9.38	1.001	.324
	หญิง	18	19.72	9.60		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ชาย	18	23.56	8.95	.995	.327
	หญิง	18	26.33	7.76		
การได้รับ	ชาย	18	19.00	8.33	.473	.639
การอธิบาย	หญิง	18	20.33	8.57		
รวมทุก	ชาย	54	19.70	9.17	.866	.393
วิธีการรับรู้	หญิง	54	22.13	10.00		

จากตาราง 19 แสดงว่า เด็กไทยเพศชาย และเด็กไทยเพศหญิงมีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 5

ตอนที่ 2 การศึกษาของกลุ่มเด็กไทยพวน

การศึกษาของกลุ่มเด็กที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาเป็นภาษาพวน โดยนำเสนอค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูด ของเด็กไทยพวนในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ซึ่ง แสดงในตาราง 20 ดังนี้

ตาราง 20 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด	
		$\bar{X}$	S.D
การฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก	36	17.81	8.92
การฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก	36	25.28	8.57
การได้รับการอธิบาย	36	18.58	7.82
รวมทุกวิธีการรับรู้	108	20.56	9.03

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 20 พิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการพูดสูงที่สุด รองลงมาคือ วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับคำอธิบาย และวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก

นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ว่า เด็กไทยพวนที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ ซึ่งแสดงในตาราง 21 ดังต่อไปนี้

ตาราง 21 การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	7032.67	35		
ภายในกลุ่ม	1682.00	72		
วิธีการรับรู้ทางภาษา	1215.06	2	607.53	91.08*
ส่วนที่เหลือ	466.94	70	6.67	
ทั้งหมด	8714.67	107		

$$F_{.05}(2,72) = 3.13$$

จากตาราง 21 แสดงว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกันทำให้เด็กไทยพวน มีความสามารถทางการพูดที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 นำข้อมูลมาวิเคราะห์ต่อเพื่อเปรียบเทียบรายคู่ โดย วิธีการเซเฟ แสดงผลใน ตาราง 22 ดังนี้

ตาราง 22 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน

วิธีการรับรู้ทางภาษา	$\bar{X}$	M1	M3	M2
		17.81	18.58	25.28
การฟังเสียงพูดตรง โดยไม่เห็นริมฝีปาก	17.81		*	
การได้รับการอธิบาย	18.58			*
การฟังเสียงและ อ่านริมฝีปาก	25.28			

จากตาราง 22 พบว่า ในเด็กไทยพวน วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงกว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ.05 สำหรับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก กับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบได้รับการอธิบาย คะแนนความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ.05

ในการวิจัยเปรียบเทียบโดยตัวแปรระดับอายุของเด็กไทยพวน เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ผู้วิจัยแสดงค่าสถิติพื้นฐานจำแนกตามระดับอายุ ในตาราง 23 ดังนี้

ตาราง 23 ค่าสถิติพื้นฐานของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน จำแนกตามระดับอายุ ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	ระดับอายุ (เดือน)	N	คะแนนความสามารถทางการพูด $\bar{X}$	S.D
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	18 - 22	12	11.50	7.78
	23 - 26	12	17.17	7.52
	27 - 30	12	24.75	6.33
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	18 - 22	12	19.33	8.11
	23 - 26	12	25.08	7.93
	27 - 30	12	31.42	5.04
การได้รับ การอธิบาย	18 - 22	12	12.08	5.85
	23 - 26	12	19.00	6.48
	27 - 30	12	24.67	5.65
รวมทุก วิธีการรับรู้	18 - 22	36	14.31	7.97
	23 - 26	36	20.42	7.90
	27 - 30	36	26.86	6.74

จากตาราง 23 เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนพบว่า คะแนนความสามารถทางการพูดมีค่าสูงขึ้นตามระดับอายุที่สูงขึ้น ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุก

วิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 ที่ว่า เด็กไทยพวที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มีอายุน้อยกว่า ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 4 และแสดงการวิเคราะห์ แยกเป็นแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

ตาราง 24 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	8629.167	2	4314.583	36.33*	<.01
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	12468.833	105	118.751		
รวม	21098.000	107			

จากตาราง 24 ผลการวิเคราะห์แสดงว่า เด็กไทยพวที่มีระดับอายุแตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05 ทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่า ความสามารถทางการพูดที่แตกต่างกันของเด็กแต่ละระดับอายุเป็นอย่างไร โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ่ แสดงผลในตาราง 25 ดังนี้

ตาราง 25 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกันรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		14.31	20.42	26.86
18 - 22	14.31			*
23 - 26	20.42			
27 - 30	26.86			

จากตาราง 25 พบว่า เด็กไทยพวที่มีระดับอายุที่สูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ เด็กไทยพวที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มี อายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้อง

กับสมมติฐานข้อ 4 และเด็กไทยพวนที่มีอายุ 22 - 26 เดือน กับเด็กไทยพวน อายุ 18 - 22 เดือน และ 27 - 30 เดือน คะแนนความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิเคราะห์ผลความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่มีระดับอายุต่างกัน โดยพิจารณาแยกในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา มีการแสดงผล ดังนี้

ตาราง 26 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	1060.722	2	530.361	10.14*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1726.917	33	52.331		
รวม	2787.639	35			

จากตาราง 26 แสดงว่า เด็กไทยพวนที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ที่มีระดับอายุต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อหาว่าระดับอายุที่ต่างกัน มีคู่ใดบ้างที่มีความสามารถทางการพูดต่างกัน โดยใช้วิธีการของเซฟเฟ แสดงผลในตาราง 27 ดังนี้

ตาราง 27 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรง โดยไม่เห็นริมฝีปาก

		18 - 22	23 - 26	27 - 30
ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	11.50	17.17	24.75
18 - 22	11.50			*
23 - 26	17.17			*
27 - 30	24.75			

จากตาราง 27 ผลการวิเคราะห์ แสดงให้เห็นว่า เด็กไทยพวนที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวนอายุ 18 - 22 เดือน และเด็กไทยพวนอายุ 23-26 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน อายุ 23 - 26 เดือน กับเด็กไทยพวนอายุ 18 - 22 เดือน ไม่แตกต่างกัน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

การวิเคราะห์ผลความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่มีระดับอายุต่างกันที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีการแสดงผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 28 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	876.722	2	438.361	8.55*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1692.500	33	51.288		
รวม	2569.222	35			

จากตาราง 28 แสดงว่าเด็กไทยพวนที่มีระดับอายุที่ต่างกันที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่าระดับอายุคู่ใดบ้างที่มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยวิธี เชฟเฟ่ ผลแสดงในตาราง 29 ดังนี้

ตาราง 29 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		18.33	25.08	31.42
18 - 22	18.33			*
23 - 26	25.08			
27 - 30	31.42			

จากตาราง 29 แสดงว่า เด็กไทยพวที่มีระดับอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกับเด็กไทยพวที่มีอายุ 23 - 26 เดือน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และเด็กไทยพวอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างจากเด็กไทยพว อายุ 18 - 22 เดือน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ.05

การวิเคราะห์ผลความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุที่ต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย แสดงผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 30 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุแตกต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย

แหล่งความแปรปรวน	SS	df	MS	F	p
ความแตกต่างระหว่างกลุ่ม	953.167	2	476.583	13.22*	<.05
ความแตกต่างภายในกลุ่ม	1189.583	33	36.048		
รวม	2142.750	35			

จากตาราง 30 แสดงว่า เด็กไทยพวที่มีระดับอายุที่ต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการทดสอบต่อเพื่อดูว่ามีระดับอายุใดที่มีความสามารถทางการพูดต่างกัน โดย วิชีเฟเพ แสดงในตาราง 31 ดังนี้

ตาราง 31 การเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวที่มีระดับอายุต่างกัน ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย

ระดับอายุ (เดือน)	$\bar{X}$	18 - 22	23 - 26	27 - 30
		12.08	19.00	24.67
18 - 22	12.08		*	*
23 - 26	19.00			
27 - 30	24.67			

จากตาราง 31 แสดงว่า เด็กไทยพว ที่มีระดับอายุที่ต่ำกว่า ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย เด็กที่มีระดับอายุที่สูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุต่ำกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดย เด็กอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเด็กอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางภาษาสูงกว่า เด็กอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ในการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพว โดยตัวแปรเพศ เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 6 ที่ว่า เด็กไทยพวเพศหญิงมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวเพศชาย ผลปรากฏในตาราง 32 ดังนี้

ตาราง 32 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวณในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ตามตัวแปรเพศ

วิธีการรับรู้ทางภาษา	เพศ	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			X	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น	ชาย	18	15.44	8.58	1.624	.114
ริมฝีปาก	หญิง	18	20.17	8.56		
การฟังเสียง และอ่าน	ชาย	18	22.72	8.09	1.851	.037
ริมฝีปาก	หญิง	18	27.83	8.48		
การได้รับ	ชาย	18	16.83	8.20	1.358	.183
การอธิบาย	หญิง	18	20.33	7.24		
รวมทุก	ชาย	54	18.33	7.31	1.670	.104
วิธีการรับรู้	หญิง	54	22.76	8.94		

จากตาราง 32 แสดงว่า เด็กไทยพวณเพศชาย และเด็กไทยพวณเพศหญิงมีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 6

ตอนที่ 3 การศึกษาเปรียบเทียบระหว่างเด็กไทยและเด็กไทยพวน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน มีดังนี้

เพื่อเป็นการทดสอบสมมติฐานข้อ 7 ที่ว่า เด็กไทยในแต่ละระดับอายุ มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ผู้วิจัย ได้ทำการวิเคราะห์แยกไปตามระดับอายุ ตามลำดับดังนี้

ตาราง 33 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และเด็กไทยพวน ที่มีอายุ 18 – 22 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	12	10.75	4.96		
	พวน	12	11.75	7.78		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	12	18.58	7.18		
	พวน	12	19.33	8.11		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	12	12.58	4.58		
	พวน	12	12.08	5.85		
รวมทุก วิธีการรับรู้	ไทย	36	13.97	6.48		
	พวน	36	14.31	7.97		

จากตาราง 33 พบว่า เด็กไทย และเด็กไทยพวน ที่มีอายุ 18 - 22 เดือน มีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

การเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน ที่มีระดับอายุ 23 - 26 เดือนในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา มีผลการวิเคราะห์แสดงในตารางต่อไปนี้

ตาราง 34 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน ที่มีอายุ 23 - 26 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			X	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	12	16.83	8.26	.103	.919
	พวน	12	17.17	7.52		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	12	22.25	7.36	.053	.958
	พวน	12	25.08	7.93		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	12	19.25	6.70	.093	.927
	พวน	12	19.00	6.48		
รวมทุก วิธีการรับรู้	ไทย	36	20.44	8.09	.010	.992
	พวน	36	20.42	7.90		

จากตาราง 34 แสดงว่า เด็กไทย และเด็กไทยพวน ที่มีอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

การเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และเด็กไทยพวนที่มีอายุ 27 - 30 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา แสดงผลการวิเคราะห์ในตาราง 35 ดังนี้

ตาราง 35 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และ รวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	12	26.83	7.06	.762	.454
	พวน	12	24.75	6.33		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	12	31.00	5.75	.189	.852
	พวน	12	31.42	5.04		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	12	27.17	6.32	1.022	.318
	พวน	12	24.67	5.65		
รวมทุก	ไทย	54	28.33	6.50	.621	.541
วิธีการรับรู้	พวน	54	26.86	6.74		

จากตาราง 35 การวิเคราะห์แสดงว่า เด็กไทยและเด็กไทยพวน ที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 7

การวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน โดยวิเคราะห์ตามตัวแปรเพศ ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อการทดสอบสมมติฐานข้อ 8 ที่ว่า เด็กที่มีเพศเดียวกัน เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ผู้วิจัย นำเสนอโดยแสดงผลเพศชาย และเพศหญิงตามลำดับ ดังนี้

ตาราง 36 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และเด็กไทยพวน เพศชาย ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	18	16.56	9.36	.371	.713
	พวน	18	15.44	8.58		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	18	23.56	8.95	.293	.771
	พวน	18	22.72	8.09		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	18	19.00	8.33	.786	.437
	พวน	18	16.83	8.20		
รวมทุก วิธีการรับรู้	ไทย	54	19.70	9.17	.493	.625
	พวน	54	18.33	7.31		

จากตาราง 36 เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กเพศชายที่เป็นเด็กไทย และเด็กไทยพวน พบว่า เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพวน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 8

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน เพศหญิง ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เสนอผลการวิเคราะห์ดังตาราง ต่อไปนี้

ตาราง 37 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน เพศหญิง ใน แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	18	19.72	9.60	.144	.886
	พวน	18	20.17	8.86		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	18	26.33	7.76	.554	.583
	พวน	18	27.83	8.48		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	18	20.33	8.57	.000	1.000
	พวน	18	20.33	7.24		
รวมทุก วิธีการรับรู้	ไทย	54	22.13	10.00	.241	.811
	พวน	54	22.76	8.94		

จากตาราง 37 การวิเคราะห์ พบว่า ในเด็กเพศหญิง เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพวน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 8

ในการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 9 ที่ว่า เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาและรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ผลปรากฏ ดังต่อไปนี้

ตาราง 38 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และ เด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีการรับรู้ทางภาษา	สิ่งแวดล้อมทางภาษา	N	คะแนนความสามารถทางการพูด			
			$\bar{X}$	S.D	t	p
การฟังเสียงพูด ตรงโดยไม่เห็น ริมฝีปาก	ไทย	36	18.14	9.49	.154	.878
	พวน	36	17.81	8.92		
การฟังเสียง และอ่าน ริมฝีปาก	ไทย	36	24.94	8.37	.167	.868
	พวน	36	25.28	8.57		
การได้รับ การอธิบาย	ไทย	36	19.67	8.36	.568	.572
	พวน	36	18.58	7.82		
รวมทุก วิธีการรับรู้	ไทย	108	20.92	9.15	.185	.854
	พวน	108	20.56	9.03		

จากตาราง 38 การวิเคราะห์ พบว่า เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพวน ที่
นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ทั้งในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 9

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบ ความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ที่มีอายุต่างกัน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่มีอายุต่างกัน
5. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย ที่มีเพศต่างกัน
6. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวน ที่มีเพศต่างกัน
7. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทย และเด็กไทยพวน ตามตัวแปร วิธีการรับรู้ทางภาษา อายุ และเพศ

สมมติฐานในการวิจัย

1. เด็กไทยที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน
2. เด็กไทยพวนที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดที่ต่างกัน
3. เด็กไทยที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุต่ำกว่า
4. เด็กไทยพวนที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวนที่มีอายุต่ำกว่า
5. เด็กไทยเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยเพศชาย
6. เด็กไทยพวนเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวน เพศชาย
7. เด็กไทยในแต่ละระดับอายุ มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา
8. เด็กที่มีเพศเดียวกัน เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา
9. เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวน ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนี้ คือ เด็กชาย และเด็กหญิง ชาวไทย และไทยพวน ที่มีอายุ 18 - 30 เดือน ในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก ได้มาด้วยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi Stage Random Sampling) จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 72 คน เป็นชาย 36 คนและหญิง 36 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

2.1 แบบสอบถามข้อมูลชีวะสังคม ซึ่งใช้สอบถามกับผู้ปกครองของเด็ก เป็นรายละเอียดตามตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่ อายุ เพศ และภาษาที่ใช้สื่อสารในครอบครัว หรือชีวิตประจำวัน

2.2 แบบวัดความสามารถทางการพูด ที่ประกอบด้วย คำศัพท์ และ ภาพประกอบ นำไปทดสอบกับเด็กที่มีความใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น คำศัพท์ชุด A คือ .9207 คำศัพท์ชุด B คือ .9226 คำศัพท์ชุด C คือ .9201 และ รวมทั้ง สามชุด คือ .9729 และมีคำศัพท์ชุด D เป็นคำเสริม

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยเริ่มดำเนินการทดลอง กับกลุ่มตัวอย่าง ในช่วงระหว่างเดือน ธันวาคม 2543 ถึงเดือน มกราคม 2544 โดยใช้แบบแผนการทดลองแบบ Repeated Measure Design (RM - 3) กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาครบทั้ง 3 วิธี คือวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบฟังเสียงตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก และ วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการได้รับการอธิบาย โดยการสุ่มเข้ารับการทดลองครั้งละ 1 วิธี แต่ละวิธีใช้เวลาในการทดลองห่างกัน 1 วัน มีการวัดความสามารถทางการพูดในขณะที่ทดลองทุกวิธี นำแบบวัดความสามารถทางการพูดมาวิเคราะห์ผล ด้วยวิธีทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล ในงานวิจัยนี้ มีสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Means) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ หาค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟา (α - Coefficient)

3. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบสมมติฐานข้อ 1 และ 2 ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบมีหนึ่งตัวประกอบแบบวัดซ้ำ (One-way analysis of variance : repeated measures) และเปรียบเทียบพหุคูณโดยการทดสอบ เชฟเฟ (Scheffe's test)

3.2 ทดสอบสมมติฐาน ข้อ 3 และ 4 โดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ 1 ตัวประกอบ (One - way ANOVA) และ เปรียบเทียบพหุคูณโดย การทดสอบ เชฟเฟ (Scheffe's test)

3.3 ทดสอบสมมติฐาน ข้อ 5 6 7 8 และ 9 โดยใช้ t-test

สรุปผลการวิจัย

1. เด็กไทยที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกันมีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 โดยวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าวิธีการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และวิธีการได้รับการอธิบาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับวิธีการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก กับวิธีการได้รับการอธิบาย ความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
2. เด็กไทยพวที่มีวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน มีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า วิธีการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และการได้รับการอธิบายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ วิธีการฟังเสียงตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก กับวิธีการได้รับการอธิบาย ความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
3. เด็กไทยที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเด็กไทยที่มีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยอายุ 18 - 22 เดือน และเด็กไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เด็กไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. เด็กไทยพวที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มีอายุน้อยกว่า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเด็กที่มีอายุ 27 - 30 เดือนมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. เด็กไทยเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยเพศชายที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
6. เด็กไทยพวเพศหญิง มีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพวเพศชายที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
7. เด็กไทยในแต่ละระดับอายุ มีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพว ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
8. เด็กที่มีเพศเดียวกัน เด็กไทยมีความสามารถทางการพูด ไม่สูงกว่าเด็กไทยพวในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษา ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05
9. เด็กไทยมีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กไทยพว ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา และรวมทุกวิธีการรับรู้ทางภาษาที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05

อภิปรายผลการวิจัย

ในการอภิปรายผลการวิจัยความสามารถทางการพูด ผู้วิจัยนำเสนอ โดยจำแนกตามตัวแปรวิธีการรับรู้ทางภาษา อายุ เพศ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา ตามลำดับดังนี้

1. ความสามารถทางการพูด กับวิธีการรับรู้ทางภาษา

ในงานวิจัยนี้ มีวิธีการรับรู้ทางภาษา ที่นำมาศึกษา 3 วิธี คือ วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก และวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย ผลการศึกษาพบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้ความสามารถทางการพูดของเด็ก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 และ 2 ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้น จากความสงสัยและความสนใจของผู้วิจัยที่ว่า เด็กที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกันจะมีความสามารถทางการพูดแตกต่างกันหรือไม่ จากผลการศึกษาแสดงว่า วิธีการรับรู้ทางภาษามีผลต่อความสามารถทางการพูดของเด็กอย่างชัดเจน เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ยความสามารถทางการพูด (จากตาราง 7 หน้า 44 และ ตาราง 20 หน้า 56) พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการพูดสูงที่สุด รองลงมาคือ วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย และวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถทางการพูดน้อยที่สุด

วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ผู้วิจัยนำมาจากทฤษฎีกลไกของการรับรู้ (Motor Theory of Perception) โดยเชื่อว่าเด็กพูดได้เกิดจากการหัดเปล่งเสียงโดยอาศัยการอ่านริมฝีปาก จากการวิจัยพบว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปากเป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่มีคะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูด สูงกว่าวิธีอื่น เนื่องจากเป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่เด็กสามารถที่จะมองเห็นรูปแบบของการออกเสียงและ ลักษณะการขยับของริมฝีปาก ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของ เดวิด (David . 1996:264) ได้กล่าวไว้ในขั้นพัฒนาทางการพูดว่า เด็กจะสามารถอ่านริมฝีปาก และแยกเสียงพูดได้ ตั้งแต่อายุ 4 เดือน แต่ในระยะดังกล่าว เสียงที่เด็กสร้างขึ้นยังเป็นเสียงที่ไม่มี ความหมาย เนื่องจากพัฒนาการของอวัยวะการสร้างเสียงยังไม่สมบูรณ์ และมีการพัฒนาทักษะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนเด็กเกิดความสามารถในการพูด นอกจากนั้น ลิเบอร์แมน (Lieberman. อ้างอิงจาก ศรียา นิยมธรรม. 2518 : 28) กล่าวว่า เด็กจ้องหน้าเวลาที่ผู้ใหญ่พูด เป็นเพราะเด็กฟังและหัดเปล่งเสียง โดยการอ่านริมฝีปาก แล้วจึงเรียนรู้คำ มาเรียน (Marian. 1990 : 52) กล่าวว่า แม้ว่าการฟังเสียงจะเป็นสิ่งสำคัญในการที่เด็กเรียนรู้ที่จะพูด การสื่อสารทางสายตา (Eye contact) และการที่เด็กได้เห็นความซับซ้อนในการเคลื่อนไหวริมฝีปาก และลิ้น ก็เป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการที่จะทำให้เด็กพูดได้ ซึ่งเป็นวิธีการสื่อสารที่มีลักษณะของปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Social interaction) เข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สำหรับการศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สังเกตว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เด็กๆ จะมีความสนใจ ในขณะที่ผู้วิจัยออกเสียงคำศัพท์ เด็กจะมีการขยับปากตามแต่ยังไม่มีเสียง และเมื่อผู้วิจัยให้เด็กพูด เด็กจะพูดได้ ซึ่งทำให้มีคะแนนความสามารถทางการพูด สูงกว่าวิธีอื่นๆ และใน กรณีคำศัพท์ที่เป็นคำ 2 และ 3 พยางค์ การอ่านริมฝีปาก เด็กจะทำได้ดีกว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบอื่น เนื่องจากเด็กจะพูดคำได้ครบเสียงพยางค์กว่า เพราะ

สามารถเห็นความแตกต่างของการออกเสียงคำในแต่ละพยางค์ได้อันเป็นโอกาสให้เด็กได้เลียนแบบการออกเสียง ทำให้ภาพรวมวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก จึงมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าวิธีอื่น

วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่เกิดจากแนวคิดที่ว่า เด็กมีความสามารถในการเข้าใจความหมายได้ก่อนแล้วจึงเกิดคำพูดขึ้น (Owens E. Robert Jr. 1996:143) ถ้าเด็กไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำ เด็กจะไม่สามารถพูดได้ (Lois Hoffman. 1988 : 138) จากการวิจัยเมื่อพิจารณาคำเฉลี่ย (ตาราง 7 หน้า44 และ ตาราง 20 หน้า56) วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบได้รับการอธิบาย มีคะแนนความสามารถทางการพูดเป็นลำดับที่2 รองจากวิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เนื่องจากในกระบวนการทดลอง การอธิบายรูปลักษณะเด่นของภาพ ทำให้เด็กเกิดความสนใจและเข้าใจภาพ เป็นการกระตุ้นความสนใจความอยากรู้ของเด็ก ผู้วิจัยสังเกตจากพฤติกรรม เช่นการมองหน้า หรือมองภาพในขณะที่กำลังอธิบาย เด็กบางคนชี้ภาพตาม บางคนซักถามเมื่อเด็กได้ยินชื่อภาพเด็กจะสามารถพูดตามได้ และเมื่อผู้วิจัยย้อนถามเกี่ยวกับรายละเอียดที่ได้อธิบายภาพไปแล้ว เด็กที่พูดคำศัพท์ได้จะแสดงการเข้าใจด้วยการชี้ภาพ เช่น เด็กพูด "กว้าง"ได้ ผู้วิจัยถามซ้ำว่าเขากว้างอยู่ตรงไหน เด็กสามารถชี้ตอบได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ฮอฟแมน (Lois Hoffman. 1988 : 138)ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ในคำศัพท์ที่มีความซับซ้อนหลายพยางค์ เด็กจะไม่สามารถพูดได้ครบทุกพยางค์ หรือต้องใช้การรับรู้หลายครั้งจึงจะพูดได้ เช่น คำว่า "ขนุน" เด็กออกเสียงเป็น "หนุน" ผู้วิจัยต้องพูดซ้ำ เด็กถึงออกเสียง ขะ-หนุน ได้ อาจเนื่องมาจากความสามารถในการจำแนกเสียง ซึ่งเด็กยังไม่สามารถจำแนกเสียงหนักเบาได้ ดังนั้นเด็กจึงพูดตามเฉพาะคำที่เป็นเสียงหนัก ที่ส่วนใหญ่จะปรากฏเป็นส่วนท้ายของพยางค์ ซึ่งแตกต่างจากการที่เด็กได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เด็กจะสามารถพูดได้ในครั้งแรกทำให้ คะแนนความสามารถทางการพูดโดยวิธีการได้รับการอธิบายจึงเป็นลำดับรองลงมา

วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการฟังเสียงตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่เราใช้เสมอในชีวิตประจำวัน เวลาที่เด็กเริ่มพูด หรือเด็กถามถึงสิ่งที่เขาสนใจ โดยมากผู้เลี้ยงดูหรือผู้ตอบคำถามให้กับเด็ก มักจะพูดโดยไม่คำนึงว่าเด็กจะเห็นริมฝีปากหรือไม่ บ่อยครั้งที่เรามักจะพูดข้าง ๆ หูของเด็กและพูดกับเด็กในขณะที่กระทำการกิจกรรมอื่นอยู่ด้วย ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยความสามารถทางการพูดของวิธีการรับรู้ทางภาษาวิธีนี้มีคะแนนน้อยที่สุดเมื่อเทียบกับวิธีการรับรู้ทางภาษาวิธีอื่น ถึงแม้ว่าจะมีข้อสนับสนุนที่ว่าเด็กมีความสามารถในการฟังเสียงมาตั้งแต่อยู่ในครรภ์ และสามารถที่จะจำแนกความแตกต่างของเสียงได้ตั้งแต่ระยะเริ่มแรกของชีวิต (Wood,Babara S. 1976:00) เด็กมีทักษะในการเลียนเสียง และเล่นเสียงตั้งแต่อายุ 6 เดือนขึ้นไป (ศรียา และ ประภัสสร นิยมธรรม. 2542 : 80) แต่จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า ทักษะในการฟังเสียงแม้ว่าจะมีมาแต่กำเนิดแต่ในการออกเสียงพูดนั้น มีความซับซ้อนในเรื่องของการใช้อยู่ระหว่างการสร้างเสียง การรับรู้ทางภาษาวิธีนี้ เด็กใช้ทักษะการฟังเสียงเพียงอย่างเดียว จึงทำให้ความสามารถทางการพูดน้อยกว่าวิธีการรับรู้แบบอื่น เนื่องจากเด็กต้องใช้การฟังซ้ำหลายครั้ง และเมื่อเด็กฟังซ้ำหลายครั้งทำให้ได้คะแนนน้อยกว่าวิธีอื่น

จากการอภิปรายในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาข้างต้น ในการพิจารณาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูด พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก ทำให้ความสามารถทางการพูดสูงกว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบอื่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกลุ่มเด็กไทย และเด็กไทยพวน และผลการวิจัยยังพบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก และวิธีรับรู้ทางภาษา

แบบการได้รับการอธิบาย คะแนนความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เป็น เพราะ วิธีการรับรู้ทางภาษาทั้ง 2 วิธีนี้เด็กไม่สามารถเห็นแหล่งที่มาของเสียง และรูปแบบของการทำริมฝีปาก ทำให้เด็กไม่มีโอกาสในการเลียนแบบริมฝีปาก เด็กต้องใช้ทักษะการฟังเสียงและจำแนกเสียงแล้วจึงสร้าง เสียงที่มีความซับซ้อนยิ่งขึ้น เห็นได้จากในคำศัพท์ที่เป็นคำโดด เด็กจะสามารถพูดได้มากกว่าคำที่มีหลาย พยางค์เนื่องจากความซับซ้อนของเสียง และจากการทดลอง ผู้วิจัยสังเกตว่า วิธีการอธิบายเด็กจะพูดได้มาก กว่าวิธีการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปากเล็กน้อย อาจเกิดจากการที่เด็กเกิดความเข้าใจ และสนใจว่า สิ่งที่อธิบายไปแล้วนั้นเรียกว่าอะไรทำให้เด็กเกิดความสนใจและตั้งใจในการฟัง และพยายามพูดตาม ดังนั้น การที่บอกให้เด็กพูดตามในสิ่งที่เด็กขาดความสนใจ หรือไม่สามารรถทำความเข้าใจได้ ทำให้ความสามารถ ทางการพูดของเด็กเกิดได้น้อยกว่าการอธิบายให้เด็กเกิดความสนใจเสียก่อน

2. ความสามารถทางการพูดกับอายุ

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่มีอายุสูงกว่ามีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งในเด็กไทย และ เด็กไทยพวน ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อ 3 และ ข้อ 4 ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากแนวคิดของ เดวิด (David . 1996 : 266) ที่กล่าวว่า เด็กที่มีอายุมากขึ้นความสามารถทาง ภาษา และจำนวนคำศัพท์จะเพิ่มขึ้น เนื่องจากการที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคมมากขึ้น และความสามารถใน การใช้อวัยวะออกเสียงที่มีความหมายได้ จากผลการศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้ มีงานวิจัยที่สนับสนุนผลการ วิจัยนี้คือ เด็กที่มีอายุสูงขึ้น มีพัฒนาการทางภาษาสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า (แนนน้อย คุ่มทรัพย์. 2527, จัน ทิมา ลิ้มปิเจริญ. 2523, มยุรี กุลแพทย์. 2530, กาญจนา ไพศาลพานุมาศ. 2528 , เบญจมาศ ภูมิอมร. 2529 จินตนา สุทธจินดา. 2522, เบญจวรรณ วรรณรัตน์. 2530 , อภิญา กังสนารักษ์. 2530, และ Mc Carthy. 1930) ทั้งนี้เนื่องมาจาก เด็กที่มีอายุสูงขึ้นจะมีวุฒิภาวะทางร่างกายในการสร้างเสียง มีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น (Lois Hoffman.1988 : 137) ภายหลังจากเด็กมีประสบการณ์ของการเล่นเสียง เด็กมีทักษะในการ จำแนกความแตกต่างของเสียงและสร้างเสียงโดยการเลียนแบบได้ดีขึ้น ประกอบกับเด็กที่มีอายุมากขึ้น มี โอกาสมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและทำให้มีทักษะความเข้าใจภาษามากกว่า เด็กที่มีอายุน้อยกว่า ทำให้เด็กที่มี อายุมากกว่า เมื่อได้รับวิธีรับรู้ทางภาษาแบบต่าง ๆ จึงมีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีอายุ น้อยกว่า

เมื่อพิจารณา ความสามารถทางการพูดของเด็กในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา โดยตัวแปรอายุยัง พบว่าเด็กที่มีอายุสูงกว่า มีความสามารถสูงกว่า ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่ง นำเสนอแยกอภิปรายในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาดังนี้

วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก ในกลุ่มเด็กไทยพบว่า เด็กอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กอายุ 23 - 26 เดือน และ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05 และเด็กไทยที่มีอายุ 23 - 26 เดือนมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยที่มีอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในกลุ่มเด็กไทยพวน พบว่า เด็กอายุ 27 - 30 เดือน มีความ สามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กอายุ 18 - 22 เดือน และ เด็กไทยพวนอายุ 23 - 26 เดือน อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ในเด็กอายุ 18 - 22 เดือน และ 23 - 26 เดือน ไม่พบความแตกต่างของความ สามารถทางการพูด

จากผลการวิจัยดังกล่าว การที่เด็กที่มีอายุสูงกว่ามีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า เป็นเพราะวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปากนั้นต้องอาศัยทักษะการฟังเสียง การจำแนกเสียงและการออกเสียง มากกว่าวิธีอื่น ดังนั้น เด็กที่มีอายุมากกว่าจะมีประสบการณ์ทางภาษา มีทักษะในการฟัง มีทักษะในการจำแนกเสียง และมีทักษะในการออกเสียงมากกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า ทำให้สามารถแสดงความสามารถทางการพูดได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า สำหรับผลการวิจัยของเด็กไทยพวที่มีอายุ 18 - 22 เดือน และ 23 - 26 เดือน ที่ไม่พบความแตกต่างของความสามารถทางการพูด อาจเนื่องจาก การที่ผู้วิจัยใช้ภาษากลางในการสื่อสารกับเด็ก ซึ่งทำให้เด็กต้องใช้ความสามารถในการจำแนกเสียงมากกว่าเด็กไทยที่เคยชินกับสำเนียงภาษาไทยกลาง เนื่องจากไม่คุ้นเคยกับสำเนียงเสียงภาษาไทยกลาง ยังผลให้คะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวมีอายุ 18 - 22 เดือน และ 23 - 26 เดือนไม่แตกต่างกัน หรืออาจเป็นผลเนื่องจากการพัฒนาการทางการพูดของเด็กมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อนำระดับอายุที่ใกล้เคียงกันมาเปรียบเทียบกันทำให้ผลแสดงความแตกต่างได้ไม่ชัดเจน แต่เมื่อศึกษากับเด็กที่มีอายุสูงกว่ากันมากขึ้น ความแตกต่างของความสามารถทางการพูดจึงปรากฏให้เห็นได้ชัดเจน

วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เมื่อพิจารณาโดยตัวแปรอายุพบว่า ทั้งในกลุ่มเด็กไทยและเด็กไทยพวมีอายุ 27 - 30 เดือน มีความสามารถทางการพูดสูงกว่า เด็กอายุ 18 - 22 เดือน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และไม่พบความแตกต่างระหว่างอายุ 27 - 30 เดือน กับ เด็กอายุ 23 - 26 เดือน และ เด็กอายุ 23 - 26 เดือน กับเด็กอายุ 18 - 22 เดือน เนื่องจากในวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก เป็นวิธีการรับรู้ทางภาษาที่เด็กสามารถแสดงความสามารถทางการพูดได้สูงที่สุดในทุกระดับอายุ คะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กในแต่ละระดับอายุมีความใกล้เคียงกัน เมื่อนำมาเปรียบเทียบ พบว่าความแตกต่างของความสามารถทางการพูดที่เห็นได้ชัดเจนปรากฏในการเปรียบเทียบรายคู่ ของกลุ่มอายุมากที่สุดกับกลุ่มอายุน้อยที่สุด เพราะมีระยะความห่างกันของระดับอายุมากขึ้น ในวิธีการรับรู้ทางภาษาวิธีนี้เด็กสามารถที่จะเห็นแหล่งกำเนิดเสียง โดยการอ่านริมฝีปาก ทำให้เด็กที่มีอายุต่างกันมีค่าเฉลี่ยแตกต่างกันไม่มาก เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (ตาราง 10 หน้า 47 และ ตาราง 23 หน้า 59) โดยเฉพาะเด็กที่มีอายุ 18 - 22 เดือน ทั้งเด็กไทย และเด็กไทยพวมีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงกว่าทุกวิธีการรับรู้ทางภาษาอย่างชัดเจน เนื่องจากเด็กได้มีโอกาสเห็นรูปปาก ทำให้ง่ายต่อการเลียนแบบเสียง ในการสร้างคำพูด

วิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและได้รับการอธิบาย เมื่อพิจารณาโดยตัวแปรอายุ พบว่า ทั้งเด็กไทย และเด็กไทยพวมีอายุสูงกว่า มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อภิปรายได้ว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาโดยการได้รับการอธิบาย ใช้ทักษะการฟัง การจำแนกเสียง การออกเสียง และ ความเข้าใจในภาษาก็เป็นหลักสำคัญ ดังนั้น ในเด็กที่มีอายุสูงกว่า มีประสบการณ์ และความสามารถในการเข้าใจภาษาได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า จึงทำให้มีคะแนนความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า และในการอธิบายลักษณะเด่นของภาพในเด็กที่มีอายุน้อยกว่า มีประสบการณ์ทางภาษาน้อย และความเข้าใจในภาษายังไม่ดี ทำให้เด็กสับสนและขาดความสนใจ จึงทำให้มีคะแนนความสามารถทางการพูดน้อยกว่าเด็กที่มีอายุสูงกว่า ในเด็กที่มีอายุสูง การอธิบายลักษณะของภาพทำให้เด็กเกิดความสนใจ เกิดความอยากรู้ เกิดความเข้าใจ และแสดงความสามารถทางการพูด ในการรับรู้ วิธีนี้ ผู้วิจัยสังเกตได้ว่าในกลุ่มเด็กเล็ก เมื่อเด็กได้รับฟังคำอธิบาย เด็กบางคนจะเมินเฉย บางคนขมวดคิ้ว บางคนจะพยายามให้ผู้วิจัยเปลี่ยนภาพคำศัพท์ใหม่ อันแสดงให้เห็นว่า การอธิบายอาจทำ

ให้เด็กรู้สึกสับสน หรือเบื่อทำให้ไม่สามารถแสดงความสามารถทางการพูดได้ และ ภาพคำศัพท์ที่เด็กอายุน้อยสนใจฟังคำอธิบายโดยมากเป็น ภาพสัตว์ และเด็กพยายามที่จะพูด จากเหตุดังกล่าวทำให้ทราบว่า ความสนใจของเด็ก

น่าจะมีส่วนที่เป็นแรงจูงใจให้เด็กเกิดความสามารถทางการพูดได้

3. ความสามารถทางการพูดกับเพศ

จากผลการวิจัยพบว่า ทั้งในกลุ่มเด็กไทย และเด็กไทยพวน เด็กเพศหญิงมีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่าเด็กเพศชายที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อ 5 และ ข้อ 6 ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นตามแนวคิดของ ศรียา นิยมธรรม (2518 : 33) ที่กล่าวว่าเด็กหญิงมีความสามารถทางภาษาเด่นชัดกว่าเด็กชาย เนื่องจาก เด็กหญิงมีความสามารถทางการพูดได้เร็วกว่าเด็กชาย และเด็กหญิงมีความใกล้ชิดกับมารดา มีการเลียนแบบมารดาทุกอย่างทั้งกริยาอาการและการพูด ในขณะที่เด็กชายจะเลียนแบบพ่อ ซึ่งพ่อต้องออกไปทำงานนอกบ้าน ทำให้เด็กหญิงมีความใกล้ชิดมารดาตลอดระยะเวลาวัยเด็ก ทำให้เด็กหญิงพูดได้เร็วและดีกว่าเด็กชาย

ผลจากการวิจัยฉบับนี้แม้ว่าจะไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่มีงานวิจัยที่สนับสนุน คือ ในการศึกษาความเข้าใจและการพูดคำนามของนักเรียนอนุบาล อายุ 3 - 4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันในด้านความสามารถในการพูดคำนามของเด็กเพศชาย และเด็กเพศหญิง (เบญจมาศ ภูมิอมร. 2529) และยังมีผลงานวิจัยที่พบว่า เด็กชายและเด็กหญิง มีความสามารถทางภาษาไม่แตกต่างกัน (เพ็ญจันทร์ สุทธาภรณ์. 2524, วิรติ เนตรสว่าง. 2528, อภิญา กังสนารักษ์. 2530, แมนนุก (Menyuk. 1978 : 18-19 อ้างอิงจาก อภิญา กังสนารักษ์ 2530) โดยทั้งหมดได้ให้เหตุผลสรุปได้ว่า การที่เพศมีอิทธิพลต่อการพัฒนาการทางภาษานั้นเป็นเพราะสังคม หรือสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดโอกาส และประสบการณ์ให้กับเพศ ตามวัฒนธรรมและความเชื่อของสังคมนั้นๆ ซึ่งความจริงแล้ว เด็กชายและเด็กหญิงมีพัฒนาการทางภาษาไม่แตกต่างกัน ในสภาพปัจจุบันการเลี้ยงดูบุตรมิได้คำนึงถึงความแตกต่างทางเพศของเด็กมากดังเช่นอดีต การปฏิบัติต่อเด็กมีความเท่าเทียมกันทั้งในเด็กหญิงและเด็กชายไม่ว่าจะเป็นด้านการ

อบรมเลี้ยงดู การให้ความเอาใจใส่ และการให้ความรักความอบอุ่น

การที่ความสามารถทางการพูดของเด็กชาย และเด็กหญิง ในการวิจัยนี้ไม่แตกต่างกันนั้นอาจเนื่องมาจาก ในปัจจุบันการตื่นตัวในเรื่องของการอบรมเลี้ยงดู และการให้ความสำคัญต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาสำหรับเด็กมีมากขึ้น ทำให้เด็กได้รับการเอาใจใส่มากขึ้น และประกอบกับความเจริญด้านโทรคมนาคมและการสื่อสาร ทำให้เด็กได้มีโอกาสที่จะมีประสบการณ์ทางด้านภาษามากกว่าสมัยก่อน ค่านิยมความชื่นชมเด็กช่างพูดช่างคุย แต่เดิมนิยมสอนเด็กผู้หญิงให้พูดเก่ง และละเลยเด็กผู้ชายเนื่องจากเด็กผู้ชายเริ่มพูดได้ช้ากว่าเด็กผู้หญิง (Bee, Helen. 1981 : 194) แต่ปัจจุบันทุกครอบครัวพยายามที่จะให้เด็ก ๆ พูดได้เร็วทั้งเพศหญิงและเพศชาย การเลี้ยงดูเด็กจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างใกล้ชิดและเท่าเทียมกันจากผู้ปกครองทั้งเด็กหญิงและเด็กชาย และในการเล่นของเด็กจากการเข้าไปเก็บข้อมูลกับเด็กผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กในการวิจัยนี้ทั้งเด็กหญิงและเด็กชายจะมีการเล่นร่วมกัน มีการนำเด็กมาเล่นด้วยกันทำให้เด็กได้มีโอกาสในการฝึกทักษะทางการพูด เด็กไม่แบ่งแยกการเล่นเหมือนในสมัยก่อนที่เด็กผู้หญิงจะเล่นของเล่นอยู่ใกล้ๆ กับมารดา และเด็กผู้ชายมักจะเล่นคนเดียววนนอกบ้าน อันอาจเป็นเหตุให้เด็กมีพัฒนาการทางการพูดแตกต่างกัน

เนื่องจากงานวิจัยนี้เลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางการพูดได้แล้ว จึงทำให้ไม่เกิดความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย (ตาราง 19 หน้า 55 และตาราง 32 หน้า 66) พบว่าโดยรวม เด็กชายมีค่าเฉลี่ยความสามารถทางการพูดต่ำกว่าเด็กหญิงเล็กน้อย จึงไม่พบนัยสำคัญทางสถิติ

4. ความสามารถทางการพูดกับสิ่งแวดล้อมทางภาษา

ในการวิจัยนี้ สิ่งแวดล้อมทางภาษา คือ ภาษาที่ผู้เลี้ยงดูใช้สื่อสารกับเด็กภายในครอบครัว และในชีวิตประจำวัน ซึ่งได้แก่ ภาษาไทย และภาษาพวน ในการวิจัย ผู้วิจัยใช้ภาษาไทยกลาง เป็นภาษาที่ใช้สื่อสารกับเด็กตลอดการทดลอง ผลการวิจัย เมื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็ก พบว่า เด็กที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาเป็นภาษาไทย มีความสามารถทางการพูดไม่สูงกว่า เด็กที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาเป็นภาษาพวน ที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน ข้อ 7, 8 และ 9 ที่ผู้วิจัยตั้งขึ้นจากการศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กที่มีการใช้ภาษาถิ่น กับภาษากลาง แล้วพบว่า เด็กที่ใช้ภาษาถิ่น จะมีความสามารถทางภาษาน้อยกว่าเด็กที่ใช้ภาษากลาง ซึ่งมีงานวิจัยสนับสนุน คือ โรจน์ ราชประโคน (2527), ชนันพร โอภาสพันธ์ (2536) และ เสนอ ตริวิเศษ (2542)

จากผลการวิจัยฉบับนี้ไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยให้ความสนใจกับความสามารถทางการพูดของเด็ก โดยการที่กลุ่มตัวอย่างได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษา มิได้คำนึงถึงความชัดเจนในการออกเสียง เมื่อเด็กสามารถพูดตามที่รับรู้ครบพียงค์ เด็กจึงมีคะแนนความสามารถทางการพูด แม้ว่าในเด็กไทยพวนบางคนจะมีการใช้สำเนียงแบบภาษาพวน เช่น การออกเสียง "ร่ม" เป็น "ฮ่ม" เนื่องจากภาษาพวน จะออกเสียง "ร" เป็น เสียง "ฮ" ซึ่งเป็นอิทธิพลจากภาษาแม่ (เสนอ ตริวิเศษ, 2542 | 23) ก็ไม่มีผลต่อการให้คะแนนความสามารถทางการพูดในงานวิจัยนี้ ทำให้ผลการศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวนไม่แตกต่างกันที่นัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 เมื่อพิจารณาจากค่าเฉลี่ย พบว่าเด็กไทยมีค่าเฉลี่ยความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยพวนเพียงเล็กน้อย ผลตรงนี้อาจเกิดจากการที่ผู้วิจัยใช้ภาษาไทยกลางในการทดลองซึ่งเด็กที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาเป็นภาษาไทยจะได้เปรียบในเรื่องของความเข้าใจในภาษา

ในเด็กไทยพวน แม้ว่าจะใช้ภาษาพวนในการสื่อสารในครอบครัว ในการวิจัยนี้ผู้วิจัยใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสารกับเด็กปรากฏว่า ความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพวนก็ไม่ได้แตกต่างจากเด็กไทย อาจเนื่องมาจาก การที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมภายนอกครอบครัว ผู้วิจัยสังเกตได้ว่า ในสังคมของคนไทยพวน มักตั้งบ้านเรือนอยู่กันเป็นกลุ่ม และมักจะมีการรวมกลุ่มกันใต้ถุนบ้าน มีการพูดคุยกันโดยเอาเด็กมาเล่นร่วมกัน แม้ว่าผู้ใหญ่จะพูดคุยกับเด็กด้วยภาษาพวน แต่เมื่อโรงเรียนเล็ก เด็กก็จะเล่นกับเด็กที่โตกว่า ซึ่งอยู่ในวัยที่เข้าเรียนที่ใช้ภาษาไทยกลาง จะพบว่าเด็กที่เข้าโรงเรียนจะพูดภาษาไทยกลางในขณะที่อยู่บ้านจะไม่พูดภาษาพวนแต่มีความสามารถเข้าใจภาษาพวน นอกจากเหตุดังกล่าว การที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับสื่อ โดยเฉพาะโทรทัศน์ ซึ่งมีการใช้ภาษาไทยกลางในการสื่อสาร ทำให้เด็กเกิดการคุ้นเคยและเรียนรู้ภาษาได้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของเลฟโพลด์ (1939-1949) ศึกษาเด็กที่เรียนรู้อังกฤษพร้อมกัน คือ ภาษาที่ใช้ในครอบครัวเป็นภาษาอังกฤษ และได้ใช้ภาษาเยอรมันในครอบครัวในช่วงระยะสั้นๆ พบว่า เด็กมีการใช้เสียงผสมกัน คือ ใช้เสียงภาษาเยอรมันในภาษาอังกฤษ และใช้เสียงภาษาอังกฤษในภาษาเยอรมัน คำศัพท์ต่างๆของทั้งสองภาษาใช้ปนกัน หลังจากเด็กอายุ 2 ปีขึ้นไป เด็กเริ่มแบ่งแยกสองภาษาออกจากกัน

และรู้จักที่จะใช้ภาษาเยอรมันกับคนที่พูดภาษาเยอรมันกับเด็กเป็นประจำ และเด็กจะพูดภาษาอังกฤษกับคนที่พูดภาษาอังกฤษด้วย และเด็กจะเริ่มใช้ภาษาอังกฤษเด่นขึ้น เนื่องจากเด็กมีปฏิสัมพันธ์กับภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาเยอรมัน ทั้งในการสื่อสารในครอบครัวและสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ด้วย เช่น จากสื่อวิทยุโทรทัศน์ เป็นสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าภาษาเยอรมัน แสดงให้เห็นว่า การเรียนรู้สองภาษาพร้อมกันในวัยเด็กนั้นไม่ได้ทำให้พัฒนาการทางภาษาของเด็กช้าไปแต่อย่างใด และอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมของภาษาที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์ด้วยมีผลต่อการพัฒนาภาษาที่เด็กเลือกใช้ในการสื่อสาร

จากการทำวิจัย ผู้วิจัยสังเกตว่า เด็กไทยพวนมีความสามารถทางการพูดใกล้เคียงกับเด็กไทย และบางส่วนมีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กไทยเล็กน้อย เช่นในกลุ่มเด็กอายุ 18 - 22 เดือน (จากตาราง 33 หน้า68) น่าจะเกิดจากการอบรมเลี้ยงดู และลักษณะของการสื่อสารในครอบครัว เนื่องจากในครอบครัวของคนไทยพวนผู้เลี้ยงดูเด็กส่วนใหญ่จะเป็นยาย และย่า ที่มีหน้าที่อยู่บ้านเลี้ยงดูหลาน โดย บิดามารดาของเด็กจะเป็นผู้ออกไปทำงานนอกบ้าน กลับมาจึงจะเล่นกับลูก และคนไทยพวนมี ลักษณะที่อบอุ่นใจเย็น และ

อารมณ์ดี มีการรวมกลุ่มช่วยเหลือกันพูดคุยกัน ภาษาพวนที่ใช้สื่อสารจะมีน้ำเสียงที่นุ่มนวลและพูดช้า ซึ่งเอื้อต่อการพัฒนาความสามารถทางการพูดให้กับเด็ก ในครอบครัวเด็กไทยนั้นผู้เลี้ยงดูส่วนใหญ่ยังคงเป็นย่าและยายของเด็ก บิดามารดาของเด็กเมื่อหมดฤดูการทำนาจะออกไปเป็นแรงงานอพยพ และค้าขาย การเลี้ยงดูเด็กของผู้เลี้ยงดูมักจะอยู่ในเขตบ้านของตนไม่ค่อยปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น เด็กมักจะถูกปล่อยให้เล่นคนเดียว และอยู่กับโทรทัศน์ ผู้เลี้ยงดูมักจะมีกิจกรรมอื่นที่ต้องกระทำเพื่อเป็นการเสริมรายได้ และมีบุคลิกค่อนข้างดุ น้ำเสียงการพูดกับเด็กจะมีลักษณะที่สั้นและห้วนกว่าภาษาพวน ทำให้ความสามารถทางการพูดของเด็กไทยพัฒนาได้ไม่เต็มที่

จากผลของงานวิจัย การที่เด็กไทย และเด็กไทยพวน มีความสามารถทางการพูดไม่แตกต่างกันนั้น ผู้วิจัยเชื่อว่า ระดับอายุของเด็กที่ผู้วิจัยศึกษา คือ อายุ 18 - 30 เดือน เป็นช่วงวัยที่เด็กยังมีข้อมูลทางภาษาอยู่น้อย เมื่อให้เด็กรับรู้ภาษาโดยวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบต่างๆ เด็กจึงแสดงความสามารถทางการพูดออกมา โดยที่การแทรกแซงของความรู้เดิมในภาษาถิ่นยังไม่เข้ามารบกวน การรับรู้ที่เข้ามาใหม่ ทำให้เด็กไทยพวนเกิดความสามารถทางการพูดใกล้เคียงกับเด็กไทย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะผู้ที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยนี้พบว่า วิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน ให้ผลต่อความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน โดยวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก ทำให้เด็กมีความสามารถทางการพูดสูงที่สุด ดังนั้นในการฝึก และพัฒนาการพูดของเด็ก โดยผู้เลี้ยงดู ผู้ปกครอง หรือ ครู โดยเฉพาะในเด็กที่อยู่ในวัยหัดพูด ผู้เลี้ยงดูควรดูความสนใจของเด็ก สังเกตจากการที่เด็กจ้องมองวัตถุสิ่งของนั้นๆ หรือเมื่อเด็กกล่าวถาม ผู้เลี้ยงดูควรบอกชื่อคำศัพท์ที่เด็กสนใจ โดยการชี้ให้เด็กดูที่ริมฝีปาก เมื่อเด็กมองแล้วจึงบอกชื่อคำศัพท์ โดยการออกเสียงช้าๆและขยับปากให้เสียงชัดเจน แล้วให้เด็กพูดตาม เพื่อให้เด็กมองเห็นรูปแบบของการออกเสียง และควรให้เด็กพูดซ้ำด้วยการถามกลับว่า สิ่งนั้นเรียกว่าอะไร เพื่อให้เด็กมีโอกาสในการทบทวนการออกเสียง

ผู้เลี้ยงดูควรหลีกเลี่ยง การที่พูดให้เด็กพูดตามโดยไม่ใส่ใจว่า เด็กมีความสนใจ และเห็นริมฝีปากของผู้เลี้ยงดูขณะพูด หรือพูดกับเด็กโดยทำกิจกรรมอื่นร่วมด้วย หรือการให้เด็กดูเทปวีดิทัศน์ ดูการ์ตูน ฟังเสียงจากเครื่องบันทึกเสียง ซึ่งเด็กไม่สามารถอ่านริมฝีปากได้ โดยเฉพาะในเด็กเล็กจะไม่สามารถทำให้เด็กพัฒนาความสามารถทางการพูดได้

ในส่วนของการอธิบายคำ หรือใช้คำที่มีปริมาณมาก ในการฝึกพูดให้กับเด็กเล็ก อาจทำให้เด็กเกิดความสับสน และเบื่อหน่ายได้ ซึ่งส่งผลให้เด็กมีความสามารถทางการพูดน้อยได้ การอธิบายคำศัพท์สามารถใช้ได้ดีกับเด็กที่มีระดับอายุ 23 เดือนขึ้นไป เนื่องจากการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ศึกษาเพิ่มในส่วนของการพัฒนาการทางการพูด โดยดูผลจากคำร้อยละความสามารถทางการพูด (รายละเอียดอยู่ที่ภาคผนวก) พบว่าวิธีการรับรู้โดยการอธิบายให้คำจะแนความสามารถทางการพูดเกินร้อยละ 50 เมื่อเด็กมีอายุ 23 เดือนขึ้นไป ดังนั้นการให้วิธีการรับรู้ทางภาษาที่เหมาะสมกับวัยจะทำให้เด็กมีการพัฒนาความสามารถทางการพูดได้ดีขึ้น กล่าวคือในเด็กระดับอายุ 18 – 22 เดือน ควรได้รับวิธีการรับรู้แบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปากในการฝึกทักษะการพูด เพราะถ้าใช้วิธีอื่นความสามารถทางการพูดจะเกิดได้น้อย และเมื่อเด็กมีอายุมากขึ้นจึงใช้วิธีการได้รับการอธิบาย เพราะเด็กมีการพัฒนาความสามารถทางการพูด และมีความสามารถในการเข้าใจภาษามากขึ้นแล้ว อีกทั้งวิธีการได้รับการอธิบายยังเป็นวิธีที่ทำให้เด็กได้มีโอกาสเพิ่มการรับรู้คำศัพท์ซึ่งได้จากคำอธิบาย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็ก ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน ซึ่งผู้วิจัยมีได้สนใจในเรื่องของปฏิสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปร วิธีการรับรู้ทางภาษากับเพศ และ วิธีการรับรู้ทางภาษา กับ ระดับอายุ จากผลการศึกษาจะมีการศึกษาเพิ่มในเรื่องของปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรด้วย

2.2 ในการวิจัยเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกัน หรือมีสิ่งแวดล้อมทางภาษาที่ต่างกัน ควรที่จะศึกษาเพิ่มในเรื่องความชัดเจนในการออกเสียง เนื่องจาก การวิจัยนี้ผู้วิจัยสังเกตว่า แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา เด็กมีความสามารถในการออกเสียง ความชัดเจนของการพูด การออกเสียงตัวควบกล้ำ หรือการใช้เสียงภาษาถิ่นแตกต่างกัน

2.3 จากผลการศึกษาที่ปรากฏ ควรมีการศึกษาซ้ำในเรื่องนี้ โดยศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีสิ่งแวดล้อมทางภาษาต่างกันไป เช่น ไทยทรงดำ ไทยมอญ ไทยย้อ หรือไทยภูเขา ที่มีการสื่อสารภาษาถิ่นในครอบครัว เป็นต้น

2.4 ในการวิจัยเรื่องความสามารถทางการพูด ควรศึกษาตัวแปร ลักษณะรูปแบบการสื่อสารในครอบครัว รูปแบบการอบรมเลี้ยงดู และบุคลิกของผู้เลี้ยงดูเด็ก จากงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยพบว่าตัวแปรดังกล่าว น่าจะมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางการพูดของเด็ก

2.5 ในการศึกษาขั้นต่อไป ควรศึกษาเรื่องความคงทนของการรับรู้ทางภาษาในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา เพราะในงานวิจัยนี้มิได้มีการวัดค่าความคงทนในการจำคำศัพท์ที่เด็กพูดได้ในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา

2.6 ควรมีการทดลองโดยการแยกกลุ่มทดลองในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาเพื่อดูผลความสามารถทางการพูด ว่าผลการทดลองมีความแตกต่างจากงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยใช้การทดลองแบบวัดซ้ำ

2.7 ในการวิจัย ควรลดปริมาณคำศัพท์ที่วัดความสามารถทางการพูดให้น้อยลง เช่น ครั้งละ 4 คำ แต่เพิ่มกิจกรรมในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา ให้หลากหลายขึ้น เช่น การร้องเพลง การเล่านิทาน การใช้เสียงกระดิ่ง เป็นต้น โดยทั้งระยะของแต่ละการทดลองให้มากกว่า 1 วันเพื่อป้องกันการเกิด “ผลยกมา”(Carry over effects) คือ ผลจากการทดลองก่อนส่งผลกับผลการทดลองครั้งต่อไป

2.8 จากผลการศึกษานี้ผู้วิจัยในฐานะที่ศึกษาทางด้านจิตวิทยาพัฒนาการ ได้ทำการวิเคราะห์ผลเพิ่มในส่วนของการพัฒนาความสามารถทางการพูดของเด็กในแต่ละระดับอายุ และแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา เป็นร้อยละ เพื่อดูพัฒนาการทางการพูดของเด็กในแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษา (รายละเอียดดูที่ภาคผนวก) จากผลการวิเคราะห์แสดงว่า แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาอาจมีจุดเริ่มต้นทางการรับรู้ไม่พร้อมกัน จากข้อมูลดังกล่าว ทำให้น่าจะมีการศึกษาในเด็กที่มีระดับอายุตั้งแต่ 8 เดือน (เด็กมีพัฒนาการขั้นการเล่นเสียง) จนถึงเด็กอายุ 5 ปี เพื่อศึกษาว่า จุดเริ่มต้นของการรับรู้ทางภาษาที่ทำให้เด็กเกิดความสามารถทางการพูดเริ่มเกิดขึ้นที่ระดับอายุเท่าใด และเพื่อดูพัฒนาการทางพูดที่เกิดจากวิธีการรับรู้ทางภาษาที่ต่างกันว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กาญจนา ไพศาลภานุมาศ. (2529). การเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาด้านชนิดของถ้อยคำและชนิดของประโยคของเด็กอายุ 4-7 ปี ใน โรงเรียนชุมชนแออัดและชุมชนไม่แออัด : การศึกษาเฉพาะกรณี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- กานต์ รัตนพันธุ์. (2530). การศึกษาความสามารถทางภาษาของเด็กปฐมวัยที่ผู้ปกครองใช้และไม่ใช้จดหมายข่าวแบบสื่อสารสองทาง. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จันทิภา ลิ้มปิเจริญ. (2524). ความสามารถในการรู้จักคำและเข้าใจคำของนักเรียนอนุบาลในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา เนียมเปีย. (2522). พัฒนาการทางภาษาด้านจำนวนถ้อยคำและ ความซับซ้อนของประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- จินตนา สุทธจินดา. (2522). พัฒนาการภาษาด้านชนิดและสัดส่วนคำของเด็กก่อนวัยเรียน. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (กรุงเทพฯ) : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ชนันพร โอภาสพันธ์. (2536). การศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการทางภาษาพูดของเด็กไทยกลาง เด็กไทยเหนือ และเด็กไทยม้งที่มีอายุในช่วง 7-9 ปี. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- ดวงเดือน ศาสตรภัทร. (2535). การเปรียบเทียบทฤษฎีพัฒนาการเด็ก. กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ดาราวัลย์ เกษทอง. (2515, มกราคม). "การเรียนรู้ของเด็ก," วิทยาคาร. 18(2)
- เบญจมาศ ภูมิอมร. (2539). ความเข้าใจและการพูดค่านามของนักเรียนอนุบาล อายุ 3-4 ปี ในเขตเทศบาลเมืองขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ความผิดปกติทางการสื่อความหมาย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจวรรณ วรณรัตน์. (2530). การเรียนรู้โครงสร้างทางภาษาของเด็ก อายุ 2-6 ปี. วิทยานิพนธ์ คศ.ม. พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก. ถ่ายเอกสาร.
- ประภาศรี สุคนธชาติ. (2534). ผลของโปรแกรมกิจกรรมทางภาษาต่อความสามารถทางภาษาของเด็กในช่วงอายุ 24-36 เดือน ในสถาน สงเคราะห์เด็กอ่อนของรัฐ. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พินทิพย์ ทวยเจริญ. (2536). ภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา. กรุงเทพฯ : เอ็กเพรส มีเดีย.

- เพ็ญจันทร์ สุนทราจารย์. (2525). *ความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โรจน์ ราชประโคน. (2527). *การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งที่พูดภาษาเขมร ในจังหวัดบุรีรัมย์*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เรขา ทองสวัสดิ์. (2523). *"การศึกษาเปรียบเทียบเฉพาะกรณีของภาษาไทยกับภาษากะเหรี่ยงและภาษาแม้ว"*, ภาษาชาวเขา.
- วรรณนา จิตติโรจน์ไพบูลย์. (2537). *การสังเคราะห์งานวิจัยทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยา 2537*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ศรีเรือน แก้วกังวาล. (2519). *จิตวิทยาฝ่ายภาษา*. กรุงเทพฯ : แพรวพิทยา
- ศรียา นิยมธรรม. (2518). *พัฒนาการทางภาษา*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สิริมา ณ นคร. (2537). *การศึกษาตัวอย่างคำพูดในสถานการณ์ธรรมชาติ ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 5 ปี - 5 ปี 11 เดือน*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ความผิดปกติทางการสื่อความหมาย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- สุรินี จิตราพิทักษ์กุล. (2540). *การศึกษาความสามารถทางการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินระดับขั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่ง ที่ฝึกกา พูดโดยวิธีสอนพูดแบบสนทนาร่วมกับเกม*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- สมิตรา อังวัฒณกุล และ ภาสินี ศรีหิรัญ. (2526). *ความสามารถในการใช้ภาษาไทยของเด็กอายุ 2-3 ปี*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานการประถมศึกษา. (2539). *รายงานการวิจัยเปรียบเทียบพัฒนาการด้านการเคลื่อนไหว ด้านความคิดรวบยอด และด้านภาษาของนักเรียน ระดับอายุ 4-6 ปี*. พิษณุโลก : ศึกษาพิเศษ สำนักงานฯ.
- เสนอ ตริวิเศษ. (2542). *การวิเคราะห์ปัญหาการพูดและการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่4 ในเขตอำเภอขุนหาญ จังหวัดศรีสะเกษ ที่ใช้ภาษาเขมรและภาษาส่วยในชีวิตประจำวัน*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- อภิญา กังสนารักษ์. (2530). *การศึกษาพัฒนาการการศึกษาด้านจำนวนถ้อยคำและการใช้ประโยคในการสื่อสารของเด็กก่อนวัยเรียนที่อยู่ในสถานสงเคราะห์ของกรมประชาสงเคราะห์และในครอบครัวปกติ*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (กรุงเทพฯ). : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. อัดสำเนา.
- เอมอร ตรูวิเชียร. (2533). *ภาษาศาสตร์เชิงสังคมศาสตร์. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*.

- Bee,Helen. (1981). *The Develop Child*. Newyork : Harper & Row Publishers inc.
- Bloom,Lois. (1978). *Language Development and Language Disorder*. Sysney : John wiley & Sons.
- Brunner,J. (1983). *Child's talk:Learning to Use Language*. London : Fontana.
- Bryen,Diane Nelson. (1986). *Inquiries into Child Language*.
Boston : Mass : Allyn and Bacon.
- Davies,Roger & Houghton,Peter. (1995). *Mastering Psychology* . London : Macmillan press LTD.
- Feldman,Robert S. (1994). *Essentials of Understanding Psychology*. New York : McGraw - Hill.
- Florio,Ruane S. (1987,February). "Sosiolinguistics for Education Researchers" *American Educational Reserch Jornal* . 24 : 185 - 197.
- Gallaway,Clare & Richards,Brian J. (1994). *Input and Interaction in Language Acquisition*.
Cambrige : Cambridge University Press.
- Green,Judith & Coulson,Mark. (1995). *Language Understanding Current Issues*. Buckingham :
Open University Press.
- Leopold,W.F. (1939 - 1949). *Speech Development of a Bilingual Child : A Linguist's Record*, Vol
1 - 4. : Northwestern University Press.
- Lieberman,P. (1972). *The speech of Primates*. Mouton : The Hague.
- Matluck,Betty Jane Mace. (1977,November). "The Order of Auguiston of Certain Oral English
Structures by Native Speaking Children of Spanise, Lantoness, Tagalogy, and Ilokano
Learning English as a Second Language Between the Ages of Five and Ten,"
Dissertation Abstract Internationnal. 38 : 2621 - A.
- McCarthy,D. (1930). *The Language Development of The Preeschool Child*.
- Myers,David G. (1996). *Exploring Psychology*. New York : McGraw-Hill.
- Nelson,K. (1973). *Structure and startege in Lerning to Talk*.
- Ormson,J. & Ree,Jonathan. (1996). *The concise Encyclopedia of Western Phylosophy and
Philosophers*. London : Routledge.
- Owens,Jr., Robert E. (1996). *Language Development*. Boston : Allyn & Bacon.
- Pececi,Jean Stilwell. (1994). *Child Language*. London : Routledge.
- Schirmer,Barbara R. (1994). *Language and Literacy Development in Children Who are Deaf*.
Newyork : macmillan.
- Shore, Cecilia M. (1995). *Individual Differences in Language Development*. Thousand
Oaks,California : Sage Publication Inc.
- Whitehead,Marian R. (1990) *Language and literacy in the early years : and approach for education
students*. London : ST. Edomundsbusy Press Ltd.

Wu,Jiang. (1998,January). "Language,Play and General Development for Chiness Infants Todollers : Using Adapted Assessments," *Dissertation Abstracts International*. Ann Arbor,Mich : University Microfilm. 58(7) : 2465-A.

ภาคผนวก

- แบบสอบถามข้อมูลชีวะสังคม
- แบบวัดความสามารถทางการพูด

แบบสอบถามข้อมูลชีวะสังคม (สอบถามจากผู้เลี้ยงดู)

ชื่อ.....นามสกุล.....เพศ.....

วัน เดือน ปีเกิด

ภาษาที่ใช้สื่อสารในครอบครัว

ลำดับวิธีการทดลอง.....

แบบวัดความสามารถทางการพูด

คำศัพท์ชุด A		คำศัพท์ชุด B		คำศัพท์ชุด C	
คำศัพท์	คะแนน	คำศัพท์	คะแนน	คำศัพท์	คะแนน
1. มีด		1. ผึ่ง		1. หมัด	
2. ม้า		2. มด		2. หมวก	
3. ส้ม		3. ชาม		3. ส้อม	
4. กุ้ง		4. แกะ		4. ปู	
5. ห่าน		5. หอย		5. แห	
6. ร่ม		6. เรือ		6. แรด	
7. กลอง		7. กล้อง		7. กล้อง	
8. เขียด		8. ขวาน		8. กวาง	
9. มังคุด		9. องุ่น		9. ขนุน	
10. มะขาม		10. มะม่วง		10. มะยม	
11. กระเป๋		11. มะพร้าว		11. มะพร้าว	
12. มะเขือยาว		12. มะเขือเทศ		12. มะเขือพวง	

คำศัพท์เสริม

ภาพชุดคำศัพท์และคำอธิบาย

ภาพคำศัพท์ชุด A และคำอธิบาย

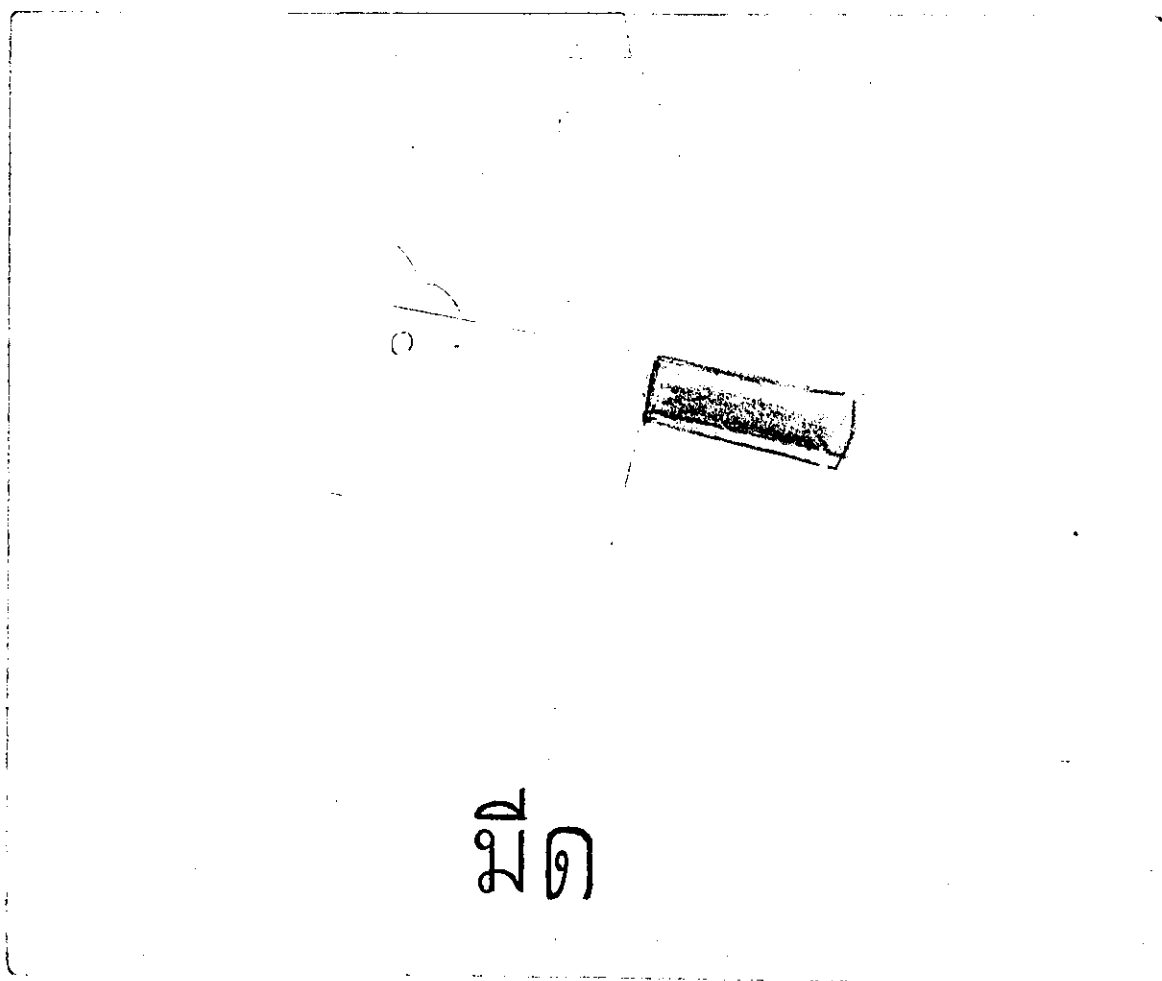
ภาพคำศัพท์ชุด B และคำอธิบาย

ภาพคำศัพท์ชุด C และคำอธิบาย

ภาพคำศัพท์เสริมชุด D และคำอธิบาย

ภาพคำศัพท์ชุด A และคำอธิบาย

1. มีด : อันนี้เอาไว้หั่นของเป็นชิ้นๆ ไว้สับหมู มีใบคมๆ ที่จับสีด้า เราเรียกว่า "มีด"
2. ม้า : เป็นสัตว์ หน้ายาว มีหางยาวสีด้า ตัวสีน้ำตาล วิ่งเร็ว เราเรียกว่า "ม้า"
3. ส้ม : เป็นผลไม้ ลูกกลมๆ มีน้ำรสหวานๆ สีสดๆแบบนี้ มีเมล็ดด้วย เราเรียกว่า "ส้ม"
4. กุ้ง : เป็นสัตว์ มีขาเยอะแยะ มีหนวดยาวๆ ว่ายอยู่ในน้ำ เราเรียกว่า "กุ้ง"
5. ห่าน : เป็นสัตว์ คอยาวๆ มีขนสีน้ำตาล จมูกสีน้ำตาล เราเรียกว่า "ห่าน"
6. ร่ม : เป็นของใช้ เอาไว้กางบังแดด บังฝน มีหลายสี เราเรียกว่า "ร่ม"
7. กลอง : เป็นของใช้ เอาไว้ตี มีเสียงดัง ต้ม ต้ม ต้ม เราเรียกว่า "กลอง"
8. เขียด : เป็นสัตว์ กระโดดได้ไกล ตัวสีเขียว มีนิ้วเป็นปุ่มกลมๆ ว่ายน้ำได้ อยู่บนบกได้ เราเรียกว่า "เขียด"
9. มังคุด : เป็นผลไม้กินได้ ลูกกลมๆสีม่วง มีจุดสีเขียว เนื้อสีขาวมีรสหวานๆเปรี้ยวๆ อร่อย เราเรียกว่า "มังคุด"
10. มะขาม : เป็นผลไม้ กินได้ มีเปลือกสีน้ำตาลยาวๆ รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะขาม"
11. กระเป๋ : เป็นของ เอาไว้ใส่สตางค์ ใส่ของ เปิดได้ มีสีแดง เราเรียกว่า "กระเป๋"
12. มะเขือยาว : เอาไว้กิน ลูกกลมๆจริงๆ สีม่วง มีก้านสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือยาว"

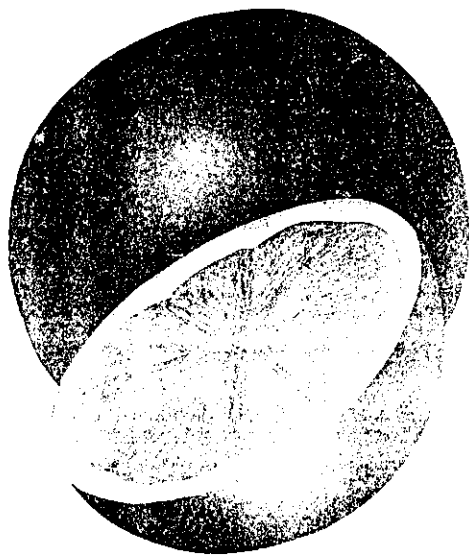
มิด

1. มิด : อันนี้เอาไว้หั่นของเป็นชิ้นๆ ไว้สับหมู มีใบคมๆ ที่จับสีดำ เราเรียกว่า "มิด"

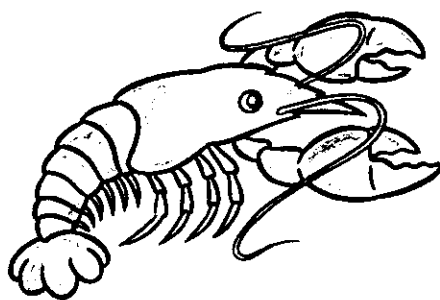
ม้า • HORSE

2. ม้า : เป็นสัตว์ หน้ายาว มีหางยาวสีดำ ตัวสีน้ำตาล วิ่งเร็ว เราเรียกว่า "ม้า"

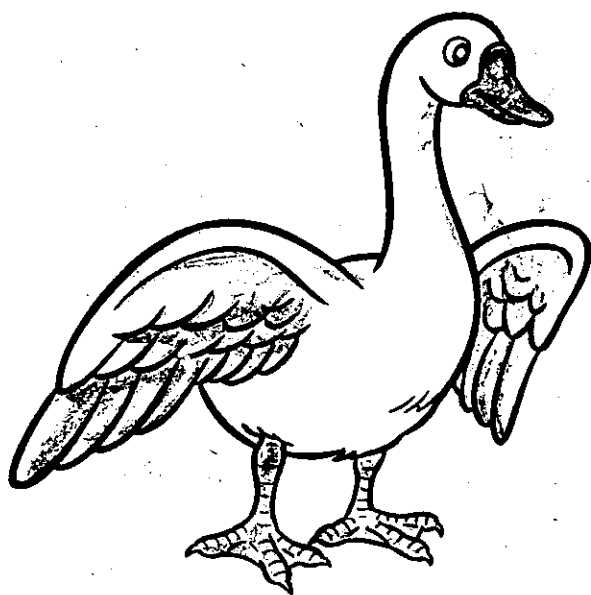
ส้ม
ORANGE

3. ส้ม : เป็นผลไม้ ลูกกลมๆ มีน้ำรสหวานๆ สีสดๆแบบนี้ มีเมล็ดด้วย เราเรียกว่า "ส้ม"

กุ้ง

4. กุ้ง : เป็นสัตว์ มีขาเยอะแยะ มีหนวดยาวๆว่ายอยู่ในน้ำ เราเรียกว่า "กุ้ง"

ห่าน

5. ห่าน : เป็นสัตว์ คอยาวๆ มีขนสีน้ำตาล จมูกสีน้ำตาล เราเรียกว่า "ห่าน"

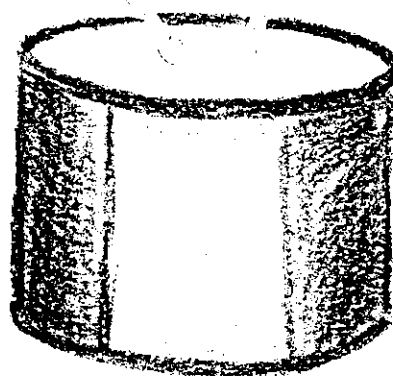
ม ๒

ร่ม

รล'ละ) ร่ม

6. ร่ม : เป็นของใช้ เอาไว้กางบังแดด บังฝน มีหลายสี เราเรียกว่า "ร่ม"

กลอง

7. กลอง : เป็นของให้ เอาไว้ตี มีเสียงดัง ตุ่ม ตุ่ม ตุ่ม , เราเรียกว่า "กลอง"

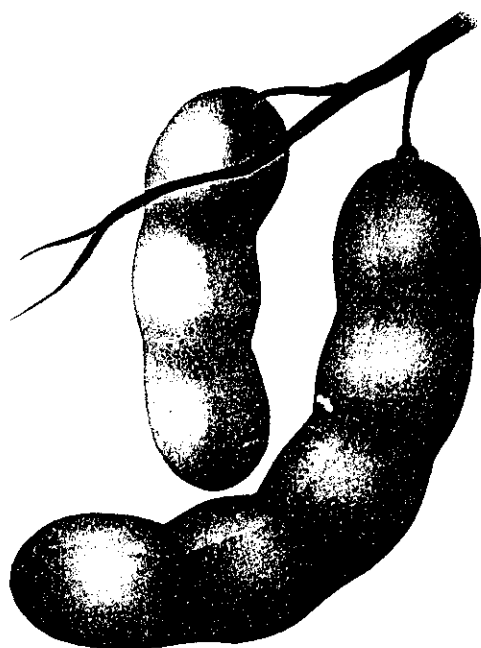
8. เขียด : เป็นสัตว์ กระโดดได้ไกล ตัวสีเขียว มีนิ้วเป็นปุ่มกลมๆ ว่ายน้ำได้ อยู่บนบกได้ เราเรียกว่า "เขียด"

มังคุด

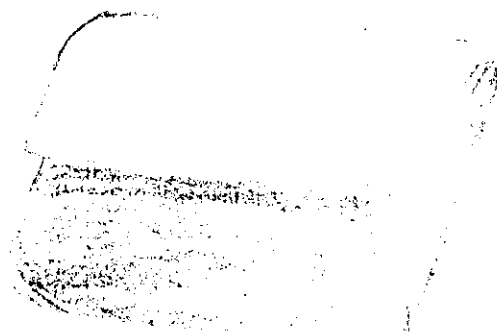
MANGOSTEEN

9. มังคุด : เป็นผลไม้กินได้ ลูกกลมๆสีม่วง มีจุดสีเขียว เนื้อสีขาวมีรสหวานๆเปรี้ยวๆ อร่อย เราเรียกว่า "มังคุด"

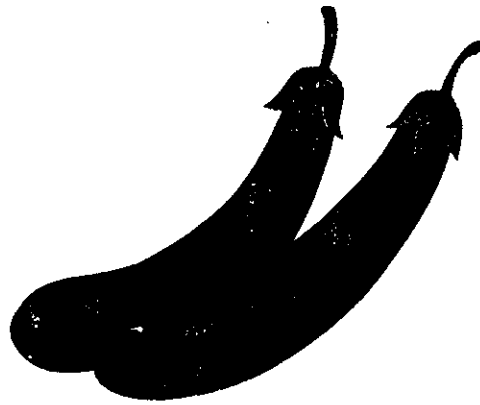
มะขาม
TAMARIND

10. มะขาม : เป็นผลไม้ กินได้ มีเปลือกสีน้ำตาลยาวๆ รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะขาม"

กระเป๋

11. กระเป๋ : เป็นของ เอาไว้ใส่สตางค์ ใส่ของ เปิดได้ มีสีแดง เราเรียกว่า "กระเป๋"

มะเขือยาว

EGGPLANT

12. มะเขือยาว : เอาไว้กิน ลูกกลมๆรีๆ สีม่วง มีก้านสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือยาว"

ภาพคำศัพท์และคำอธิบาย ชุด B

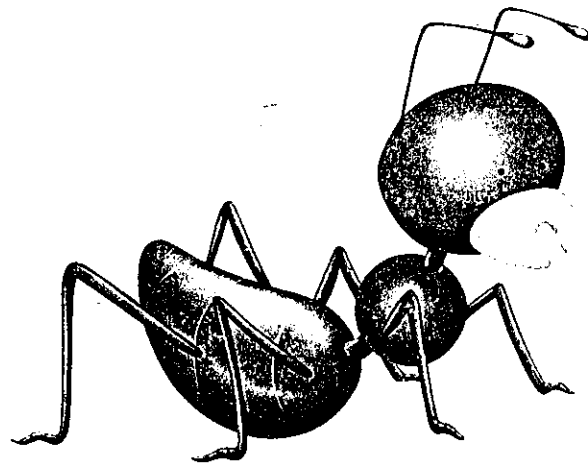
1. ผึ้ง : เป็นสัตว์ มีปีกบางๆ มีหนวดยาวอยู่บนหัว บินได้ ชอบกินน้ำหวาน เราเรียกว่า "ผึ้ง"
2. มด : เป็นสัตว์ ตัวเล็ก กัดเจ็บ มีหนวดสีแดง มันชอบกินขนมหวานๆ เราเรียกว่า "มด"
3. ชาม : เป็นของใช้ เอาไว้ใส่แกง ใส่ก๋วยเตี๋ยว หรือใส่ขนมก็ได้ เราเรียกว่า "ชาม"
4. แกะ : เป็นสัตว์ มีขนฟูหยิก นุ่มๆ สีขาว มีขา 4 ขา หน้าตาใจดี เราเรียกว่า "แกะ"
5. หอย : เป็นสัตว์ มีเปลือกแข็งเป็นรอยหยัก ข้างในเป็นตัวนุ่มๆ เอามาผัด หรือลวกกินได้ เราเรียกว่า "หอย"
6. เรือ : เป็นของใช้ เอาไว้เวลาไปเที่ยวทางน้ำ เราจะนั่งมันออกไปในทะเล เราเรียกว่า "เรือ"
7. กล้อง : เป็นของใช้ เราเอาไว้ถ่ายรูป มีรูปสวยๆ เก็บไว้ดู เราเรียกว่า "กล้อง"
8. ขวาน : เป็นของใช้ เอาไว้ตัดไม้มาทำฟัน มีด้ามจับสีน้ำตาล เราเรียกว่า "ขวาน"
9. องุ่น : เป็นผลไม้ เอาไว้กิน ลูกกลมๆ สีม่วงรวมติดกันเป็นพวง รสหวานอร่อย เราเรียกว่า "องุ่น"
10. มะม่วง : เป็นผลไม้ ลูกสีเขียว ถ้าสุกเป็นสีเหลือง มีทั้งรสมัน และเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะม่วง"
11. มะปราง : เป็นผลไม้ ลูกกลมรี สีส้ม รสหวานหอม มีใบสีเขียว เราเรียกว่า "มะปราง"
12. มะเขือเทศ : เป็นผลไม้ ลูกกลม สีแดง รสเปรี้ยวหวาน มีจุดสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือเทศ"

ผึ้ง • BEE

1. ผึ้ง : เป็นสัตว์ มีปีกบางๆ มีหนวดยาวอยู่บนหัว บินได้ ชอบกินน้ำหวาน เราเรียกว่า "ผึ้ง"

A ^{เอ}
a

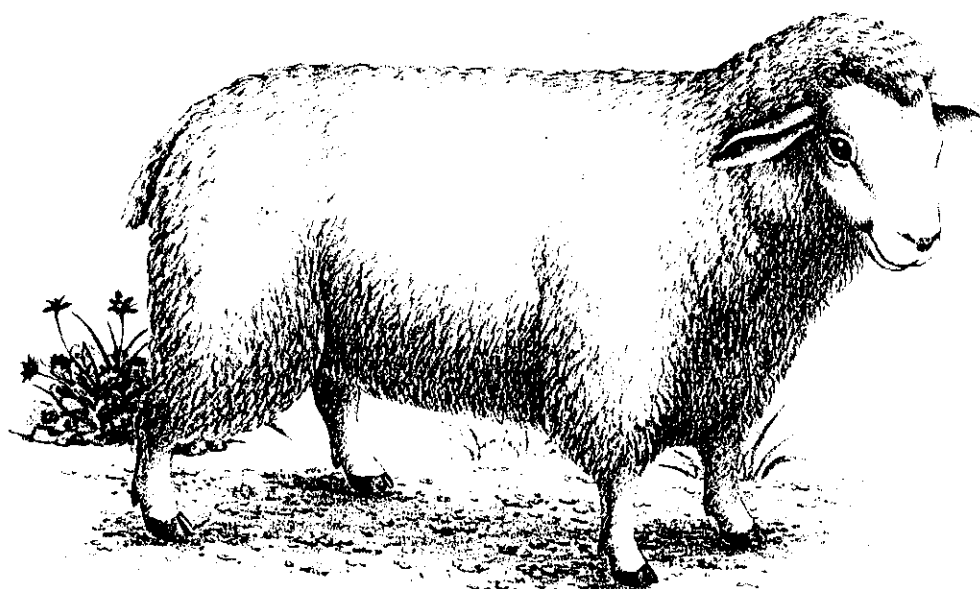
ANT (แอนท) มด

2. มด : เป็นสัตว์ ตัวเล็ก กัดเจ็บ มีหนวดสีแดง มันชอบกินขนมหวานๆ เราเรียกว่า "มด"

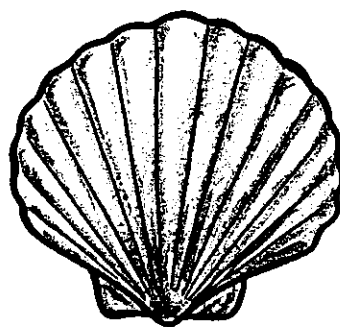
ชาม
BOWL

3. ชาม : เป็นของใช้ เอาไว้ใส่แกง ใส่ก๋วยเตี๋ยว หรือใส่ขนมก็ได้ เราเรียกว่า "ชาม"

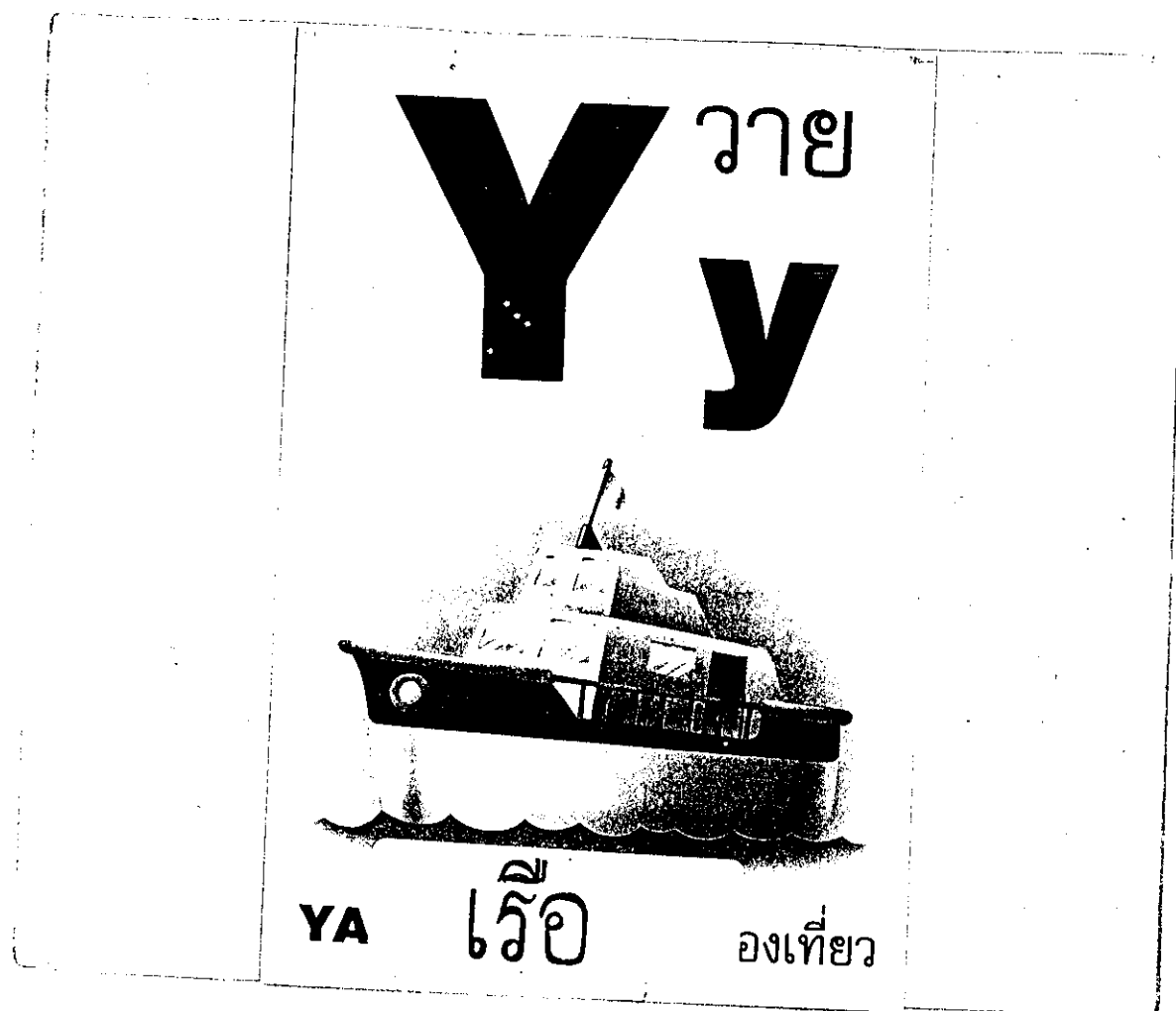
แกะ • SHEEP

4. แกะ : เป็นสัตว์ มีขนฟูหยิก นุ่มๆ สีขาว มีขา 4 ขา หน้าตาใจดี เราเรียกว่า "แกะ"

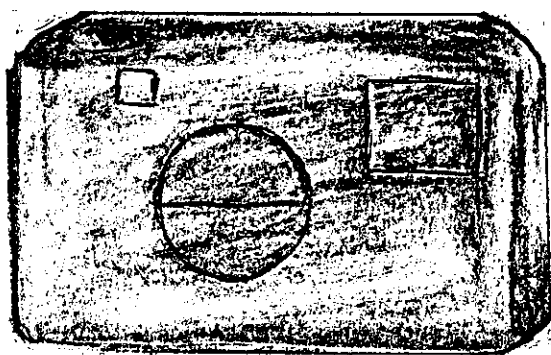

หอย

5. หอย : เป็นสัตว์ มีเปลือกแข็งเป็นรอยหยัก ข้างในเป็นตัวนุ่มๆ เอามาผัด หรือลวกกินได้
เราเรียกว่า "หอย"

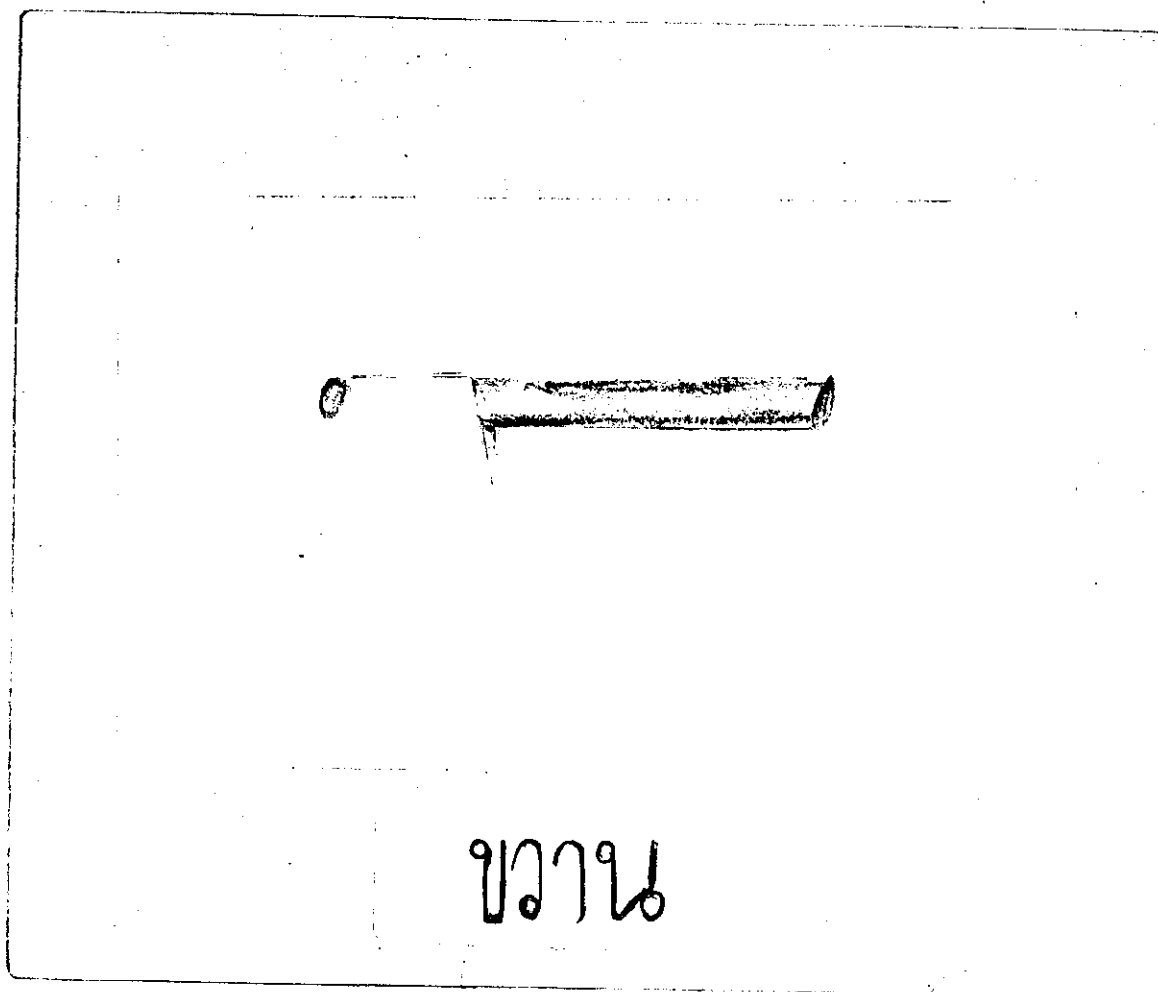

6. เรือ : เป็นของใช้ เอาไว้เวลาไปเที่ยวทางน้ำ เราจะนั่งมันออกไปในทะเล เราเรียกว่า "เรือ"

กล่อง

7. กล่อง : เป็นของใช้ เราเอาไว้ถ่ายรูป มีรูปสวยๆเก็บไว้ดู เราเรียกว่า "กล่อง"

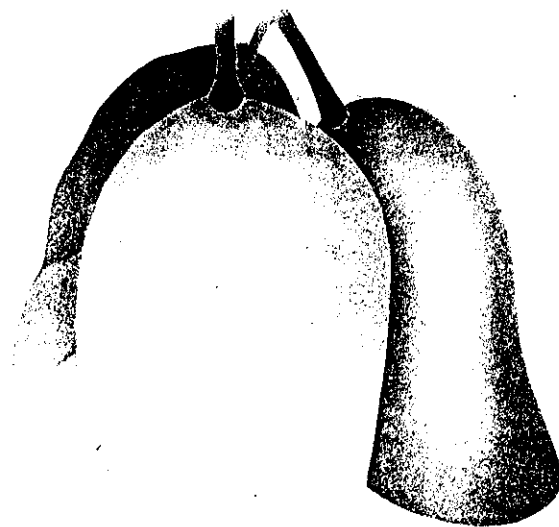

8. ขวาน : เป็นของใช้ เอาไว้ตัดไม้มาทำฟืน มีด้ามจับสนั้ตาล เราเรียกว่า "ขวาน"

องุ่น
GRAPE

9. องุ่น : เป็นผลไม้เอาไว้มากิน ลูกกลมๆสีม่วงรวมติดกันเป็นพวง รสหวานอร่อย
เราเรียกว่า "องุ่น"

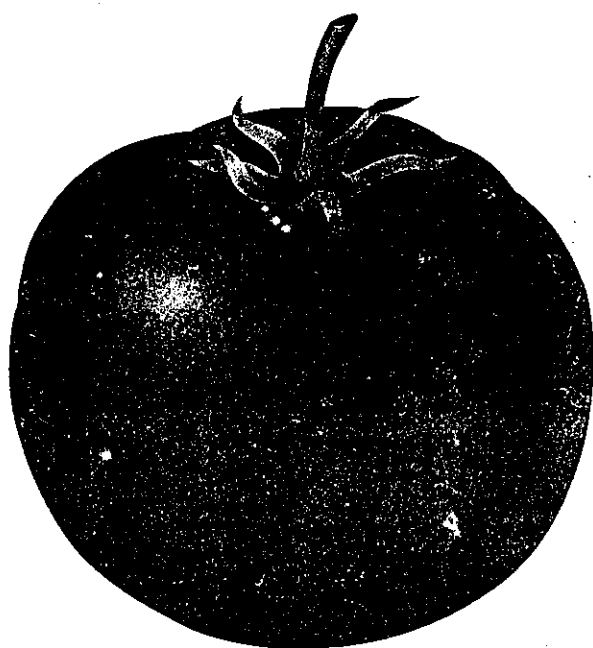
มะม่วง
MANGO

10. มะม่วง : เป็นผลไม้ ลูกสีเขียว ถ้าสุกเป็นสีเหลือง มีทั้งรสมัน และเปรี้ยว
เราเรียกว่า "มะม่วง"

มะปราง MARIN PLUM

11. มะปราง : เป็นผลไม้ ลูกกลมรี สีส้ม รสหวานหอม มีใบสีเขียว เราเรียกว่า "มะปราง"

 มะเขือเทศ

12. มะเขือเทศ : เป็นผลไม้ ลูกกลม สีแดง รสเปรี้ยวหวาน มีจุดสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือเทศ"

ภาพคำศัพท์และคำอธิบาย ชุด C

1. หมัด : เป็นสัตว์ ตัวเล็กๆสีน้ำตาล มีขาเล็กๆ ชอบอยู่ในหมา กัดเจ็บ เราเรียกว่า "หมัด"
2. หมวก : เป็นของใช้ ไว้ใส่บนหัว มีปีก เอาไว้กันแดดเวลาออกไปเที่ยว เราเรียกว่า "หมวก"
3. ส้อม : เป็นของใช้ มีซี่ๆ เอาไว้ใช้เวลากินข้าว หรือไว้จิ้มลูกชิ้น จิ้มไก่ทอดกิน เราเรียกว่า "ส้อม"
4. ปู : เป็นสัตว์อยู่ในน้ำ มีเปลือกแข็ง มีขา แล้วก็มีการเอาไว้หนีบมือได้ เอามาต้มกินได้ เรียกว่า "ปู"
5. แห : เป็นของใช้ ทำจากเชือกสีดำเส้นเล็ก เอาไว้เหวี่ยงเพื่อจับปลาในคลอง เราเรียกว่า "แห"
6. แรด : เป็นสัตว์ ตัวอ้วน สีเทา มีนออยู่ที่หัว ขาสั้นกลม ที่หูมีขนและมีหาง อันเล็กๆ เราเรียกว่า "แรด"
7. กล้อง : เป็นของใช้ เอาไว้ใส่ของ ใส่ขนมก็ได้ เราเรียกว่า "กล้อง"
8. กวาง : เป็นสัตว์ มีเขาสวยงามเป็นก้าน ตัวสีน้ำตาล มีลายจุดสีขาว เราเรียกว่า "กวาง"
9. ขนุน : เป็นผลไม้ ลูกใหญ่เปลือกเป็นหนามๆ เนื้อข้างในสีเหลือง กลิ่นหอม รสหวาน มีเมล็ดสีขาวอยู่ข้างใน เราเรียกว่า "ขนุน"
10. มะยม : เป็นผลไม้ ลูกกลมเป็นหยัก สีเหลือง อยู่รวมเป็นพวง รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะยม"
11. มะพร้าว : เป็นผลไม้ ลูกกลมสีเขียว กินน้ำมีรสหวานและหอม ถ้าผ่าเนื้อ ข้างในสีขาว รสมันอร่อย เราเรียกว่า "มะพร้าว"
12. มะเขือพวง : มีลูกกลมๆ สีเขียว ลูกเล็ก อยู่กันเป็นกลุ่มเอาไว้ใส่แกงกินได้ เราเรียกว่า "มะเขือพวง"

หมัด

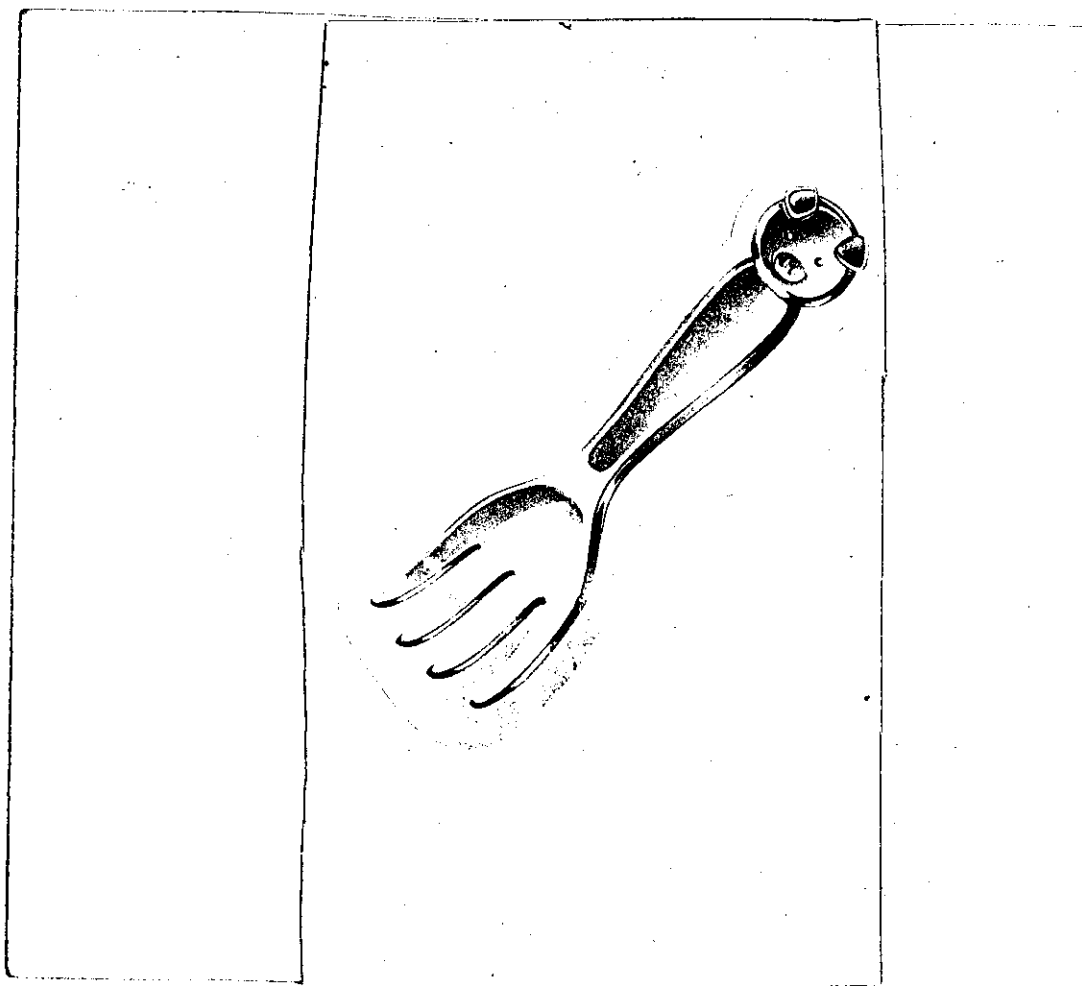
1. หมัด : เป็นสัตว์ ตัวเล็กๆสีน้ำตาล มีขาเล็กๆ ชอบอยู่ในหมา กัดเจ็บ เราเรียกว่า "หมัด"

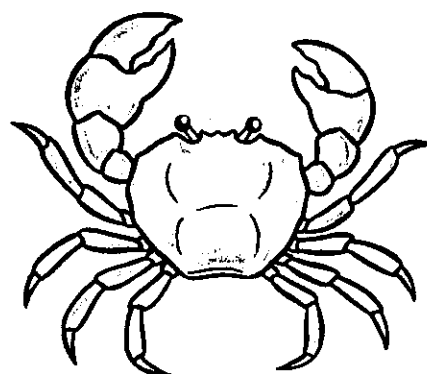
หมวก

HAT

2. หมวก : เป็นของใช้ ไว้ใส่บนหัว มีปีก เอาไว้กันแดดเวลาออกไปเที่ยว เราเรียกว่า "หมวก"

3. ส้อม : เป็นของใช้ มีซี่ๆ เอาไว้ใช้เวลากินข้าว หรือไว้จิ้มลูกชิ้น จิ้มไก่ทอดกิน เราเรียกว่า "ส้อม"

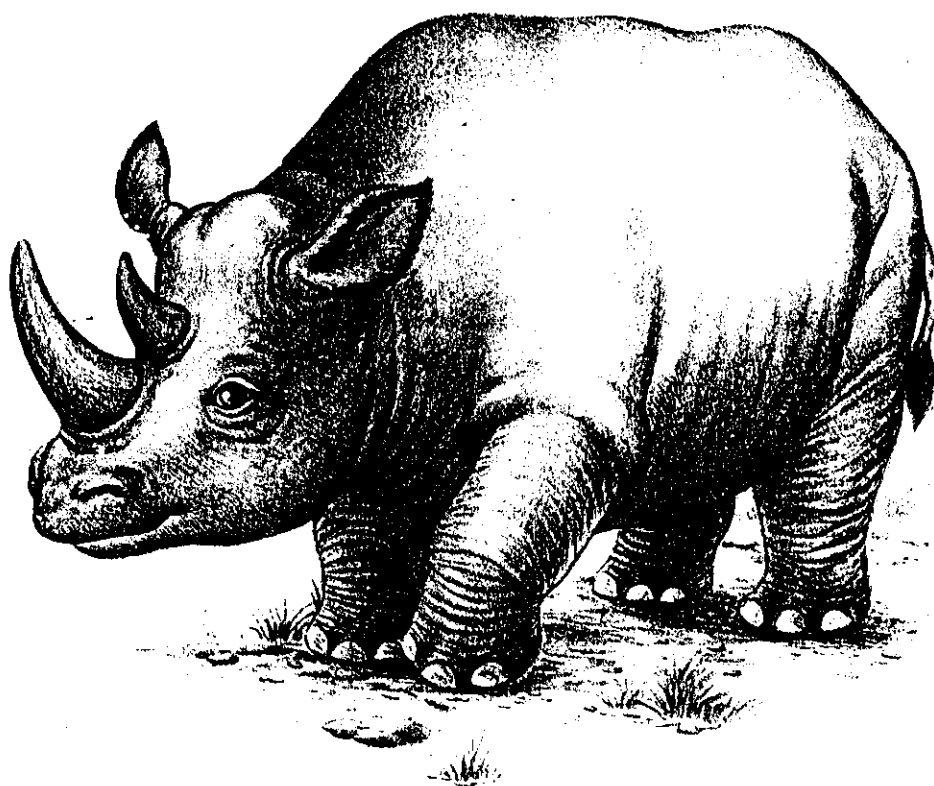

ปู

4. ปู : เป็นสัตว์อยู่ในน้ำ มีเปลือกแข็ง มีขา แล้วก็มีการเอาไว้หนีบมือได้ เอามาต้มกินได้
เรียกว่า "ปู"

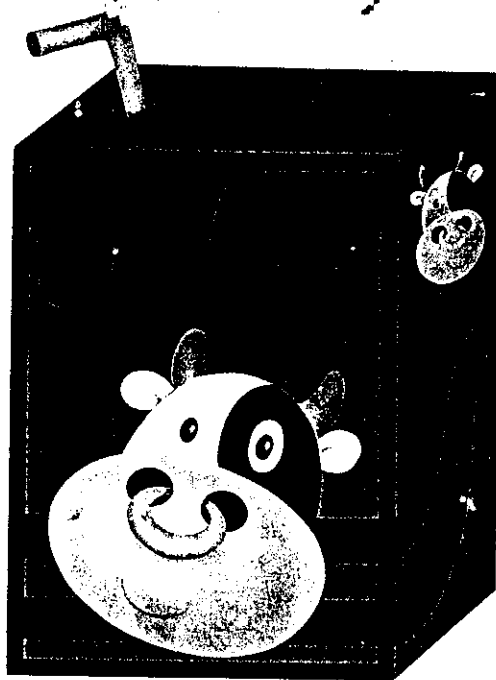

5. แท้ : เป็นของใช้ ทำจากเชือกสีดำเส้นเล็ก เอาไว้เหยี่ยงเพื่อจับปลาในคลอง
เราเรียกว่า "แท้"

แรด • RHINOCEROS

6. แรด : เป็นสัตว์ ตัวอ้วน สีเทา มีนออยู่ที่หัว ขาสั้นกลม ที่หูมีขนและมีหาง อันเล็กๆ
เราเรียกว่า "แรด"

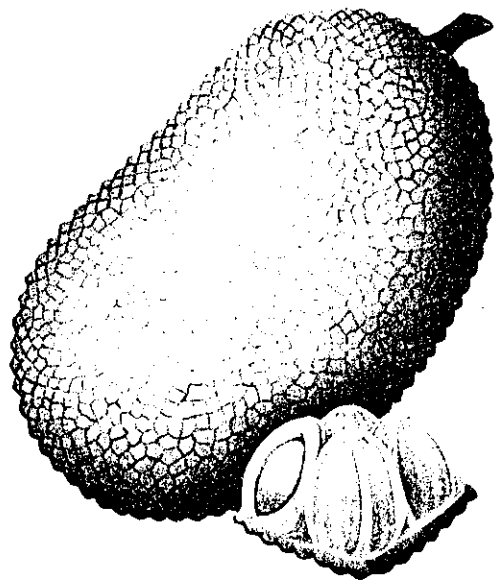
กล่อง

7. กล่อง : เป็นของใช้ เอาไว้ใส่ของ ใส่นมก็ได้ เราเรียกว่า "กล่อง"

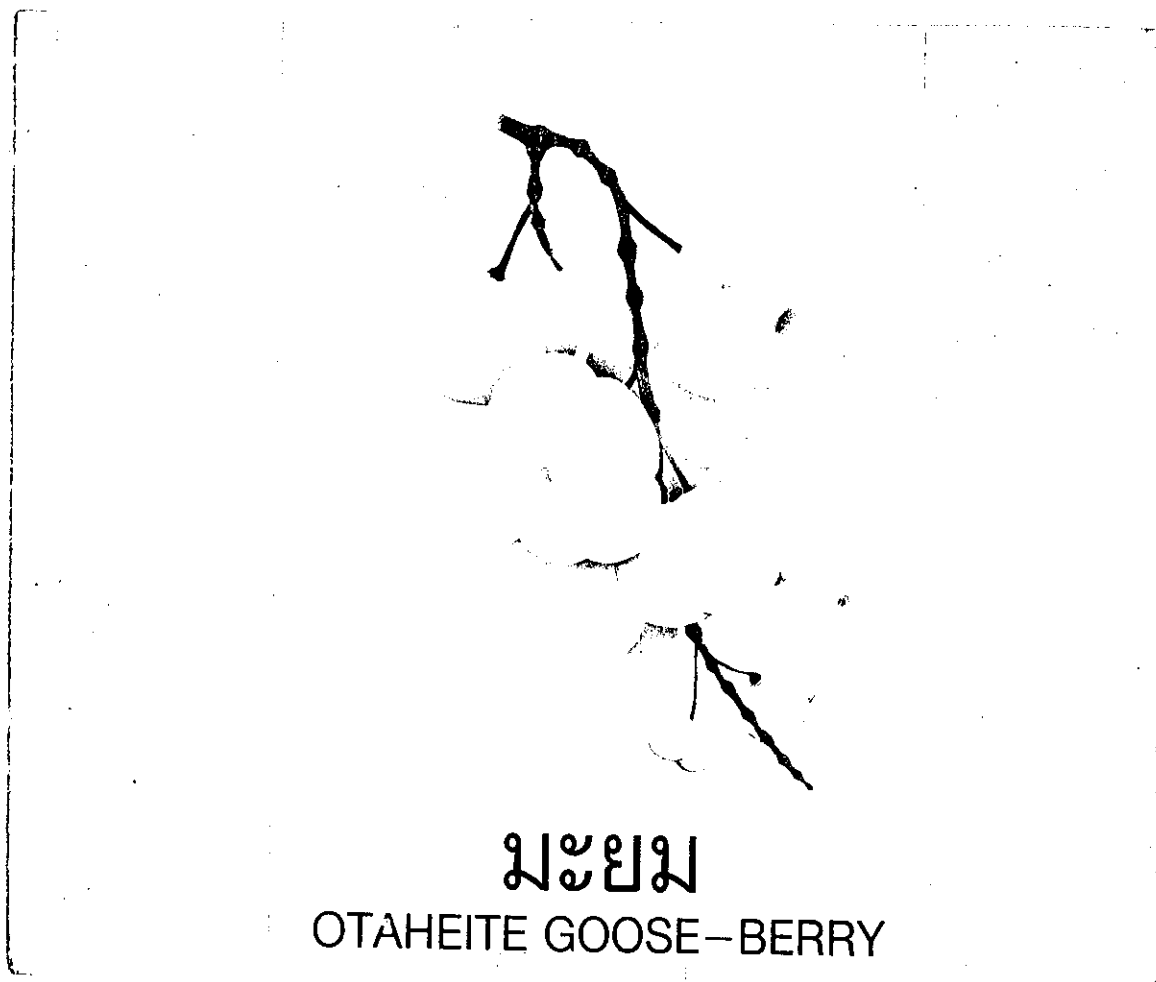
กวาง•DEER

8. กวาง : เป็นสัตว์ มีเขาสวยงามเป็นก้าน ตัวสีน้ำตาล มีลายจุดสีขาว เราเรียกว่า "กวาง"

ขนุน
JACKFRUIT

9. ขนุน : เป็นผลไม้ ลูกใหญ่เปลือกเป็นหนามๆ เนื้อข้างในสีเหลือง กลิ่นหอม รสหวาน
มีเมล็ดสีขาวอยู่ข้างใน เราเรียกว่า "ขนุน"

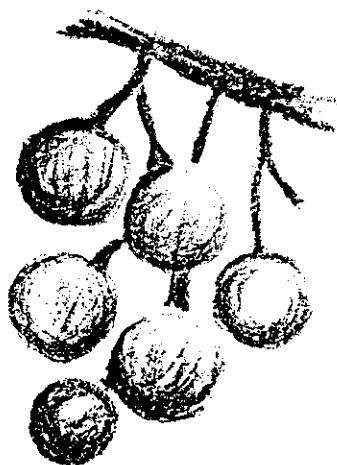

10. มะยม : เป็นผลไม้ ลูกกลมเป็นหยัก สีเหลือง อยู่รวมเป็นพวง รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะยม"

มะพร้าว
COCONUT

11. มะพร้าว : เป็นผลไม้ ลูกกลมสีเขียว กินน้ำมีรสหวานและหอม ถ้าฝาน้ำ ข้างในสีขาว รสมัน
อร่อย เราเรียกว่า "มะพร้าว"

มะเขือพวง

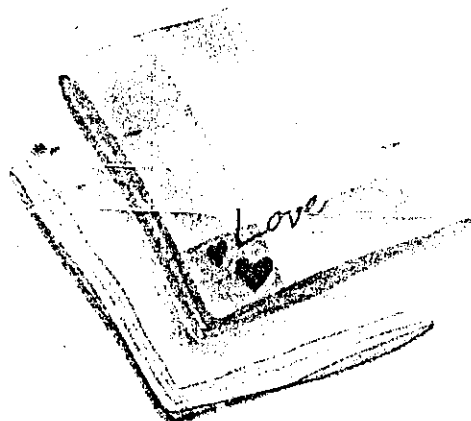
12. มะเขือพวง : มีลูกกลมๆ สีเขียว ลูกเล็ก อยู่กันเป็นกลุ่มเอาไว้ใส่แกงกินได้ เราเรียกว่า "มะเขือพวง"

คำศัพท์เสริมชุด D ใช้เมื่อเด็กสามารถพูดคำศัพท์ที่อยู่ในชุด A, B หรือ C ได้ ก่อนที่จะได้รับการบอกชื่อคำศัพท์นั้นๆ โดยที่จะเลือกใช้เฉพาะคำศัพท์ที่อยู่ในลำดับเดียวกันกับคำศัพท์ที่เด็กรู้จักเท่านั้น

คำศัพท์เสริม ชุด D	
ลำดับที่	คำศัพท์
1	ผ้า
2	หมอน
3	ชั้น
4	แพะ
5	หงส์
6	ลิง
7	กลอน
8	เขียง
9	ขนม
10	มะนาว
11	มะกรูด
12	มะเขือเปราะ

ภาพคำศัพท์และคำอธิบาย ชุด D

1. ผ้า : เป็นของใช้ เอาไว้เช็ดหน้า เช็ดตัวเวลาเหงื่อออก หรือตัวเปียก เราเรียกว่า "ผ้า"
2. หมอน : เป็นของใช้ เอาไว้หนุนหัวเวลานอน นุ่มๆ เราเรียกว่า "หมอน"
3. ชั้น : เป็นของใช้ เอาไว้วางของ วางของเล่น ตุ๊กตา มันท่อต่างๆกัน เราเรียกว่า "ชั้น"
4. แพะ : เป็นสัตว์ มีเขาสั้นๆ มีหนวดยาว มีขนสีขาว เราเรียกว่า "แพะ"
5. หงส์ : เป็นสัตว์มีปีก คอยาว มีขนสีขาวทั้งตัว ชอบลอยตัวอยู่ในน้ำ เราเรียกว่า "หงส์"
6. ลิง : เป็นสัตว์ ตัวสีน้ำตาล มีหางยาว ชอบอยู่บนกิ่งไม้ ทำทางชน เราเรียกว่า "ลิง"
7. กลอน : เป็นของใช้ เอาไว้ติดตามประตู จะได้ปิดประตูไว้ไม่ให้ขโมยเข้าบ้านเราเรียกว่า "กลอน"
8. เขียง : เป็นของใช้ ทำจากไม้ เป็นแผ่นกลมๆ เอาไว้รองเวลาสับหมู เราเรียกว่า "เขียง"
9. ขนม : เป็นของกินได้ มีหลายแบบ สีสวย อร่อย เราเรียกว่า "ขนม"
10. มะนาว : เป็นผลไม้เอาไว้ใส่แกง ลูกกลมโตสีเขียว มีกลิ่นหอม รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะนาว"
11. มะกรูด : เป็นผลไม้ ผิวขรุขระ สีเขียว มีรสเปรี้ยว กลิ่นหอม เอามาสระผมได้
เราเรียกว่า "มะกรูด"
12. มะเขือเปราะ : มีลูกกลม เอาไว้กินกับน้ำพริก กรอบมีรสหวาน มีสีขาวตรงกันและ ปลายมีสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือเปราะ"

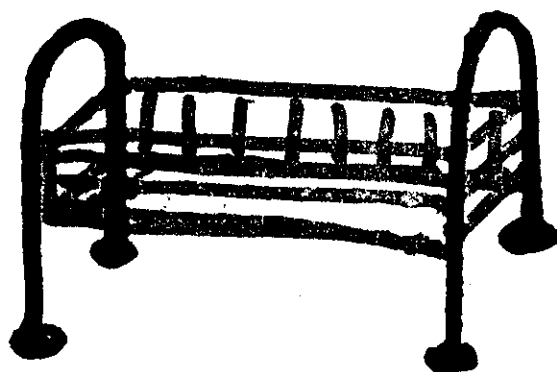
ผ้า

1. ผ้า : เป็นของใช้ เอาไว้เช็ดหน้า เช็ดตัวเวลาเหงื่อออก หรือตัวเปียก เราเรียกว่า "ผ้า"

๒๑๓๐๒๖

2. หมอน : เป็นของใช้ เอาไว้หนุนหัวเวลานอน นุ่มๆ เราเรียกว่า "หมอน"

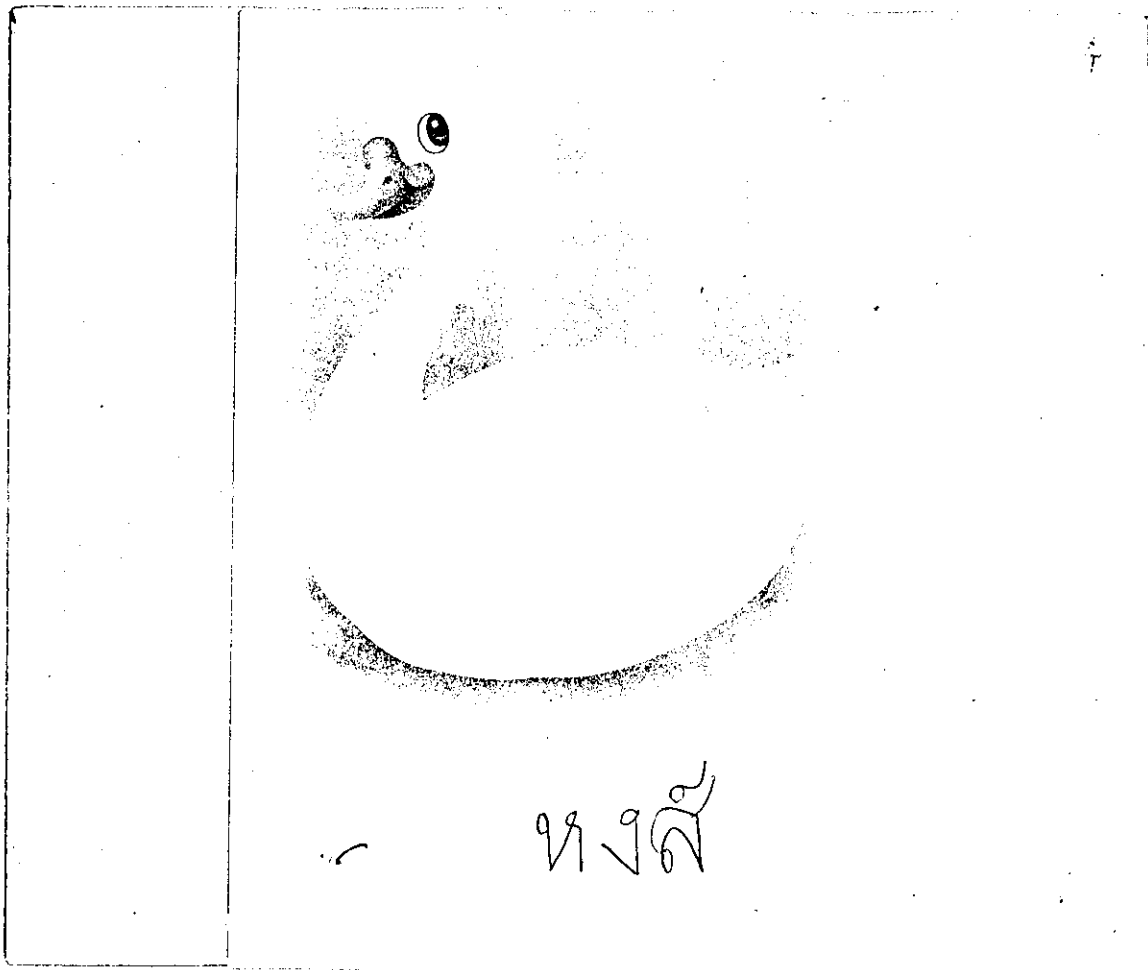

3. ชั้น : เป็นของใช้ เอาไว้วางของ วางของเล่น ตุ๊กตา ม้านั่งนกก้น เราเรียกว่า "ชั้น"

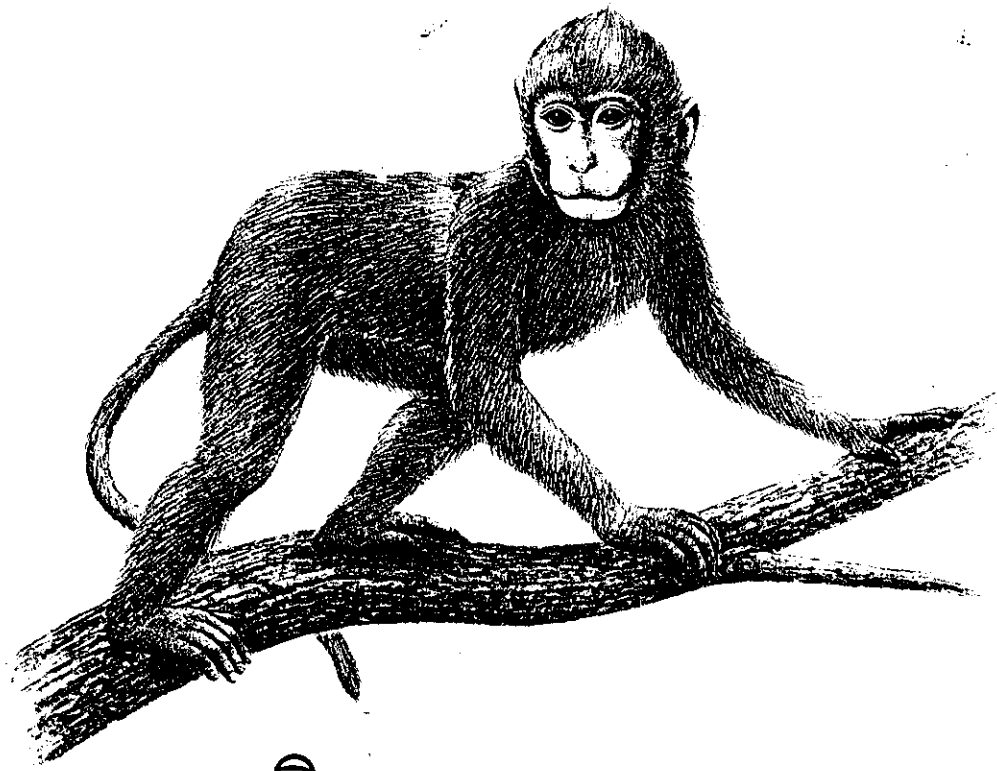

แพะ • GOAT

4. แพะ : เป็นสัตว์ มีเขาสั้นๆ มีหนวดยาว มีขนสีขาว เราเรียกว่า "แพะ"

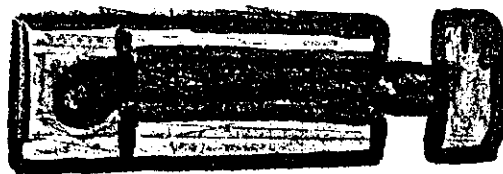

5. หงส์ : เป็นสัตว์มีปีก คอยาว มีขนสีขาวทั้งตัว ชอบลอยตัวอยู่ในน้ำ เราเรียกว่า "หงส์"

ลิง • MONKEY

6. ลิง : เป็นสัตว์ ตัวสีน้ำตาล มีหางยาว ชอบอยู่บนกิ่งไม้ ทำทางชน เราเรียกว่า "ลิง"

กลอน

7. กลอน : เป็นของใช้ เอาไว้ติดตามประตู จะได้ปิดประตูไว้ไม่ให้ขโมยเข้าบ้านเราเรียกว่า "กลอน"

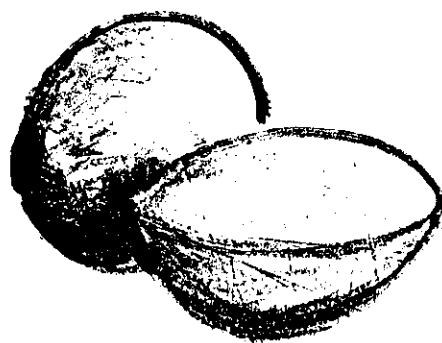
๖
เขียง

8. เขียง : เป็นของใช้ ทำจากไม้ เป็นแผ่นกลมๆ เอาไว้รองเวลาสับหมู เราเรียกว่า "เขียง"

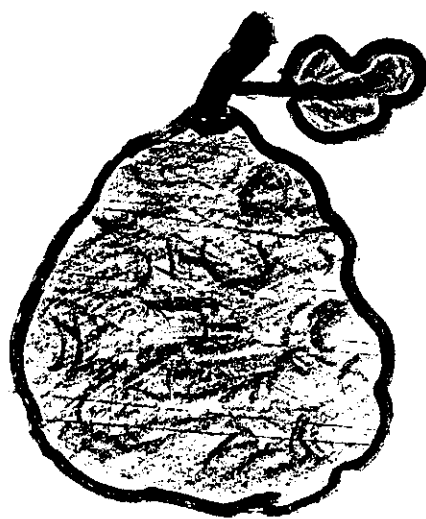
ขนม

9. ขนม : เป็นของกินได้ มีหลายแบบ สีสวย อร่อย เราเรียกว่า "ขนม"

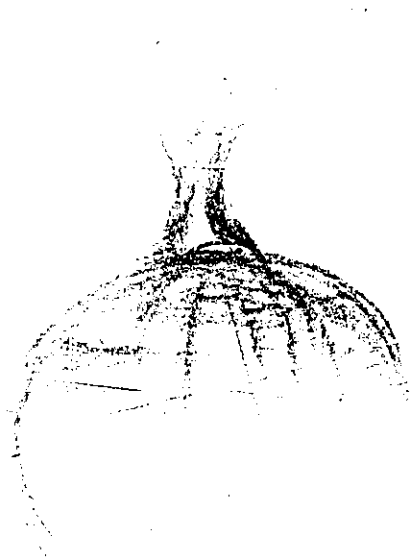
มะนาว

10. มะนาว : เป็นผลไม้เอาไว้ใส่แกง ลูกกลมโตสีเขียว มีกลิ่นหอม รสเปรี้ยว เราเรียกว่า "มะนาว"

มะ ก รูด

11. มะกรูด : เป็นผลไม้ ผิวขรุขระ สีเขียว มีรสเปรี้ยว กลิ่นหอม เอามาสระผมได้
เราเรียกว่า "มะกรูด"

มะเขือเปราะ

12. มะเขือเปราะ : มีลูกกลม เอาไว้กินกับน้ำพริก กรอบมีรสหวาน มีสีขาวตรงกันและ ปลายมีสีเขียว เราเรียกว่า "มะเขือเปราะ"

ตาราง 39 ค่าอำนาจจำแนกและค่าความเชื่อมั่นของคำศัพท์ที่คัดเลือกมาใช้ในการวิจัย

คำศัพท์ ชุด A		คำศัพท์ ชุด B		คำศัพท์ ชุด C	
คำศัพท์	ค่า (t)	คำศัพท์	ค่า (t)	คำศัพท์	ค่า (t)
1. มีด	3.900	1. ผึ้ง	4.039	1. หมัด	2.740
2. ม้า	4.520	2. มด	5.761	2. หมวก	5.320
3. ส้ม	4.249	3. ชาม	3.468	3. ส้อม	3.479
4. กุ้ง	3.495	4. แกะ	2.741	4. ปู	6.417
5. ห่าน	4.193	5. หอย	3.448	5. แห	3.654
6. ร่ม	2.774	6. เรือ	2.646	6. แรด	2.701
7. กลอง	3.363	7. กล้อง	3.779	7. กล่อง	3.825
8. เขียด	6.732	8. ขวาน	5.968	8. กวาง	6.449
9. มังคุด	2.864	9. อุ่น	3.128	9. ขนุน	3.117
10. มะขาม	2.116	10. มะม่วง	2.754	10. มะยม	2.856
11. กระเป๋	3.258	11. มะปราง	3.119	11. มะพร้าว	3.334
12. มะเขือยาว	2.896	12. มะเขือเทศ	2.945	12. มะเขือพวง	2.928
$r = .9207$		$r = .9226$		$r = .9201$	

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ = .9729

ตาราง 40 คะแนนความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน จำแนกตามระดับอายุ และวิธีการรับรู้ทางภาษา (ร้อยละ)

สิ่งแวดล้อม ทางภาษา	วิธีการรับรู้ทางภาษา	ระดับอายุ (เดือน)		
		18 – 22 คะแนน (%)	23 – 26 คะแนน (%)	27 – 30 คะแนน (%)
ไทย	M 1	30	47	75
	M 2	52	70	86
	M 3	35	53	79
พวน	M 1	32	48	69
	M 2	54	70	87
	M 3	34	53	69

จากตาราง 40 พบว่า ทั้งเด็กไทย และเด็กไทยพวน ที่มีระดับอายุ 18 – 22 เดือนที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบการฟังเสียงและอ่านริมฝีปาก มีคะแนนความสามารถทางการพูดเกิน ร้อยละ 50 ซึ่งคะแนนสูงกว่าวิธีการรับรู้ทางภาษาแบบอื่น แสดงให้เห็นว่า เด็กมีความสามารถในการรับรู้ภาษาด้วยวิธีการฟังเสียงและอ่านริมฝีปากมาก่อน และเมื่อเทียบคะแนนความสามารถทางการพูดแต่ละวิธี พบว่า คะแนนความสามารถทางการพูดแตกต่างกัน ซึ่งแสดงว่า แต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษาอาจมีจุดเริ่มต้นทางการรับรู้ไม่พร้อมกัน และแต่ละวิธีการรับรู้ทางภาษายังมีการพัฒนาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามระดับอายุที่เพิ่มขึ้น ดังนั้นน่าจะมียุควัยที่มีความสามารถทางการรับรู้ทางภาษาแต่ละวิธีของเด็ก ทำให้มีพัฒนาการทางการพูดเท่าเทียมกัน หรือให้ผลการศึกษาที่แตกต่างจากงานวิจัยนี้เมื่อเด็กมีอายุสูงกว่าที่ผู้วิจัยใช้ในการศึกษานี้

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นางสาวรัก
 ชื่อสกุล กนิษฐานนท์
 เกิด 22 พฤศจิกายน 2514
 ที่อยู่ปัจจุบัน 24 หมู่บ้านนวลาลัย ซอย นวลาลัย 1 ถนนสุขุมวิท เขต บางนา กรุงเทพมหานคร 10260
 ตำแหน่ง เจ้าหน้าที่ฝึกอบรมด้านการดูแลเด็กและผู้สูงอายุ ศูนย์สืลมพยาบาล (ประยงค์ เกียรติงาม)

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2526 ประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเซนต์หลุยส์ศึกษา
 พ.ศ. 2529 มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม
 พ.ศ. 2532 มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสตรีมหาพฤฒาราม (อังกฤษ-ฝรั่งเศส)
 พ.ศ. 2536 ศิลปศาสตรบัณฑิต (การพัฒนาชุมชน)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม
 พ.ศ. 2544 การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ)
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

๒๕๔๔
๒๕๔๔
๒๕๔๔

การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน
อายุ 18 - 30 เดือน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน
ในอำเภอ ปากพลี จังหวัดนครนายก

บทคัดย่อ
ของ
รัก กนิษฐานนท์

15 ส.ค. 2544

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาพัฒนาการ
พฤษภาคม 2544

รัก กนิษฐานนท์ . (2544). การศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน อายุ 18 – 30 เดือน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาแตกต่างกัน ในอำเภอปากพลี จังหวัดนครนายก. ปรินิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุม : รองศาสตราจารย์ ดร. ดวงเดือน ศาสตราภรณ์, อาจารย์ไพทยา มีสัจย์.

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยเชิงทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กอายุ 18 – 30 เดือน ที่ได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน 3 วิธี คือ 1) การฟังเสียงพูดตรงโดยไม่เห็นริมฝีปาก 2) การฟังเสียงพูดและอ่านริมฝีปาก 3) การได้รับการอธิบาย ตามตัวแปร เพศ อายุ และสิ่งแวดล้อมทางภาษา คือ 1) ภาษาไทย 2) ภาษาพวน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัย เป็นเด็กไทยและเด็กไทยพวน อายุ 18 – 30 เดือน จำนวนทั้งสิ้น 72 คน กลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจะได้รับการสุ่มเข้ารับการทดลองโดยการจับฉลากลำดับการทดลอง ทุกคนจะได้รับวิธีการรับรู้ทางภาษาครบทั้ง 3 วิธี โดยแต่ละวิธีที่ระยะเวลาการทดลองห่างกัน 1 วัน เพื่อดูผลความสามารถทางการพูด โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง คือแบบสอบถามข้อมูลชีวสังคม และแบบวัดความสามารถทางการพูดซึ่งประกอบด้วยภาพชุดคำศัพท์ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ การวิเคราะห์ความแปรปรวนหนึ่งตัวประกอบ และ t – test ทดสอบพหุคูณโดยวิธี เชฟเฟ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีการรับรู้ทางภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้ความสามารถทางการพูดของทั้งเด็กไทยและเด็กไทยพวน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. เด็กไทยและเด็กไทยพวน ที่มีระดับอายุสูงขึ้น มีความสามารถทางการพูดสูงกว่าเด็กที่มีระดับอายุต่ำกว่าอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. เด็กไทยและเด็กไทยพวนเพศหญิงมีความสามารถทางการพูด สูงกว่าเด็กเพศชายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
4. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการพูดของเด็กไทยและเด็กไทยพวน ตามวิธีการรับรู้ทางภาษา เพศ และระดับอายุ พบว่าความสามารถทางการพูดแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะผลจากงานวิจัย การฝึกให้เด็กเกิดความสามารถทางการพูดควรใช้วิธีการพูดโดยการออกเสียงและให้เด็กเห็นริมฝีปาก ในทุกระดับอายุของเด็ก และควรมีการทำวิจัยซ้ำในชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่น และศึกษาเพิ่มในเรื่องของสัทศาสตร์

A COMPARATIVE STUDY OF SPEAKING ABILITY OF THAI AND THAIPUAN
CHILDREN AGED 18 - 30 MONTHS WHO RECEIVED DIFFERENT LANGUAGE
PERCEPTION METHODS AT PAKPLEE DISTRICT NAKORNNAYOK PROVINCE

AN ABSTRACT

BY

RUCK KHANISTHANONT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Education degree in Developmental Psychology
at Srinakarinwirot University

May 2001

Ruck Khanisthanont. (2001). A Comparative study of Speaking ability of Thai and Thaipuan Children aged 18 – 30 months who received different language perception methods at Pakplee district Nakornnayok province. A thesis for the Master of Education degree in Developmental Psychology. Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University.
Committee : Assoc.Prof. Dr. Duangduen Satraphat , Ms. Paitaya Meesat.

The objective of this experimental research were to compare speaking ability of children aged 18-30 months who experienced 3 language perception methods as follow 1)hearing speech sounds with out seeing lips 2) hearing speech sounds and lip – reading 3) language perception through explanation. The comparison was drawn from variance analysis of gender,age and language environment including Thai and Thaipuan.

Sampling groups were 72 Thai and Thaipuan children aged 18 – 30 months. To evaluate their speaking ability, each undergone a random sequence of 3 language perception methods at one-day intervals between each method. The experiment was done by the researcher using tools : Bio data questionnaire and speaking ability test consisting of Vocabulary-picture cards. Data analysis tools were Repeated Measures Analysis of Variance, One-way Analysis of Variance, t-test and multiple comparison according to Scheffe's test.

The results of analysis were

1. Among Thai and Thaipuan children, different language perception methods brought about differences in their speaking ability at a statistically significant level of .05
2. Thai and Thaipuan children of the higher age possessed more competent a speaking ability than those of the lower age at statistically significant level of .05
3. Female Thai and Thaipuan children possessed more competent a speaking ability than male ones without any statistical significance.
4. Comparison between Thai and Thaipuan children in variances of language perception methods, gender and age showed differences in their speaking ability without any statistical significance.

The research indicated that children will develop competent speaking ability through hearing speech sounds and lip-reading, which was the language perception methods that renders best result above all methods and throughout all ages. In addition, there should be further research in other minority groups and further study in Phonology: